

Giới thiệu Nơi Đây Em Vẫn Đợi

Bạn đang theo dõi truyện Nơi Đây Em Vẫn Đợi của tác giả Minh Lạc Anh. Truyện ngôn tình sủng xoay quanh giữa dòng người tấp nập, có một cô gái hối hả chạy về phía trước trên vỉa hè. Cô chạy mãi, tưởng chừng như không ngừng nghỉ nhưng đột nhiên lại dừng lại trước một gốc cây ở gần trường trung học A.

Cô đứng dưới cây, ngược nhìn bầu trời, mong chờ người ấy sẽ đến nhưng Dương Minh Anh Tuyền đứng đợi suốt 14 tiếng đồng hồ lại không nhìn thấy bóng hình quen thuộc. “Có lẽ anh ấy không nhớ rồi.. con đường sủng thê của chúng ta” Anh Tuyền nở nụ cười xinh đẹp nhưng rất đầy chua chát.

Cô và anh đã hứa, truyện là đúng vào ngày này, tháng này, năm này, sẽ gặp nhau tại đây. Cô vẫn luôn chờ anh, đợi anh ở đó, nhưng liệu anh có nhớ không? Không biết... Đúng vậy cô không biết! Cũng như lúc này đây, trời bắt đầu mưa to, cô cũng không thể lòng trước được.

Anh Tuyền thất vọng rời khỏi, những giọt nước mắt như trên châu từ trên đôi mắt xinh đẹp rơi xuống hòa với nước mưa trôi đi. Cũng tốt... như vậy thì không ai nhìn thấy cô đang khóc, cô ... rất đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Gia Đình Tan Vỡ

Cô vẫn luôn chờ anh, đợi anh ở đó, nhưng liệu anh có nhớ không?

Mùa hè năm 2016.

–“Mọi người con về rồi đây ạ!” Dương Minh Anh Tuyền hôn hờ với quả bóng rổ hét lớn chào bố mẹ.

Nhưng không một ai đáp lại cô, chỉ nghe tiếng cãi nhau ầm ĩ...

–“Anh nói đi, cô ta là ai, hả? Nói cho tôi nghe!”

–“Không liên quan đến cô!” Dương Minh Hạo- Bố cô lạnh lùng trả lời.

–“Cái gì gọi là không liên quan đến tôi? Tôi còn tưởng anh đi công tác, nghe người ta nói cũng cố tin anh. Nhưng anh lại ra ngoài xã giao để bồ bịch hả?”

Mẹ cô hét toáng lên, ném bình hoa về phía Dương Minh Hạo.

–“Như cô đã thấy, chúng tôi thật lòng yêu nhau.” Dương Minh Hạo dường như không chịu nổi.

–“Yêu nhau? Vậy còn tôi? Còn Anh Tuyền” Mẹ cô- Bùi Ánh Tuyền ngã xuống, ôm tim gào lên.

Cô đang nghe nhầm, ai nói là cô đang nghe nhầm đi. Hai tháng nay quả là bố rất ít khi về nhà, cô hỏi bố thì bố liền cười bảo:

– “Bố là người làm ăn đương nhiên là hay đi xã giao và công tác rồi. Con ở nhà chơi với mẹ thật ngoan, đừng làm mẹ đau lòng.”

Bố lần nào cũng nhắc nhở cô phải thương mẹ, bảo tôi không được hư làm mẹ phiền lòng. Bố sao lại có thể là người ba phải như vậy được!? Cô không tin, nhất định là có hiểu lầm, nhưng khi nghe tiếng gào khóc của mẹ thì cô không thể nào thuyết phục bản thân được nữa...

–“Mẹ, mẹ đừng như vậy... mẹ ơi” Cô không khóc, nếu cô khóc thì chắc chắn mẹ sẽ càng đau lòng.

–“Bố, bố giải thích với mẹ đi chứ. Mẹ bị huyết áp thấp, lỡ như mẹ ngất xỉu thì sao ạ.”

–“Mai tôi sẽ gửi cô đơn ly hôn!” Dứt lời Dương Minh Hạo xách cặp và áo khoác bước ra khỏi cửa chính.

Cô không nhận được chạy theo ôm bố cô khóc toáng lên:

–“Bố ! Tại sao... tại sao bố lại đối xử với mẹ như vậy! Mẹ con có gì không tốt? Không bằng người đàn bà kia? Bố đừng đi, ở lại với con đi bố. Bố ơi hai tháng này con chưa ăn với bố bữa cơm nào cũng chỉ gặp bố có hai lần thôi. Bố ở lại nói với mẹ, không phải là sự thật, mẹ nhất định sẽ tin bố, rồi chúng ta cùng ăn cơm, đánh cờ rồi đi ngủ. Bố đừng đi... con rất nhớ bố, bố ơi.”

Dương Minh Hạo dường như kìm nén gì đó quay lại nhìn Anh Tuyền.

-“Rồi chúng ta sẽ sống với nhau. Bố sẽ về đón con. Tối ngủ ngon nhé Tuyền!”

Dương Minh Hạo gỡ tay cô bước vào xe lái thẳng ra cổng. Khi chiếc xe khuất dạng, cô nhìn thấy mẹ cô đã ngất ở dưới sàn nhà. Lúc này nhưng nước mắt của cô mới chảy dài chạy lại ôm lấy mẹ.

-“Nhanh có ai giúp cháu không? Mẹ cháu bị ngất rồi. Nhanh gọi xe cấp cứu!”

-“Mẹ tỉnh rồi! Mẹ có chỗ nào không khỏe không ạ?”

-“Đây là đâu?”

-“Là bệnh viện ạ. Mẹ ngất được 1 ngày rồi.” Nhìn đôi môi khô và nhìn thấy tay dính kim tiêm của mẹ mà lòng cô đau nhói.

-“Mẹ uống nước đi ạ.” Bùi Ánh Tuyền đỡ lấy cốc nước của cô từ từ uống từng ngụm.

“Xoạch”

-“Chào phu nhân, Dương tổng nhờ tôi đưa cái này cho phu nhân.”

Không nghĩ ngợi gì tôi liền giật phắt đưa tập tài liệu ném lại cho trợ lý Từ.

-“Đưa lại cho bố tôi, mẹ tôi nhất định không ki!” Dương Minh Anh Tuyền hết năm nay là 17 tuổi đương nhiên đủ thông minh để nhận ra trong đó là tập tài liệu gì.

-“Chuyện này... là ý định của Dương tổng.”

-“Tuyền không phải phép xin lỗi cậu. Đưa đây cho tôi.”

-“Mẹ!”

- “Trợ lý Từ, cậu về báo cho Dương Minh Hạo, tôi sẽ ki” Mẹ cô gắng gượng nói lại với người trợ lý.

-“Vâng thưa phu nhân, tôi về trước!” Trợ lý Từ nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Giờ trong phòng chỉ còn 2 mẹ con cô.

-“Tuyền, bố mẹ sẽ ly hôn.” Mẹ cô cố gắng bình tĩnh nhất nói với cô.

Năm xưa, khi Bùi Ánh Tuyền và Dương Minh Hạo lấy nhau, hai người cách nhau 15 tuổi, năm nay Dương Minh Hạo đã 50 tuổi, còn Bùi Ánh Tuyền thì bây giờ chỉ 35 tuổi. Mẹ cô gả cho ba cô, sinh ra cô từ khi còn rất trẻ, cả tuổi thanh xuân chỉ dành trọn cho ông ấy. Bây giờ làm sao có thể không đau xót.

Cô không nói được gì chỉ chờ mẹ cô nói tiếp.

-“Tuyền, sau này con sẽ sống với bố... Có thể là cùng với mẹ mới.”

Mẹ và ba cô xuất phát điểm của cả 2 đều không phải là con nhà giàu có gì. Nhưng ba cô là người tài trí, mặc dù xuất thân bình thường nhưng bây giờ lại là tổng giám đốc của tập đoàn DT- tập đoàn kinh doanh mọi mặt đang rất phát triển lan rộng ra quốc tế. Là người thành công, cũng là người bận rộn, nên ông thường xuyên ra ngoài xã giao, liên tục công tác nước ngoài mấy ngày liền không về nhà. Nhất là hai tháng vừa qua, cô gần như chỉ gặp mặt ông có hai lần. Một lần là đầu hè, một lần là ngày hôm qua... Thật không ngờ...

-“Mẹ, con chỉ muốn cả nhà mình sống với nhau. Không được sao ạ?” Tưởng chừng đã lau khô nước mắt nhưng bây giờ lại không kiềm được mà trào ra lại.

-“Tuyền, mẹ từ khi lấy bố con, không hề đi làm kiếm tiền. Điều là dùng tiền ông ấy chăm sóc con. Mẹ thật sự vô dụng... mẹ không nuôi nổi con.”

Mẹ cô ôm lấy cô. Một người mẹ, khi nói ra lời như vậy, làm sao có thể bình tĩnh cho được.

-“Thật xin lỗi là mẹ vô dụng mẹ không nên ý lại bố con như thế”

-“Mẹ đừng đau lòng... nếu không con cũng rất đau lòng. Con sẽ ngoan, sống với bố không làm mẹ đau lòng. Con sẽ thường xuyên tới thăm mẹ. Nhất định, mẹ cũng phải thường xuyên tới thăm con.”

Chương 2

Một tuần sau, khi thủ tục ly hôn hoàn tất, tại căn biệt thự :

-“Căn nhà này cô cứ ở đây, tôi và Anh Tuyền sẽ dọn đi nơi khác.”

-“Không cần, bây giờ tôi sẽ dọn đồ đi ngay. Tôi không phải là không có nhà.”

Bùi Ánh Tuyền dứt khoát từ chối. Dương Minh Anh Tuyền ngồi phòng khách nhìn từ xa nhìn thấy mẹ cô đang thu dọn đồ đạc trong phòng mà sóng mũi cay cay. Cô đã hứa với mẹ sẽ mạnh mẽ, cô không thể thất hứa. Mẹ sẽ rất đau lòng.

Khi Bùi Ánh Tuyền gần bước ra khỏi cửa chính, Dương Minh Hạo liền đưa cho mẹ cô một tập tài liệu.

-“Đây là 5% cổ phần của DT, tôi chuyển nhượng cho cô, hằng tháng cô có thể nhận được lợi nhuận. Đủ cho cô tiêu xài.”

Bùi Ánh Tuyền cầm lấy tập tài liệu lạnh lùng nhếch môi rồi đường đường, chính chính bước ra cánh cửa nhà họ Dương.

Bùi Ánh Tuyền, xuất thân bình thường nhưng trời lại sở hữu một nhan sắc khá trẻ trung, xinh đẹp, tuy không quá khuynh thành nhưng lại có một khí chất rất đặc biệt.

Sở dĩ Bùi Ánh Tuyền không trả lại tập tài liệu, vì đó là phần mà cô xứng đáng được nhận. 5% cổ phần... tiền thật sự là quá rẻ mạt để đổi lấy tuổi thanh xuân của một người. (Đoạn này mình dùng cô, vì mẹ của Anh Tuyền còn trẻ nha!)

Sau khi Bùi Ánh Tuyền rời đi, Dương Minh Hạo cũng ngồi xuống so-fa đối diện với con gái. Ông luôn cảm thấy thiếu nợ con gái của mình trong mấy tháng vừa qua. Nhưng vì ai đó mà ông không thể làm khác đi được. Liệu có thể bù đắp cho Dương Minh Anh Tuyền được hay không? Một người đã từng có một mái ấm hạnh phúc, nhưng bây giờ chỉ là hư vô.

-“Cũng hết hè rồi, con có cần chuẩn bị gì để vào học không. Nếu cần gì cứ...”

-“Không cần, mẹ đã chuẩn bị cả rồi.”

-“Bố! Bố thật quá quá!” Dương Minh Anh Tuyền đáp lại một cách tức giận rồi bỏ lên phòng.

Dương Minh Hạo cười khổ, ‘ Anh Tuyền, khi con lớn lên, yêu rồi sẽ hiểu.’

Chẳng mấy chốc đã bước vào năm học mới.

Năm nay Dương Minh Anh Tuyền cô đã lên lớp 11 rồi. Anh Tuyền học tại trường trung học A. Lúc vừa vào lớp 10 đã nổi tiếng là khoa khôi tương lai, và đúng là như vậy. Mỗi đầu năm đều diễn ra một cuộc thi bình chọn khoa khôi của trường, của khối. Năm đó, cô có tỉ lệ bình chọn cao nhất trong toàn trường nhưng hiện tại... chỉ hai tháng hè trôi qua dần như đã thay đổi cuộc đời cô.

Chuyện bố mẹ cô ly hôn, tuy nhà họ Dương đã ngăn cho truyền thông lan truyền ra ngoài tuy nhiên không hiểu sao sáng hôm nay cô đi học tin đồn đã nhanh chóng sắp toàn trường. Vừa mới bước tới cổng trường đã có hàng trăm con mắt nhìn cô bàn tán gì đó, không giống với ánh mắt ngưỡng mộ ghen tị thường ngày, giờ đây từng ánh mắt như mũi dao đã kích trái tim cô. Cô có thể biết chuyện bố mẹ cô giờ đây không thể giấu được nữa rồi.

-“Anh Tuyền xem đi, chuyện này là sao hả? Thật vô lí!”

Hàn Tử Anh hiện đang lướt trang chủ của trường nhìn thấy tin đồn, dường như không tin được vào mắt mình.

Hàn Tử Anh là bạn thân cô, thường ngày tính tình cũng khá lạnh như họ tên cô ấy nhưng hiện tại cũng đang đỏ mặt tía tai vì tức giận cho Dương Minh Anh Tuyền.

Thời gian hè vừa qua, Tử Anh không ở trong nước mà ra nước ngoài bồi dưỡng thêm về ngoại ngữ nên chuyện nhà Anh Tuyền như vậy cô ấy không biết. Cô tính đợi Tử Anh về rồi tâm sự, kể qua webcam thì làm sao có thể kể hết, tiếc là trưa hôm qua Tử Anh mới đáp cánh trở về nước vì mãi mới mua được vé máy bay.

-“Mọi người có thôi đi không? Chỉ là tin đồn thôi! Làm gì mà bàn tán như thật vậy?”

Hân Từ Anh mãi cãi nhau với mọi người , giờ mới để ý tới cánh tay của Dương Minh Anh Tuyền đang níu áo cô ấy, ý bảo Từ Anh không cần nói thêm gì nữa. Từ Anh tức giận lôi tôi ra ngoài vườn trường.

-“Cậu giải thích đi, chuyện này là sao? Sao khi gọi cho cậu, cậu không nói với mình điều gì? Cậu... cậu có coi mình là bạn thân không?”

-“Từ Anh, xin lỗi cậu. Mình tính đợi cậu về nhưng...”

Dương Minh Anh Tuyền không nhận được nước mắt lại trào ra.

-“Chết tiệt! Do mình không đặt được vé máy bay.”

Từ Anh ôm cô vỗ về.

Từ Anh biết rất rõ về Anh Tuyền. Gia đình Anh Tuyền rất khá giả, hơn nữa lúc vào nhà của Anh Tuyền chơi, cô có thể thấy bố và mẹ Anh Tuyền rất gần gũi, thậm chí cô có thể nhìn thấy trong mắt ông ấy đầy chan chứa tình yêu thương cho mẹ Anh Tuyền.

Làm sao có thể ngờ sẽ xảy ra chuyện này đây.

-“Anh Tuyền, đừng khóc, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Hai người vẫn không biết rằng, suốt quá trình nói chuyện đã bị một người nằm ở ghế đá nghe thấy tất cả.

‘Dương Minh Anh Tuyền... Anh Tuyền...’

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lục Thiên

-“Tái hôn?” Giọng nói lạnh lùng phát ra làm người nghe không khỏi rùng mình.

-“Đúng vậy!” Người phụ nữ đối diện Lục Thiên e dè trả lời.

Bà là Lục Kiều Ân.

Năm ấy, lúc bà kết hôn và mang thai Lục Thiên, bà cũng không ngờ rằng anh lại không phải là con của chồng mình.

Bà lúc 20 tuổi đã được gia đình đưa qua Mỹ, không phải là để du học mà là tự kiếm sống. Một người con gái vừa mới trưởng thành đã phải xa nhà tới một nơi đất khách quê người làm sao mà có thể yên bình sống qua ngày.

Hơn nữa, bà còn là một cô gái phương Đông rất xinh đẹp. Không những người phương Tây vừa nhìn liền có cảm giác yêu mến bà mà ngay cả những người phương Đông sống ở Mỹ cũng vậy.

Thế nên chỉ định cư ở Mỹ 2 năm bà liền có bạn trai khá giàu có, quen nhau 1 năm sau đó liền kết hôn vì lúc đó bà đang mang thai Lục Thiên. Cứ tưởng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp, thật không ngờ rằng, Lục Thiên khi sinh ra lại mang đôi mắt màu xanh xinh đẹp của người phương Tây. Chỉ cần nhìn vào Lục Thiên liền biết anh là con lai.

Tuy nhiên chồng bà lại là người phương Đông, tuyệt đối làm sao lại có con lai được!?

Bi kịch bắt đầu xảy ra từ đó...

-“Là Dương Minh Hạo!?” Lục Thiên mặt không biến sắc chất vấn bà Lục.

Anh từ khi sinh ra đã không có một gia đình nguyên vẹn, hoàn cảnh đương nhiên cũng ảnh hưởng đến tính tình của anh sâu sắc.

Lục Thiên-26 tuổi ,sở hữu thân hình cao lớn ít nhất là 1m86, đôi ngươi xanh, sống mũi cao thẳng cương trực lộ ra vẻ mặt thâm thúy cùng trí tuệ uyên bác.

Từ nhỏ đã quen với cuộc sống độc lập, hoàn toàn chịu sự giáo dục phương Tây. Tuổi đời còn trẻ nhưng đã trở thành một CEO tài năng, có thể được xem là một trong những người trẻ tuổi nhất thành công trong giới kinh doanh chứng khoán bất động sản.

Đặc biệt nhất là anh còn chưa có đối tượng kết hôn, là một người đàn ông độc thân hoàng kim mà mọi người phụ nữ đều muốn chiếm làm của riêng.

-“Đúng vậy, mẹ hi vọng con có thể chúc phúc cho mẹ!”

Bà Lục có thể nói ra lời này có thể nói là đã lấy dũng khí rất lớn.

Tuy bà là người đã sinh ra Lục Thiên, nhưng lại không mang cho anh một gia đình hoàn hảo, nuôi lớn anh lên 10 tuổi đã để anh lại một mình cùng với tiền chu cấp hàng tháng rồi một mình quay về nước.

Mười bảy tuổi đã đồng sáng lập ra LUX- tập đoàn nằm trong top 10 khu vực Châu Mỹ.

Lục Thiên lắc đầu cười khổ. Thử hỏi đối với một người mẹ đã vứt bỏ mình thì nên làm thế nào cho phải?

Anh từ nhỏ đến lớn đều là tự cố gắng, tự kiên trì mà không cần đến người thân. Mỗi đêm cô đơn lạnh lẽo đều là một mình anh cố gắng.

Lúc anh cần bà ấy, thì bà đang ở đâu?

-“Chúc mừng, mẹ thân yêu!”

-“Còn nữa, Lục Thiên à, cùng làm trong ngành, có lẽ con cũng biết về tình hình kinh tế hiện nay của DT không được ổn định lắm phải không?”

-“Vào ý chính !” -Anh ngắt lời

-“Hiện tại DT đang gặp phải tình trạng khó khăn. Minh Hạo tiến hành một dự án bị thất bại, lỗ vốn mấy trăm tỉ, ngoài ra lại còn việc ly hôn với Bùi Ánh Tuyền bị đưa ra báo chí làm cổ phiếu mấy tuần nay giảm nhanh chóng, nội bộ công ty lục đục, vậy cho nên... mẹ muốn...”

Bà Lục càng nói Lục Thiên càng nhú mày.

Kinh doanh mấy năm, anh có thể nhận ra mẹ anh muốn anh giúp cho tập đoàn DT và Dương Minh Hạo.

-“Muốn con giúp?”

Bà Lục nghe xong chỉ im lặng không trả lời. Bà biết yêu cầu này là quá đáng, bà không cho anh được bao nhiêu nhưng giờ đây lại đang đòi hỏi anh quá nhiều!

Nhưng bà biết làm sao bây giờ? Năm xưa, Dương Minh Hạo đã giúp bà rất nhiều, mà chỉ có lần này để trả nợ thôi. Bà không dám nói, cũng không dám nhìn thẳng vào mặt anh, chỉ cúi đầu né tránh ánh mắt suy xét của anh.

Không ngờ rằng ...

-“Được, coi như là đền đáp công ơn sinh ra con.”

Thỏa thuận xong, Lục Thiên đeo kính râm bước ra ngoài.

Bà Lục như trút được gánh nặng thở ra một cách nhẹ nhõm.

Mấy ngày nay, Dương Minh Anh Tuyền không mấy vui vẻ.

Lúc cô là khoa khô của trường, là con gái của chủ tịch tập đoàn DT thì mọi người tung hứng cô, khen ngợi, đề bạt cô. Bây giờ gia đình cô tan vỡ, tập đoàn DT đang có dấu hiệu lung lay, mọi người liền quay lưng, hùa theo trêu ghẹo cô.

-“Đây không phải là cựu khoa hô của trường ta sao? Càng ngày càng kém sắc nha!”

Tân hoa khô- Chu Lạc điều ngoa nói.

Chu Lạc năm đó, chính là cô gái xếp vị trí á khôi của trường. Chính vì không phục đứng ở sau Anh Tuyền, nên nhỏ thường xuyên lôi kéo các bạn và mọi người trong trường nói xấu cô.

Anh Tuyền còn nhớ hôm đó nhỏ nói với một cô bạn.

-“Nè cậu không thấy sao ? Dương Minh Anh Tuyền đúng là một con nhỏ lùn, tập thể thao hoài vậy mà không hề cao được chút nào. Còn nữa, người thì không ra dáng tiểu thư khuê các ấy vậy mà lại được tôn như nữ hoàng. Thật là không xứng!”

Có lẽ với chiều cao 1m58 là rất lùn nhưng cô chính là không thể yếu điệu thực nữ được.

Vậy thì sao? Cái đó là người ta coi cô như vậy, đâu phải là cô dùng tiền

ép buộc?

Chu Lạc – người đẹp, đáng đẹp nhưng học lực thì lại rất yếu lại thêm tính cách xấu. Nhỏ tưởng ai cũng như mình đều dùng tiền mua điểm nên xem đó là điều rất đáng kiêu ngạo. Đúng là chỉ những người có bộ não đẳng cấp ngang bằng mới có thể nói chuyện với nhau.

Cô không quan tâm mình có được hoa khôi hay người đẹp gì cả. Chỉ mong được sống vui vẻ bình yên, nhưng chính người bố thân yêu của cô đã phá vỡ giấc mộng đó.

Giấc mơ tưởng chừng là rất gần rất dễ đạt được, nhưng thì ra là quá xa xôi.

Căn hộ của Từ Anh ở khá gần nhà cô, nên cô thường đi bộ về cùng với cô ấy.

Bố mẹ Từ Anh đều ở nước ngoài, mỗi cô ấy và anh trai cô ấy ở đây. Nhưng nghe Từ Anh bảo anh trai lại thường xuyên đi công tác, hơn nữa anh cũng sống riêng vì hay quan hệ mập mờ với nhiều cô gái, không muốn ảnh hưởng tới em gái mình.

Từ Anh rất cô đơn nên luôn qua nhà cô “kê” niềm vui gia đình, nhưng bây giờ ngay cả cô cũng giống như cô ấy, đã không còn niềm vui, hạnh phúc gia đình đó.

Từ sau khi bố mẹ ly hôn, cô đều mang bộ mặt ủ rũ về nhà.

-“Chào bố!” -Anh Tuyền giọng chán nản

-“ Anh Tuyền về rồi đấy à! Nhanh qua đây chào di Lạc đi con.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bỏ Đi

-“Anh Tuyền về rồi đấy à! Nhanh qua đây chào di Lạc đi con.”

“Bộp” Điện thoại của cô đã rơi xuống dưới đất.

Anh Tuyền sững sờ hết nhìn Dương Minh Hạo rồi lại nhìn bà Lạc. Tiếng động lớn làm cho Lạc Thiên đang không quan tâm cũng phải quay lại nhìn. Anh nhìn cô bé đứng ở cửa, trong mắt lóe lên một tin kinh ngạc nhưng rất nhanh chóng đã thu lại thành ánh mắt hờ hững như thể cả thế giới có chuyện gì xảy ra cũng không liên quan đến anh.

-“Anh Tuyền không bị làm sao chứ? Chị giúp việc nhanh dọn dẹp chỗ này.”

Bố liền lôi cô qua chỗ khác tránh cho cô bị thương.

-“Bố, đây là ai?” Anh Tuyền nhìn thẳng vào mắt bố mình khiến cho ông có chút bối rối.

-“Là di Lạc, đối tượng kết hôn của bố.” Dương Minh Hạo vừa đáp Anh Tuyền suýt nữa đứng không vững. Vậy là mẹ cô nói đúng, cô chính là sắp có mẹ mới. Thì ra là vậy ... bố cô cũng thật cao tay đi!

-“Hai người đã đi đăng kí chưa?” Bố cô không nói chỉ gật đầu thay cho câu trả lời.

Bây giờ cô mới để ý người đàn ông đang đứng sau bố cô. Anh rất cao cũng như khí chất của anh làm cho người khác không thể khinh thường.

-“Vậy đó là con của người đàn bà đó!?” Cô chỉ về phía Lạc Thiên.

Cánh tay dơ lên không trung cảm thấy run.

-Anh Tuyền không được vô lễ, đó là con trai của di Lạc, năm nay 26 tuổi, con phải gọi là anh trai” Nghe xong Anh Tuyền liền cảm thấy nhục cười, cô vừa cười vừa nói một cách châm biếm

-“Anh trai sao? Haha! Anh ta là con riêng của bà ta? Hay là con ruột của bố?”

Chưa nghe Dương Minh Hạo giải thích cô lại tiếp tục:

-“Nếu là con ruột của bố, vậy bố thân yêu của con ơi, lúc anh ta được sinh ra bố đã đủ tuổi vị thành niên chưa vậy?”

Dương Minh Hạo vừa nghe xong thì gương mặt liền trắng bệch cất không ra một giọt máu. Bàn tay to liền tát vào mặt Anh Tuyền một cái.

“Chát”

Ông sững sờ, Anh Tuyền không hề né tránh mà dũng cảm nhận lấy một cái tát của bố mình. Không phải cô không né tránh được, chỉ là cô muốn xem cảm giác của bố thế nào...

-“Thế nào hả bố thân yêu? Cảm giác khi lần đầu tiên tát con gái mình như thế nào? Có phải hay không rất tuyệt vời đi!”

-“Con ... con”

-“ Các người ở đây phải không? Vậy tôi đi!”

Anh Tuyền dứt lời liền xông thẳng ra ngoài cửa. Trợ lý Từ đứng bên cạnh liền ra tay ngăn cô lại nhưng không thể ...

Anh Tuyền không phải là dạng tiểu thư chân yếu tay mềm vô dụng như vậy, cô lấy chân đạp lấy đầu gối của người trợ lý rồi nhanh chóng bỏ chạy.

-“Xin lỗi Dương tổng, tôi không làm tròn trách nhiệm.” Trợ lý Từ liền cúi đầu nhận lỗi với Dương Minh Hạo.

-“Không sao, tính tình con bé từ nhỏ đã vậy, hơn nữa cậu muốn ngăn cũng chưa chắc đã qua nổi nó.”

Lục Thiên từ nãy đến giờ im lặng quan sát, hết tất cả đều được anh thu lại trong mắt, ánh mắt anh rũ xuống, tiến lên phía trước, nói với bà Lục:

-“15’ qua rồi, con đi trước!”

-“Lục Thiên, ở lại ăn đã rồi đi.” Dương Minh Hạo ngỏ lời mời.

-“Lần khác, có chuyện gì ngày mai hãy nói!”

-“ Để em tiễn nó ra cổng!”

Thời tiết bây giờ đang dần bước vào mùa thu trời hơi se se lạnh, ngay lúc Lục Thiên mở cửa xe thì bà Lục liền khoác tay anh, nhỏ nhẹ nói:

-“Sao con lại bỏ đi như vậy, con đã đáp ứng mẹ sẽ giúp đỡ DT vượt qua khó khăn rồi...”

-“Mẹ thân yêu, con không hề quên.”

Hiện tại anh vẫn đang nhớ tới những lời nói cùng khuôn mặt cố kiên cường của cô gái nhỏ vừa nãy. Từng ngôn từ cô nói ra đều đâm thẳng vào trái tim anh, gương gương khóe miệng, Lục Thiên nở nụ cười lạnh băng:

-“Đây là cuộc sống mà mẹ chọn? Người đàn ông như vậy, gia đình như vậy, mẹ vẫn muốn sao?”

-“Thật không thể hiểu nổi!”

Lục Thiên Ân nhẹ nhàng chớp mắt:

-“Đây là cuộc sống mà mẹ chọn. Nếu không thì nhiều năm như vậy sao mẹ lại không tái hôn chứ?”

Lời bà nói ra khiến trong lòng Lục Thiên càng thêm nghẹn ngào. Mang một nỗi buồn man mác, anh rời khỏi biệt thự nhà họ Dương.

Anh Tuyền thật sự không biết đi đâu, cô muốn chạy trốn khỏi nơi này. Cô không tới thể tới nhà Từ Anh, cũng không thể tới chỗ mẹ cô. Cứ đi mãi đi mãi, rồi cô ngồi xuống ở ghế đá của công viên mà không để ý có một chàng trai đang ở trên cành cây. Mọi động tác của cô đều được cậu thu lại.

-“Thật trùng hợp, lại gặp nhau!”

Lăng Trạch Vũ từ trên cây nhảy xuống đối diện với Dương Minh Anh Tuyền.

Đúng vậy, anh vừa về nước chưa được bao lâu thì liền gặp cô gái này những hai lần. Một lần là ở đây, một lần khác là ở trong vườn trường, lúc đó anh đang ngủ ở trên ghế gần đó. Bất ngờ là lần nào cũng nhìn thấy cô khóc.

-“Tôi chưa bao giờ gặp cậu!” Anh Tuyền giật mình lau nước mắt. Nhìn thẳng vào mắt Lăng Trạch Vũ nhỏ giọng.

-“Tôi biết cậu là được- Dương Minh Anh Tuyền.” Lăng Trạch Vũ nở nụ cười nhẹ.

-“Đồng phục? Cậu là học sinh trường tôi?” Cô nhìn vào bộ quần áo Lãng Trạch Vũ đang mang, đó là đồng phục của trường trung học A.

-“Cậu thật sự không biết tôi?” Lãng Trạch Vũ nhún mày nghi hoặc. Cậu là học sinh mới từ Mỹ chuyển về, sở hữu ngũ quan đẹp đẽ, chiều cao lí tưởng nên khi vừa mới chuyển vào trường đã được rất nhiều bạn nữ chú ý. Lãng Trạch Vũ tự hỏi, Dương Minh Anh Tuyền rốt cuộc có phải là con gái không vậy?

Anh Tuyền nhìn kĩ gương mặt điển trai đối diện mình, nhưng nghĩ mãi nghĩ mãi vẫn chẳng nhớ ra cậu ta là thần thánh nào. Lãng Trạch Vũ nhìn gương mặt quần bách của Dương Minh Anh Tuyền liền bật cười.

-“Thôi không sao. Nhưng muộn rồi cậu không về nhà, ra đây ngồi khóc làm gì?”

-“Tôi đâu có khóc, là mắt cậu có vấn đề.” Anh Tuyền chối bay chối biến.

-“Nhà cậu ở đâu để tôi đưa về!”

-“Không cần để tôi tự về được rồi, chào cậu!” Định rời đi nhưng ai đó vẫn không buông tha cho Anh Tuyền. Lãng Trạch Vũ níu tay cô lại.

-“Nhớ kĩ! Tôi là Lãng Trạch Vũ.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Này Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người Đàn Ông Đáng Sợ

Rốt cuộc thì cô vẫn chọn cái phao Từ Anh để cầu cứu. Đi đâu mà chẳng lại bị bắt về cơ chứ! Và đúng như vậy cô vừa ở căn hộ của Từ Anh thì liền bị tìm ra ngay.

-“Dương tổng, tiểu thư về rồi ạ.”

Sau khi suy nghĩ kĩ, cô cũng ngoan ngoãn theo trợ lí Từ. Mặc dù là bố sai, nhưng cô cũng không nên nói ông ấy như vậy. Dù sao ông ấy cũng là bố cô.

-“Anh Tuyền lên thay đồ rồi xuống ăn cơm.”

Dương Minh Hạo không nhắc lại chuyện lúc trước. Ông biết là con gái mình chịu không nổi mới lỡ miệng nói ra, ông là người có lỗi, không thể truy cứu.

Cô ngồi xuống bàn ăn, nhìn người phụ nữ đối diện. Bà ấy, mặc dù tuổi đã cao nhưng vẫn có thể nhìn thấy bà lúc còn trẻ là một thiếu nữ xinh đẹp.

Nhưng người phụ nữ như vậy, cho dù bà ta đẹp bao nhiêu, thì làm sao có thể thay đổi bà ta là “một tiểu tam” phá hoại hạnh phúc gia đình người khác cơ chứ. Bà ta, không bao giờ xứng đáng thay thế mẹ cô. Trên đời này, mẹ cô vẫn là người phụ nữ tuyệt vời nhất.

Lục Kiều Ân không hề né tránh ánh mắt suy xét của Dương Minh Anh Tuyền. Bà biết chuyện này với cô là khó có thể chấp nhận được. Nhưng là Dương Minh Hạo có nỗi khổ riêng không thể nói...

Thấy trên bàn ăn có vẻ khá căng thẳng, Dương Minh Hạo liền mở lời.

-“Từ bây giờ chúng ta là một gia đình, phải ăn cơm với nhau chứ. Anh Tuyền, Kiều Ân nhanh ăn đi!”

Cô thật sự không muốn ăn chút nào, nhưng vì dạ dày của cô đang “nhiệt liệt” biểu tình nên Anh Tuyền buộc vào nuốt cơm xuống, nhưng cơm vừa ngang đến cổ thì liền trôi ngược ra ngoài.

-“Cuối tuần con theo Lục Thiên tới công ty học hỏi đi. Con cũng 17 tuổi rồi, cũng nên biết công ty nhà mình đang kinh doanh cái gì.”

-“Con không...”

À mà khoan, bây giờ bà Lục hiện đang là vợ của bố cô, vậy trên danh nghĩa anh ta là con trai của bố cô sao?

Vậy nếu cô không biết gì về kinh doanh thì tất cả công ty đều rơi vào tay Lục Thiên!?

Không được... nhất định không cho hai người này toại nguyện.

-“Con đi!” Nhìn thấy thái độ quay như chong chóng của con gái, Dương Minh Hạo đứng là dờ khóc dờ cười. Ông đương nhiên biết trong cái đầu nhỏ

của cô đang nghĩ gì, nhưng không sao, chỉ cần cô chịu đi theo Lục Thiên học hỏi là được rồi. Lục Thiên thật sự là một chàng trai vô cùng tài giỏi.

Chẳng mấy chốc lại đến cuối tuần, đúng là không thích của nào trời ban của đó, thậm chí là ban rất nhanh chóng. Lục Thiên cũng đã tới, lúc anh mở cửa xuống xe vừa hay lại nghe thấy cuộc đối thoại của cô và Lục Kiều Ân.

-“Đây là thẻ Minh Hạo đưa cho con, con cầm lấy mà dùng.”

-“Không cần, tôi đã có. Bà cứ cầm lấy mà xài.”

-“Nhưng đây là ...”

Bà Lục chưa kịp nói gì thì một giọng trầm thấp cắt ngang.

-“Thật sự không cần?” Bỗng cô cảm thấy đồ mồ hôi lạnh, né tránh ánh mắt Lục Thiên cùng che dấu cảm giác hơi sợ hãi cô liền quay mặt đi chỗ khác. Lục Thiên vừa hay lại nghĩ cô thật sự không cần.

-“Mẹ cất vào đi!”

-“Nhưng ...”

-“Cất vào!” Lục Thiên là người thế nào Lục Kiều Ân rất hiểu rõ. Anh là người nói một là một, hai là hai và cũng là người chỉ cho người khác 1 cơ hội.

Anh Tuyền nghe thấy tiếng nói gằn dữ của anh liền bỏ chạy đến chỗ xe, không dám ngoái đầu lại.

-“Lục Thiên, con đừng dữ dằn với em nó như vậy, nó còn nhỏ ...”

-“17 tuổi là nhỏ? Vậy khi nào là lớn? Con tự biết cư xử.”

Bà Lục chỉ biết thờ dài nhìn theo bóng dáng anh rồi đi.

Lục Thiên ngồi vào trong xe vẫn thấy Anh Tuyền đứng như tượng bên ngoài.

-“Còn chưa chịu lên xe?”

Dương Minh Anh Tuyền đứng ngoài trời cả ngày mới biết là anh đang nói chuyện với cô.

Đáng chết, cô thậm chí chưa cảm thấy ai đáng ghét như thế này, cô còn không ghét Chu Lạc như vậy. Nhưng người đàn ông này thật sự đáng sợ, đối thủ quá mạnh, còn cô thì không có gì. Không thể động thủ, cô đành ngoan ngoãn ngồi lên xe, cài dây an toàn ...

Anh Tuyền ngồi trên xe thật là không yên nổi, hết chơi điện thoại đến đứng lên ngồi xuống. Cô cảm thấy ngồi vậy rất khó chịu. Cô liếc nhìn xung quanh, chả thấy gì đặc biệt ngoài xe quá sạch. Đúng vậy sạch không có một hạt bụi. Lại nhìn nhãn hiệu xe liền biết xe này chưa từng xuất hiện trong nhà của mình.

Chẳng lẽ là ...

-“Xe này là mới mua phải không? Là bố tôi bỏ tiền mua cho anh hả?”

“Bíp ... bíp...”

Chỉ có tiếng còi xe và tiếng gõ tách tách trên bàn phím. Không khí vẫn lạnh lạnh như vậy, cũng không ai trả lời cô.

Không thấy anh trả lời, Anh Tuyền lại tưởng là thật liền tiếp tục mở miệng giễu cợt:

-“Lục Thiên, không ngờ anh ở Mỹ lẫn lộn cũng chỉ được thế này thôi sao? Thì ra cũng chỉ là khoe mẽ vẻ bề ngoài. Anh đừng mơ tưởng, bố tôi bảo tôi gọi “anh trai” thì tôi sẽ gọi anh là anh trai sao? Thật nực cười! Dương Minh Anh Tuyền tôi chính là không có người anh trai như anh. Không bao giờ!”

Ánh sáng chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của Lục Thiên, anh chỉ mỉm cười không hề trả lời, xem lời cô như gió thoảng mây bay mà không hề dừng lại động tác gõ bàn phím. Lúc này, Anh Tuyền mới nhận ra, cơ hội thắng Lục Thiên là rất mong manh.

Bỗng cô nhận được điện thoại của Tử Anh.

-“Đi chơi sao? Minh đang trên đường tới công ty ba.”

-“Cậu tưởng mình thích sao? Không thể hiểu nổi, 17 tuổi không học toán, ngoại ngữ, đi học kinh doanh làm quái gì nữa.”

-“Ừm được rồi, vậy cậu đi chơi vui vẻ!”

Kết thúc cuộc trò chuyện thì xe đã từng trước cửa nhà cao ốc tập đoàn DT. Vẫn đang ngẩn ngơ thì bên tai liền nghe tiếng mở cửa cùng tiếng nói “ngàn vàng” của người bên cạnh.

-“Nếu rảnh rồi quá, thì hay nghĩ xem làm thế nào để giúp cho ba cô đi! Có buồn cười hay không khi con gái đã lớn vậy rồi mà Dương Minh Hạo vẫn phải còng lưng bù đầu nghĩ cách cứu công ty. Giờ tôi đã hiểu tại sao ông ta lại có vẻ già hơn trước tuổi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

-“Nếu rảnh rồi quá, thì hay nghĩ xem làm thế nào để giúp cho ba cô đi! Có buồn cười hay không khi con gái đã lớn vậy rồi mà Dương Minh Hạo vẫn phải còng lưng bù đầu nghĩ cách cứu công ty. Giờ tôi đã hiểu tại sao ông ta lại có vẻ già hơn trước tuổi rồi.”

Ngôn ngữ thật sắc bén ... từng nhát đâm vào trái tim cô. Cô tức giận xuống xe, hùng hồn trừng người đàn ông bên cạnh mình.

-“Anh thì có gì tài giỏi, mẹ anh không phải cũng vì tiền của bố tôi mà lấy ông ấy hay sao? Anh cũng chỉ là ăn theo thôi.”

Cảm thấy mình dường như đã nói sai gì đó, cô lại tiếp tục quay mặt đi nên không nhìn thấy Lục Thiên mặt đang đen lại. Anh không thèm đáp lại cô, bước vào trong tòa cao ốc.

-“Chào Lục tổng, đây là tài liệu tình hình công ty trong tháng này...”

Ya, kia không phải là trợ lý Từ sao, sao anh ta lại cung kính với Lục Thiên như vậy? Chẳng lẽ bị khí chất của anh ta lừa cho rồi. Cái gì mà Lục tổng chứ.

Lục Thiên, anh không cảm thấy buồn nôn sao, chỉ là thay bố tôi giải quyết một chút công việc thôi mà. Vừa đang cười thầm trong lòng nhìn sang sắc mặt trợ lý Từ thì mặt cô liền hết xanh rồi đến đỏ.

Trời ơi, trợ lý Từ mà cũng bị anh ta dọa cho sợ đến vậy sao. Cô quay lại nhìn người đàn ông này lần nữa, anh đang nhíu mày, xung quanh anh tản ra một khí lạnh làm cô bắt đầu rợn tóc gáy. Không lẽ anh ta đúng như trong truyền thuyết, có thể “vô phong hoán vũ” trên thương trường sao.

Cô lại tiếp tục nhớ đến những câu nói vừa nãy mà chỉ biết cảm thán và than thở.

Thư kí lấy lý do mà quá bận rộn nên nhờ Dương Minh Anh Tuyền “bung cà phê.”

Thần linh ơi, không phải là bảo cô vào công ty để học bung cà phê chứ.

Thiên lí ở đâu, đạo lí ở đâu?

Cô nhắm mắt gõ cửa không ai lên tiếng liền tự động mở cửa đi vào. Lục Thiên không thèm liếc cũng biết là ai đang tiến vào, không một người thư kí vào lại dám mất lịch sự như vậy với cấp trên trừ khi muốn mất việc.

-“Lục Thiên, cà phê.”

Lục Thiên không đáp lại chỉ nhận lấy ly cà phê trên bàn nhấp một ngụm rồi lại tiếp tục xử lý văn kiện. Anh Tuyền thấy anh ta có vẻ bận rộn như vậy nên không thèm để ý tới nữa, ngồi xuống so-fa lấy sách vở ra học. Thường ngày thì Anh Tuyền có vẻ rất ham chơi, nhưng thực chất ban ngày cô đi chơi, ban đêm và cuối tuần cô lại rất chăm chỉ học hành vậy nên cô chỉ học giỏi những môn mà cô thích, còn những môn thuộc về môn xã hội cô lại rất đau đầu.

-“Câu này làm thế nào nhĩ?” Làm mãi không ra, Anh Tuyền theo quán tính đập mạnh cây bút xuống bàn.

“Cộp”

-“Mặc kệ, không thể làm được nữa.”

Vừa thốt lên thì liền biết mình lỡ lời, thậm chí bản thân cả sáng giẫm cọt người ta chưa đủ sao, ‘Anh Tuyền ơi là Anh Tuyền, trách mình sống quá lâu rồi hả?’

Quả nhiên, tiếng động phát ra thu hút sự chú ý của Lục Thiên ngồi trên đó. Nhìn thấy cặp mắt sắc bén của anh đang cảnh cáo mình cô liền ngoan ngoãn

cúi đầu.

‘Nơi này thật là buồn chán quá đi!’ Cô vừa thăm nghĩ vừa lấy tay nhỏ bỏ lông ở trên thảm. Đột nhiên cô liền nhớ ra mình cũng cầm laptop đi theo mà. Mở cặp lôi máy tính ra, cô liền bắt tay chơi game.

Một lát sau, cô từ trên ghế so-fa tuột xuống ngồi xuống dưới đất, chơi hăng say đến độ quên giờ ăn trưa từ lâu.

-“Chết đi, chết đi, chết đi...” cô lí nhí rủa thầm.

-“A chết rồi...haha.”

Lục Thiên tâm trạng vốn đã không tốt, thế mà cả buổi làm việc đều bị người khác làm phiền cho phát hỏa. Anh không một hai lần rút hết dây wifi trong phòng. Dù sao hiện giờ anh cũng không cần dùng mạng, cái anh cần hiện giờ là yên tĩnh.

Đáng thương thay cho Anh Tuyền, đang rất cao hứng bỗng cô nhận được tín hiệu “disconnect” đáng yêu trên màn hình. Cô cảm phẫn quay lại nhìn người nào đó vẫn “tích cực” công việc. Lục Thiên sao lại không cảm nhận được ánh mắt muốn bám anh thành trăm mảnh của cô chứ, chỉ là anh chẳng hề quan tâm.

Căn phòng lại bắt đầu quay lại tĩnh lặng, cô liền cảm thấy đói bụng. Rón rén, nhẹ nhàng mở cửa chạy tót ra ngoài mua đồ ăn.

Bỗng dưng cô phát hiện ra một điều rất nghiêm trọng chính là: cô không hề mang theo tiền bên người. ‘Trời ơi, sao trời nổi đóa xử với con như vậy, có phải con ăn nói cay độc quá nên trời đang trừng phạt con.’ Mang theo cái bụng đói đi ra, rồi cũng mang theo cái bụng rỗng quay về. Lúc mở phòng ra thì liền không thấy một bóng người.

-“Anh ta đi rồi!” Cô vui mừng chạy đến bàn làm việc cắm lại những sợi dây wifi tiếp tục “công việc” của mình.

Lục Thiên họp suốt 3 tiếng liền, nhìn lại đồng hồ cũng đã trễ liền nhanh chóng quanh lại văn phòng.

Vừa vào anh liền thấy “một cô gái nằm ngủ dưới đất.” Lục Thiên trong lòng bỗng có một cảm giác tội lỗi, nhưng chỉ rất ít, anh tiến đến gần Anh Tuyền đá nhẹ vào chân cô:

-“Này, dậy đi!” Anh Tuyền do đang đói bụng nên ngủ cũng không được sâu, mơ màng:

-“Anh đi đâu mà lâu vậy, muốn gây án mạng sao?” Ban đầu Lục Thiên nghe không hiểu gì, anh đi họp chứ phải đi trộm cướp gì đâu mà gây án? Nhưng khi nhìn thấy bàn tay nhỏ bé đang xoa cái bụng nhỏ của mình, anh rốt cuộc cũng nhận ra vấn đề.

-“Cô chưa ăn? Liệt tay chân rồi?”

Anh Tuyền không đáp lại chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

-“Tôi không mang theo tiền nên...”

Nói một nửa, cô liền lấy tay bịt miệng lại. Nói cái gì thế này... Anh Tuyền quần quã lại đổ hết tội lên người Lục Thiên.

-“Cũng tại anh bảo bà ấy cất thẻ không đưa cho tôi.”

Lục Thiên buồn cười nhìn người đối diện, lúc đầu là cô không lấy mà, sao bây giờ lại là do anh rồi. Chẳng lẽ lúc đó là cô giả bộ không lấy sao?

-“Là cô không lấy, bây giờ lại đổ qua cho tôi?”

Anh Tuyền đứng là cặn lõi, không thể nói gì thêm bỏ đi trước lắm nhằm một câu bằng tiếng Hàn: “Đồ bệnh thần kinh!”

Đương nhiên lời đó đã bị Lục Thiên nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Này Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cảm Thấy Mất Mặt

Lục Thiên đưa Anh Tuyền về, cô không thèm liếc Lục Thiên đến một cái liền mở cửa xông thẳng vào nhà.

-“Anh Tuyền hôm nay thế nào con?” Dương Minh Hạo thấy Anh Tuyền thì liền bỏ tờ báo đang cầm trên tay xuống hỏi han.

-“Cũng bình thường thôi ạ!” Anh Tuyền trả lời xuề xòa.

Ngay lúc cô bỏ lên phòng thì Lục Thiên cũng bước vào cửa cùng với bà Lục. Anh ngồi xuống so-pha đối diện với Dương Minh Hạo.

-“Dự án đầu tư thất bại, công ty lỗ vốn mấy tỷ, mấy tháng qua xuống dốc cũng rất nhanh chóng.” Lục Thiên lạnh lùng cất tiếng.

-“Lục Thiên, cảm ơn cậu đã giúp đỡ.”

-“Ta và mẹ cậu đã bàn bạc không biết là ...” Dương Minh Hạo đưa mắt nhìn bà Lục.

-“Lục Thiên, hay là con chuyển đến sống ở đây đi, sống ở ngoài cũng không tiện ăn uống rồi bàn bạc công việc...”

Vừa hay Anh Tuyền từ trên lầu đi xuống nghe thấy. Cô cười khinh tiến lại chỗ gần bà Lục.

-“Không phải là người của Dương gia tại sao lại có thể ở lại!”

-“Anh Tuyền con ...”

-“Ha, bộ con nói sai sao? Bố cũng thật rộng rãi, đuổi người nhà của mình đi rồi mời người lạ vào nhà ở!” Anh Tuyền vừa nói vừa tiến tới nhà bếp, vừa bước được vài bước lại nhớ ra:

-“À, ngày xưa mẹ còn ở đây, đều là mẹ tự mình làm việc nhà. Bố đuổi hết người giúp việc đi!”

Hàm ý rất rõ ràng, mặt bà Lục hơi biến sắc, cô đang ám chỉ bà phải làm hết công việc nhà. Bà Lục quay lại nhìn Lục Thiên. Anh thản nhiên trả lời:

-“Ngày mai tôi cho người dọn hành lý tới đây, còn bây giờ không có chuyện gì tôi đi trước.”

Anh Tuyền nghe xong giật mình quay lại lớn tiếng.

-“Anh đúng thật mặt dày!”

Quả nhiên, sáng hôm nay đồ của Lục Thiên đã được chuyển vào nhà họ Dương. Anh Tuyền dĩ nhiên rất khó chịu bị bức bối. Chưa đầy hai tháng đã phải sống với hai người lạ, tự hỏi ai mà thích nghi được. Cô không thêm ăn trưa tại nhà, mà bỏ đi chơi với Từ Anh.

-“Nè Anh Tuyền, cậu chơi suốt 5 tiếng rồi đấy, không mệt hả?” Hàn Từ Anh vừa thờ vừa nói.

Anh Tuyền tâm tình không được tốt, chơi bóng rổ suốt mấy tiếng liền mà không cảm thấy mệt mỏi. Coi lời của Từ Anh như gió thoảng mây bay mà tiếp tục chơi tiếp. Đến đoạn Anh Tuyền đưa bóng vào rổ thì...

“Rắc”

-“Á!” Vì chơi quá lâu cộng thêm nhảy quá mạnh nên chân của Anh Tuyền có dấu hiệu rạn xương chân. Từ Anh hốt hoảng khi nhìn thấy Anh Tuyền ngã giữa sân.

-“Anh Tuyền không sao chứ?”

-“Á, đừng có chạm vào. Đau lắm!”

-“Nhanh, nhanh đi bệnh viện.” Từ Anh không biết mắc bệnh gì mà dù biết Anh Tuyền bị đau chân mà vẫn lờ cô dậy đi.

-“Từ Anh à, hình như mình bị rạn xương chân rồi, cậu đừng có kéo nữa được không? Mình sẽ tàn phế mất!”

Hàn Từ Anh phát hiện mình lỡ tay liền buông, kết quả là Anh Tuyền liền cảm thấy đau nhức cả người.

-“Mình gọi cấp cứu nhé.” Từ Anh thật sự không biết phải làm sao. Cô chưa bao giờ đối phó với những chuyện như thế này.

-“Cái này mà cũng phải gọi cấp cứu á! Cậu điện vào nhà mình đi. Nói cho người tới đón là được rồi.”

“Reng... reng... reng”

-“Alo!” Khi nghe giọng người phụ nữ qua điện thoại, Từ Anh giật mình ú ớ

-“A... à, chào dì, cháu là bạn của Anh Tuyền. Phiên dì báo với chú Dương là Anh Tuyền bị thương khi tập bóng rổ rồi” Bà Lục hoảng hốt.

-“Anh Tuyền bị thương, có nặng không?”

Lục Thiên cùng Dương Minh Hạo nghe giọng bà Lục cũng đồng thời quay lại nhìn. Dương Minh Hạo lo lắng cho con gái cũng gấp gấp rời đi. Bà Lục cảm thấy Dương Minh Hạo lái xe sẽ không an toàn.

-“Lục Thiên lái xe đi con.”

Lục Thiên đang tính lấy chìa khóa xe, nghe thấy giọng nói vội vã của mẹ mình cũng thầm tự giễu ‘Vội mẹ gia đình này thật sự quan trọng đến vậy sao!?’

Một lát sau, ba người đến phòng tập thì thấy Anh Tuyền đang ngồi trên sàn, mặt nhăn lại vì chịu đau.

-“Anh Tuyền sao con lại không cẩn thận vậy hả?” Từ Anh ở ngoài nhìn thấy bố Anh Tuyền tới cũng bắt đầu kể lể

-“Chú Dương, cậu ấy là không nghe lời con, chơi suốt 5 tiếng liền không ăn, không nghỉ, không uống nước. Chú nói xem có phải hành hạ sức khỏe không ạ?”

-“Hừ, ai bảo cậu nói hả? Đồ lắm lời.”

-“Anh Tuyền trật tự, để bố đưa con vào bệnh viện.”

-“Bố tính công con à, con nặng lắm, không phải như hồi 5, 6 tuổi nữa đâu”

Anh Tuyền nhìn Dương Minh Hạo cười. Giờ phút này Anh Tuyền bỗng dưng cảm thấy hạnh phúc vì bố cô vẫn thương cô như vậy. Anh Tuyền nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

-“Nè, anh còn đứng đây làm gì? Khom người xuống”

Lục Thiên mặt nổi đầy hắc tuyến. Anh sống đến 26 năm rồi chưa thấy ai ngỗ ngược như cô nhóc này. Bất anh khom cười xuống, đừng có mà nằm mơ!

-“Lục Thiên con làm gì vậy bé Anh Tuyền vào xe.”

Lục Thiên hết nói nổi, sao anh lại có người mẹ như vậy chứ. Anh nghĩ đi nghĩ lại vẫn “gượng ép” khom lưng xuống. Anh Tuyền cảm thấy đây là cơ hội ngàn năm có một, gắng hết sức nhảy thật mạnh lên lưng Lục Thiên. Lục Thiên không ngờ cô bé này bị đau chân nhưng mà vẫn khỏe như vậy, không hề phòng cả người gần như chúi lên trước, hai tay chống trên sàn. Ai kia vẫn chưa thỏa mãn đánh thêm mấy phát lên vai anh hô to:

-“Nhanh đi thôi!” Lục Thiên tức giận mặt đến nổi gân xanh, bước nhanh ra ngoài phòng tập, “ném” Anh Tuyền vào trong xe.

Về nhà, Lục Thiên vẫn lại phải “cõng” Anh Tuyền vào trong nhà. Anh sống đến hai mươi sáu tuổi đời rồi hôm nay là ngày đầu tiên anh thấy mất mặt thế này!

Nếu để Hàn Tử Dục biết được anh bị một con bé mười sáu tuổi hành hạ như thế này, hẳn ta nhất định sẽ chỉ vào mặt anh cười đến mức rụng răng.

Lục Thiên sau khi tắm xong đi xuống lầu lại nhìn thấy Anh Tuyền đang gác cái chân bị bó bột lên ghế rồi thản nhiên bóc vỏ ăn quýt. Anh Tuyền nghe tiếng bước chân quay lại nhìn thấy Lục Thiên trong lòng cảm thấy vô cùng hả hê sau quay đầu lại xem TV, sau đó còn vô cùng vui sướng cười một cái thật to, trong lúc bộ phim đang đến đoạn nam nữ chính “chia tay”. Lục Thiên nhìn biểu hiện của cô thì lắc đầu xem cô như là người điên mà không chú ý nữa. Nhưng mà người nào đó không thêm an phận...

-“Tôi muốn đi ngủ!” Anh Tuyền tắt TV hướng tới Lục Thiên nói.

-“Vậy thì cô cứ ngủ đi!”

-“Anh là đầu heo sao? Ý tôi là anh cõng tôi lên lầu đó.”

-“À ra vậy...” Lục Thiên vuốt cằm bày ra vẻ đã hiểu.

-“Tôi buồn ngủ lắm rồi, anh nhanh lên chút!”

-“Xin lỗi! Việc của cô không liên quan đến tôi!” Lục Thiên dứt lời lên đi thẳng lên lầu không thèm ngoái lại nhìn Anh Tuyền lấy một cái.

-“Đồ bệnh thần kinh!”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 8:

Ba tuần sau.

Cuối cùng chân của Anh Tuyền đã khỏi hẳn. Quả thật trong suốt ba tuần bó bột, Anh Tuyền cảm thấy vô cùng khó chịu vì ngày ngày phải cạp một cái nạng bên mình. Bây giờ cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, cô vẫn thường xuyên tham gia chơi bóng rổ và tập võ nhưng vì chân mới khỏi nên tập với thời lượng ít hơn.

Rất vừa lúc, trong trường cô đang tổ chức tuyển chọn người đi thi bóng rổ, đối tượng là học sinh, nhưng năm nay lại bao gồm cả nữ và đương nhiên là không thể thiếu cái tên Dương Minh Anh Tuyền.

Dương Minh Anh Tuyền- sở hữu chiều cao khiêm tốn 1m58, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt hình trái xoan, đôi mắt to tròn, đôi môi anh đào cùng với nước da trắng nõn. Anh Tuyền nhìn rất năng động, hoạt bát và cá tính với mái tóc ngắn ngang vai. Khác với những đứa con gái đồng trang lứa, Anh Tuyền không hề trang điểm khi đến trường, nhìn cô mang đầy đủ vẻ đẹp tươi trẻ tràn đầy sức sống của một cô học sinh, một thiếu nữ xinh đẹp. Cô tuy nhỏ nhưng được mọi người nhận xét là có võ, bằng chứng là về thể thao, học tập, năng khiếu hay về gương mặt Anh Tuyền đều đạt mức khá trở lên.

Rất nhanh đến ngày thi thể thao toàn thành phố. Năm nay trường Anh Tuyền được chọn là nơi tổ chức diễn ra, nên học sinh trường Trung học A ai nấy đều rất hào hứng và vui vẻ. Được thi đấu tại nhà mình thì ai mà chẳng thích chứ!

Dương Minh Hạo cũng đến dự với tư cách là hội trưởng hội phụ huynh của lớp. Đây là lần đầu tiên, ông nhìn thấy con mình thi đấu bóng rổ. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên Anh Tuyền thi đấu nhưng mà lúc đó ông đều đi công tác không có cơ hội đến xem. Ngoài ra ông còn dẫn theo Bà Lục đến cùng. Đây là cuộc thi đấu thể thao thông thường được tổ chức cho học sinh tham gia nên cũng không có nhiều phóng viên đến đây. Họ đều tập trung hết vào trận đấu mà không hề để ý gì đến xung quanh.

Bà Lục đến xem bóng rổ cũng cảm thấy vô cùng hào hứng, gọi điện cho Lục Thiên. Lục Thiên vừa hoàn thành công việc, vừa định ra về thì nhận được cuộc điện thoại từ mẹ mình.

-“Alo!”

-“A! Lục Thiên! Con tan làm rồi phải không? Nhanh đến trường Trung học A đi!”

-“Con muốn về nghỉ ngơi.”

-“Ai ya, Lục Thiên, con đừng như vậy, con xem con làm việc vất vả như vậy cũng nên thư giãn một chút...”

Bà Lục khuyên anh không ngừng nghỉ.

-“Được rồi, con đến bây giờ!” Lục Thiên bắt đầu dĩ đồng ý.

-“Alo! Thông báo 30’ nữa sẽ bắt đầu trận thi đấu bóng rổ nữ giữa trường Trung học A và trường Trung học Z, các thành viên mỗi đội chuẩn bị vào thi đấu! Alo nhắc lại thêm một lần nữa...”

-“Anh Tuyền! Áo của cậu đây này, cậu thay đi nhé! Tội mình vào trước!”

-“OK!” Anh Tuyền nhanh chóng lấy đồ của mình vào phòng vệ sinh.

-“Chốt cửa lại, không để cho cô ta ra! Cô không ra sân được chúng ta mới có cơ hội thắng!”

Anh Tuyền thay đồ xong thì liền biết cửa liền mở không ra. Cô nhìn đồng hồ thấy chỉ còn 10’ nữa! Cô liên tục đập cửa kêu cứu nhưng do hệ thống cách âm của nhà vệ sinh cũng khá đảm bảo nên không thể vọng ra bên ngoài xa được lại thêm thay tiếng ồn ngoài kia lẫn át tiếng kêu của cô nên không một ai nghe thấy.

-“Hai đội chuẩn bị vào sân!” Tiếng trọng tài thông báo.

-“Vào sân rồi, Anh Tuyền đâu rồi?” Một người trong đội tỏ ra lo lắng.

-“Không có Anh Tuyền thì sao chứ! Thiếu cô ta cũng không phải là chơi không được! Cho người dự bị vào thay chỗ của Anh Tuyền đi!” Chi Mai là bạn thân của Chu Lạc, vốn dĩ cũng không ưa Anh Tuyền, kiêu ngạo nói.

-“Nhưng mà...”

-“Không nhưng nhị gì hết, trễ rồi.”

Nhưng thật sự thì trong đội không có sự phối hợp của Anh Tuyền thì khó mà làm nên trò trống gì. Chỉ mới 15’ mà 2 đội đã cách nhau 10 điểm, lợi thế đang nghiêng về trường Trung Học Z.

Dương Minh Hạo và Bà Lục ngồi trên khán đài trông ngóng mãi mà không thấy Anh Tuyền đâu thì Hàn Tử Anh từ đâu hời hả chạy tới:

-“Chú Hạo có thấy Anh Tuyền đâu không? Con tìm hoài này giờ không thấy đâu cả”

-“Từ lúc tới đây chú chưa thấy Anh Tuyền đâu cả!”

Vừa lúc đó thì Lục Thiên vừa tới, khí thế của Lục Thiên thật làm cho người khác kinh ngạc. Một phần khán đài đang vô cùng rộn ràng bỗng nhiên anh xuất hiện thì lại trở nên im lặng đến lạ thường. Một số nữ sinh trong trường nhìn thấy anh là mắt sáng nên, một số khác thì luôn miệng khen anh đẹp trai. Anh tiến tới ngồi lại gần bà Lục.

-“Nói nhảm chán vậy mà mẹ cũng thích đến sao?”

-“Lục Thiên, không thấy Anh Tuyền đâu cả!”

-“Cô ta thì liên quan gì đến con!?”

Trong lúc đó...

-“Có ai nghe thấy không? Mở cửa ra!” Anh Tuyền hét đến khản cổ.

“Cạch”

-“Dương Minh Anh Tuyền?”

Cửa được mở ra, cô chưa kịp nhìn ai giúp mình đã nhanh phóng ra ngoài tuy nhiên cũng không quên bỏ lại lời cảm ơn.

-“Anh Tuyền, cậu nợ tôi một lần!”

Cô chạy thật nhanh ra sân thi đấu, đã 25’ trôi qua. Nghĩa là đang diễn ra trận ba. Cô nhìn về phía trận đấu thì bàng si số đập ngay giữa mặt cô, gì chứ cách đối thủ 15 điểm! Thật may là mỗi bên đều đã hòa nhau một đều nếu không thế này thì không thể cứu vãn nổi.

Anh Tuyền nhanh chóng ra sân đối người, nhưng trận thứ ba này xem ra đã thua rồi vì trong vòng 5’ không thể cứu vãn 15 điểm. Sang trận thứ tư, Anh Tuyền cố gắng trong vòng 5’ đã dẫn trước đối thủ 10 điểm, Kim Linh Nhi đội trưởng bóng rổ nữ trường Trung Học Z không khỏi tức giận. Rõ ràng cô ta đã nhân lúc Dương Minh Anh Tuyền thay đồ mà chọt lại cửa rồi mà, rốt cuộc cô ta làm sao mà ra được?

Chẳng mấy chốc trận thứ tư trường Trung Học A đã dành lại tỉ số hai đều. Cổ động viên trường Trung Học A nhìn thấy vậy lại hồ hởi trở lại.

-“Minh Hạo anh nhìn xem, Anh Tuyền rất giỏi!”

Dương Minh Hạo ngồi này giờ cảm thấy vô cùng tự hào về con gái liền mỉm cười với bà Lục. Lục Kiều Ân có vẻ rất hào hứng đẩy tay Lục Thiên.

-“Con xem, Anh Tuyền chơi rất hay! Vừa mới vào đã cân bằng được tỉ số rồi!”

-“Cũng coi là khá!” Lục Thiên vừa làm việc vừa nói. Mặc dù tay anh đang lướt điện thoại nhưng này giờ mắt anh luôn nhìn về dưới khán đài quan sát. Bà Lục thật cảm thấy nói chuyện với anh vô cùng nhàm chán nên quay lại xem trận thứ năm.

Vì bên trường Trung Học Z dành hết tất cả sức lực vào mấy trận trước quá nhiều nên bây giờ đang dần bị mất sức. Trận thứ năm chỉ còn 2’ nữa nhưng lại bị dẫn trước 15 điểm.

Kết quả lại thua trường Trung Học A với kết quả 3/2. Kim Chi Nhi cảm thấy vô cùng tức giận. Ở phía trên khán đài trường Trung Học A la hét ầm ĩ còn học sinh ở Trường Trung Học Z đều thất vọng bỏ về.

Dương Minh Anh Tuyền nhìn về hướng khán đài thấy ba cô vẫy vẫy tay. Cô cảm thấy rất vui lại vừa thấy hụt hẫng, bấy lần bố cô đều bận không thể đến xem cô thi đấu, lần này có bố nhưng mẹ cô thì không ở đây. Sau khi ly hôn vì cảm thấy ngọt ngọt nên mẹ cô đã sớm đi du lịch Los Angeles dài ngày rồi.

-“Bố ơi!”

-“Anh Tuyền thật giỏi! Bố quả thật được mở rộng tầm mắt nha!”

-“Nha, bố trêu con.”

-“Anh Tuyền à, sao con lại ra sân muộn vậy?” Bà Lục thắc mắc hỏi.

Bây giờ cô mới nhìn thấy Lục Thiên và Lục Kiều Ân bên cạnh bố. Lục Thiên thì vẫn như vậy tỏ ra không mấy quan tâm

Cô hừ nhẹ.

-“Có người sợ thua nên chơi xấu, nhốt tôi trong nhà vệ sinh.” Sau đó cô nhìn vào phía bên đội bóng nữ trường Trung Học Z. Kim Chi Linh cảm thấy có một cặp mắt sắc bén nhìn vào hướng mình thì cảm thấy đồ mồ hôi lạnh cảm thấy vô cùng lúng túng nên vội vàng bỏ về trước.

-“Thôi bố, về nhà ăn cơm, con đói bụng.”

-“Được về nhà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bị Thương

Thời gian vui chơi qua đi, bây giờ lại quay về thời gian của học tập. Anh Tuyền vẫn như vậy hằng ngày cấp sách đến trường, trưa ở lại kí túc xá rồi tối lại về nhà ăn cơm.

Mặc dù cô vẫn không thích ba cô ly hôn với mẹ rồi tái hôn với một người phụ nữ khác nhưng không thể phủ nhận bà Lục đối xử với cô khá tốt. Hôm đó cô bảo bố đuổi hết người giúp việc, cố tình làm khó cho bà nhưng cô thật không ngờ bà vẫn có thể chăm lo cho nhà họ Dương như vậy.

Lục Kiều Ân cũng rất quan tâm đến cô, cô có thói quen uống nước có ga, từ nhỏ cô đã được chiều thành thói, không ai có thể cản được cô. Nhưng bà Lục lại từ từ thay hết tất cả đồ có ga trong tủ lạnh thành nước hoa quả.

-“Uống nước có ga không tốt cho sức khỏe, con nên uống nước hoa quả.”

Ban đầu Anh Tuyền thật sự không thể chấp nhận được. Cô uống gì là việc của cô, bố mẹ cô không quản, bà ta có tư cách gì nói cô!

Anh Tuyền bướng bỉnh không chịu, Lục Kiều Ân không mua thì cô mua về cất trong tủ lạnh, mấy tiếng sau mấy lon nước lại được đổi thành chai nước trái cây. Một thời gian, cô cũng cảm thấy chán nên có gì trong tủ lạnh uống nấy mà không thèm đổi co với bà nữa.

Vì sắp đến giai đoạn chuẩn bị cho thi cử nên mỗi khi tan học Anh Tuyền đều nán lại ở thư viện một lúc rồi mới về. Hôm nay Từ Anh vì có việc đột xuất nên cô đành phải đi bộ một mình về nhà. Anh Tuyền vừa đi vừa đọc sách bỗng nghe tiếng nói phía đối diện.

-“Này! Dương Minh Anh Tuyền, còn nhớ tôi không?”

Kim Chi Linh điều ngoa nói.

-“Tôi biết cậu, Kim Chi Linh! Không biết cậu đến tìm tôi có việc gì?”

Anh Tuyền lạnh lùng đáp. Hôm đó cô được Lăng Trạch Vũ cho biết chuyện ngày hôm đó là do Kim Chi Linh bày ra.

-“Hiếm có dịp cậu lại đi một mình ha, nào ra đây hết đi!”

Dứt lời thì bỗng dưng có thêm 3 đứa con gái mặc đồng phục trường Trung Học Z xuất hiện ngay sau lưng cô. Anh Tuyền không hề đề phòng bị một người trong số đó đá một cái ở nơi lưng.

-“Các người đánh lén mà không cảm thấy xấu hổ sao?”

Cô biết ba bọn họ. Cũng xem là phần tử đứng đầu phái nữ trường trung học Z đi!

-“Xấu hổ sao? Để tôi xem ai mới là người xấu hổ? Đánh đi!”

Cả bốn người hùng hổ xông vào nhưng thật là kém may mắn, Dương Minh Anh Tuyền đường đường là từ nhỏ được dạy học võ làm sao có thể dễ dàng bị đánh một cách oan uổng như vậy. Cô đánh trả một lát sau thì hai người trong bộ “tứ” nằm đo đường. Kim Chi Linh hoảng sợ, nhờ ta chắc không ngờ Anh Tuyền lại giỏi đến vậy.

Thể thao cũng thua đến đánh nhau cũng thua. Thật là không biết giấu mặt đi đâu. Kim Chi Linh cùng “đồng bọn” sợ gương mặt mình bị hủy trong tay của Anh Tuyền nên bỏ chạy trước mà không quên quăng lại một câu tố cáo Anh Tuyền.

Anh Tuyền đương nhiên cũng bị thương, mặc dù cô có võ nhưng cũng không thể tránh hết móng vuốt của tất cả bốn người. Cô sửa soạn bản thân lại cho gọn gàng rồi mới tiếp tục quay về nhà. Cô không muốn để bố mẹ cô lo lắng!

-“Con về rồi à!”

-“Về rồi hả Anh Tuyền. Hôm nay đi học có vui không?”

-“ Vâng ồ ồ ồ!”

Anh Tuyền chạy thẳng lên lầu, vì chạy không nhìn đường nên va phải Lục Thiên rồi ngã xuống.

-“Á! Mất của anh để đâu hả Lục Thiên?”

-“Là cô đi không cẩn thận va phải tôi!”

Lục Thiên tức giận nhưng khi nhìn thấy chân Anh Tuyền chảy máu thì anh có cảm giác nói không ra lời. Vừa nãy đánh nhau xong Anh Tuyền cũng không để ý chân mình bị người ta làm bị thương. Bây giờ lại bị ngã như vậy nên máu chảy ra. Anh Tuyền lấy tay che lại chỗ vết thương.

-“Cô làm sao vậy?”

Lục Thiên tiếp tục nhìn lên tay của Anh Tuyền thấy các vết cào và bầm tím. Anh Tuyền tức giận liên tục lườm Lục Thiên .

-“Không mượn anh quan tâm!” Rồi đứng dậy, từng bước lết vào phòng.

Một lát sau...

“Cốc .. cốc...”

-“Cửa không đóng”

“Cạch ”

Anh Tuyền đây là lần đầu tiên vào phòng của Lục Thiên, căn phòng được bài trí gọn gàng nhưng chỉ với 2 màu sắc đen và trắng. Đúng là y như con người Lục Thiên.

-“Anh có đồ sắt trùng không? Cho tôi mượn đi.” Anh Tuyền dè dặt hỏi.

-“Không có!”

Hừ thật là mất công qua đây hỏi anh ta. Thêm mất mặt! Anh Tuyền đóng sầm cửa lại bỏ xuống lầu.

-“Đi có biết đồ sắt trùng trong nhà ở đâu không?”

- "Con bị thương sao?"

-“Tôi không cẩn thận khi chơi bóng đá bị thương chút xíu!”

-“Của con đây, cẩn thận nhé!”

Anh Tuyền không đáp lại, lên phòng xử lý vết thương. Lục Thiên khi đi ngang qua phòng của Anh Tuyền, vì cửa không đóng nên liếc qua nhìn thấy vẻ mặt cô đang nhăn lại vì chịu đau, trong lòng anh bỗng nhiên cảm thấy hơi khó chịu. . .

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nhờ Anh Giúp Đỡ.

Ngày hôm sau, Anh Tuyền đang học giữa buổi thì cô liền bị gọi lên phòng hiệu trưởng.

“Cốc.. cốc..”

-“Vào đi!” Tiếng hiệu trưởng trầm trầm phát ra.

-“Chào thầy! Em là học sinh Dương Minh Anh Tuyền.”

Anh Tuyền lễ phép cúi chào nhưng khi ngẩng mặt lên liền thấy ba chị đại ngày hôm qua chặn đường đòi đánh cô, đôi mày không vui liền nhíu chặt lại.

-“A! Thì ra là cô! Cô đánh con gái của tôi thành ra như thế này à?”

Hình mặt mày cũng sáng sủa vậy sao lại mất dạy đến vậy!” Một người lên tiếng.

-“Xin bác hãy tự trọng! Nhìn bác cũng thanh cao không kém nhưng nói năng sao lại kém hiểu biết vậy ạ? Trước hết mời bác tìm hiểu rõ sự việc rồi hay đến khiển trách cháu!”

Anh Tuyền cũng không chịu thua, cô mặc mớ gì phải chịu nhục cho người ta mắng như vậy, dù sao cũng không phải là cô sai!

-“Bố mẹ cô là ai sao lại dạy ra người không có giáo dục như cô chứ!” Một người khác tức giận đứng lên chỉ vào mặt cô.

Xem ra đây đều là những quý phu nhân thiếu hiểu biết mà còn ra vẻ đến trường đòi công đạo cho con mình đây mà.

À mà không phải... cô còn chưa đòi công đạo thì thôi còn đến lượt họ đòi sao? Cô hừ lạnh, còn một người nữa cũng tham gia sao không tới, không phải là sợ mất mặt nên đi giật dây sao!?

-“Sao bác không xem bác dạy con gái bác có gì hơn mà đi so sánh với bố mẹ cháu?”

-“Cô... thật hỗn xược”

Đúng rồi theo kịch bản đều là vậy, nói không lại đều ý mình là người lớn tuổi mà chửi mắng người ta. Chẳng lẽ người lớn là được mắng người quá đáng như vậy.

Hiệu trưởng nãy giờ nghe cuộc đấu võ cũng rất là mệt mỏi. Vội vàng giải vây cho bản thân.

-“Bây giờ chuyện vẫn còn chưa rõ ràng, các phụ huynh có đến đây kiện tụng gì cũng phải có bằng chứng! Áp đặt học sinh trường chúng tôi như vậy thì trường còn ra thể thống gì nữa. Dù sao trường Trung Học A chúng tôi cũng đào tạo ra những người xuất sắc nhất trong thành phố...”

-“Hiệu trưởng, ông xem con gái tôi bị thương thành ra như vậy, còn con con bé kia thì lại nguyên vẹn như vậy, làm gì có chuyện con tôi đi đánh người ta mà lại bị thương nặng hơn cơ chứ!”

-“Đúng vậy đó! Con tôi còn nhỏ không biết đòi lại công bằng, bản thân tôi đây làm mẹ chẳng lẽ thấy con mình bị bắt nạt mà lại ngoảnh mặt làm ngơ.”

-“Thôi được rồi, Anh Tuyền, em nhanh điện phụ huynh ra giải quyết chuyện này!” Hiệu trưởng cũng túng quẫn, dồn hết trách nhiệm về cho Anh Tuyền.

-“Thầy! Nhưng em không có làm gì sai cả? Sao lại kinh động đến phụ huynh của em. Ba người bọn họ rõ ràng tập kích em ngay trên đường về nhà, em chỉ là tự vệ nên mới đánh trả họ thôi. Chẳng lẽ là em sai sao?”

-“Anh Tuyền không nói nhiều, em nhanh gọi phụ huynh tới nói chuyện!”

Anh Tuyền cảm thấy vô cùng bức tức đi ra khỏi phòng. Cô không làm gì sai, tại sao lại còn bảo cô lỗi phụ huynh ra đây. Kim Chi Linh không ngờ cậu ta lại nham hiểm đến vậy.

Nhưng mà bây giờ cô nên giải quyết vụ này như thế nào bây giờ!? Gọi ba sao? Không được ba sẽ tức giận mà chém cô thành trăm mảnh mất. Gọi mẹ sao? Càng không thể mẹ cô hiện tại đang muợn phiền đi du lịch, mẹ mà biết chuyện này sẽ rất đau lòng.

Chẳng lẽ gọi bà Lục? Không thể nào, cô đúng là càng nghĩ càng điên rồi! Lục Thiên...

Chẳng lẽ chỉ còn duy nhất Lục Thiên sao? Cô nhẹ nhàng rút máy điện thoại trong túi váy gọi vào điện thoại của tổng bộ công ty DT.

-“Alo!”

-“Tôi muốn nói chuyện với Lục Thiên.” Anh Tuyền e dè nói.

-“Xin hỏi cô là ai?”

-“Tôi là Dương Minh Anh Tuyền.”

-“À thì ra là Dương tiểu thư. Cô chờ một chút để tôi báo với Lục tổng.”

Một lát sau điện thoại được kết nối.

-“Alo!” Một giọng nam trầm ấm cất lên.

-“Lục... Lục Thiên... tôi...” Anh Tuyền ậm ờ không nói nên lời.

-“Tôi hiện đang rất bận, không có chuyện gì thì tôi cúp máy !”

-“À! Khoan... khoan đã... chậm thôi! Tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp.” Anh Tuyền nghe Lục Thiên tính cúp máy liền cảm thấy hoảng hốt.

-“Nói!”

-“Trên trường tôi có chút việc cần phụ huynh lên giúp, ừm... ba tôi thì mệt nên không tiện, anh có thể đi thay được không?”

Cô không cho Lục Thiên có cơ hội từ chối.

-“Hiện tại anh là anh trai trên danh nghĩa của tôi cũng coi như là phụ huynh hay người giám hộ rồi, anh nhất định phải đến, ngay bây giờ, nhanh lên nhé!”

Sau đó Lục Thiên chỉ nhận được tiếng tút.. tút được truyền từ ống nghe.

Sau đó không lâu một chiếc xe Audi màu đen trắng dừng trước cổng trường Trung Học A. Lục Thiên vừa xuống xe thì nhìn thấy một cô gái nhỏ thân mặc đồng phục đang đứng ở dưới gốc cây.

Cô cúi đầu nên những lọn tóc đen xõa trước vai, chân đá qua đá lại hờn sỏi như đang chờ đợi một ai đó. Lục Thiên cảm thấy trái tim anh rất lạ nhưng lại không hề cảm nhận được cái gọi là băng giá xung quanh trái tim anh đang dần tan chảy.

Như phát hiện ra ai đó đang nhìn mình, Anh Tuyền cũng ngẩng đầu lên thấy bóng dáng Lục Thiên đứng ở đó mà ngẩn người. Mặc dù anh chỉ đứng yên nhìn về phía cô không làm bất kì hành động nào khác, nhưng không hiểu sao có hai giây cô lại cảm thấy như là hai người yêu nhau gặp nhau vậy chứ!

Anh Tuyền... mày bị điên rồi hả!/?

Hai người cứ vậy đứng nhìn nhau, mỗi người một suy nghĩ. Anh Tuyền cảm thấy khó thở bất ngờ, mặt cũng đỏ gấc lên rồi, đành hắng giọng lên tiếng phá vỡ bầu không khí.

-“Hừm, Lục Thiên, anh cũng chậm quá đấy! Tôi đứng chờ mỏi cả chân rồi!”

Chính tại nơi đây, Lục Thiên chính thức bước chân vào cuộc đời của Dương Minh Anh Tuyền mà cô không hề hay biết, và cũng tại đây, trái tim cô đã vô thức cảm một cái rẽ mang tên Lục Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ngày Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Anh Trai Lục.

-“Hừm, Lục Thiên, anh cũng chậm quá đấy! Tôi đứng chờ mỏi cả chân rồi!”

-“Đây là thái độ của cô khi nhờ người khác giúp đỡ?”

-“À, hi hi, anh trai Lục vào thôi!” Lục Thiên sững sờ.

-“Cô vừa gọi tôi là gì?” Anh Tuyền nghẹn lời thăm mắng mình là loại không có tiền đồ. Cách không lâu vừa bảo không bao giờ gọi người ta là anh trai mà.

Thật thảm hại... tự tôn của cô bây giờ đã ném cho chó gặm rồi.

-“Anh... là anh trai Lục đó! Trước kia, tôi còn trẻ người non dạ, chưa hiểu gì gọi là lễ nghĩa, anh dù sao cũng là trưởng bối đừng để bụng mấy lời hời trước tôi nói nhé!

Bây giờ tôi đã suy nghĩ kĩ rồi, trời xanh đã ban tặng xuống cho tôi một người anh trai hoàn mỹ như anh đây hà có gì tôi phải chối từ...

”Xem như cô đây làm thần tiên tái thế tiếp nhận anh đi a ~ Lời này đương nhiên Anh Tuyền không dám nói ra, nhưng Lục Thiên đâu phải là kẻ ngốc chứ! Anh dùng một cách mất thật sâu thật khó đoán nhìn thẳng vào mặt Anh Tuyền.

Bỗng dưng cô lại thấy rùng mình, cảm thấy như tâm tư của mình đang bị ánh mắt của anh ta vạch trần vậy.

-“Tôi nên nói cô ăn ở hai lòng hay là hai mặt đây?”

Anh Tuyền lần này là ghen hờn thật sự. Sau lần này cô phát hiện ra, Lục Thiên không chỉ ít nói mà mỗi lần phát ngôn đều làm cho con người ta cạn lời. Mỗi lần anh ta đứng trước mặt cô, mỗi một câu nói đều là châm biếm cô!

Nhưng ... quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Bây giờ cô đang cần sự giúp đỡ của Lục Thiên nên phải ngậm ngùi nhịn xuống... Nếu không phải cô đang nhờ vả anh thì cô nhất định sẽ nhảy đến xé rách cái bản mặt đáng ghét trước mặt!

'Anh Tuyền ơi nuốt toàn bộ tức giận của mày vào bụng ngay lập tức!'

Anh Tuyền vừa dẫn đường cho Lục Thiên vừa thuật lại tất cả mọi chuyện. Lục Thiên càng nghe càng cảm thấy trong lòng mang một cỗ tức giận nhưng mặt anh vẫn không hề tỏ ra vấn đề gì.

Khi Lục Thiên xuất hiện ở phòng hiệu trưởng thì căn phòng bỗng tĩnh lặng lạ thường. Trên người anh xuất hiện một khí chất lạnh lẽo làm cho người khác không dám tới gần, chỉ có từ xa chiêm ngưỡng vẻ đẹp của anh.

Anh Tuyền cũng cảm thấy anh vô cùng có sức hút, mấy mẹ phụ huynh ở đây đều nhìn anh đến ngây ngất hết rồi. Trong lòng cô cười thầm nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra là một đứa trẻ ngoan...

-“Anh Tuyền đây là cậu của em sao?”

Câu hỏi của thầy hiệu trưởng không những làm Anh Tuyền ở sau lưng Lục Thiên sững sờ mà cũng làm Lục Thiên cau mày. Mấy giây sau khi thẩm thấu được câu hỏi của thầy Hiệu Trưởng, Lục Thiên nghe được tiếng Anh Tuyền nhịn cười khúc khích phía sau lưng mình.

Sau này khi Lục tiên sinh nhớ lại câu hỏi của Hiệu trưởng liền cảm thấy vô cùng oan uổng gặng hỏi mãi Lục phu nhân.

-“Chẳng lẽ lúc đó anh nhìn già như vậy?”

Lục phu nhân ban đầu vẫn không hiểu ý của chồng mình, ngờ vực một chút rồi cũng bật cười.

-“A~ Không phải anh già đâu đừng nghĩ vậy... Tại do em quá trẻ thôi nha” Lục tiên sinh cảm thấy muốn bốc hỏa, máu huyết không thể lưu thông.

-“Ý của em là anh so với em là rất già!?”

Lục phu nhân ghen hờn, biết mình đã nói sai rồi nên chân tay trở nên luống cuống bắt đầu sử dụng tất cả vốn ngữ văn tích lũy bấy lâu nay chất lọc mà tuôn ra.

-“A~ không phải... Tại lúc đó em còn là học sinh. Còn anh chính là rất đàn ông, là rất menly đó! Khí chất của anh đã sớm vượt qua ngôn ngữ của trái đất rồi, không lời nào có thể diễn tả được!” Lúc này vị tiên sinh nào đó mới dịu dàng hơn vuốt tóc vợ mình gật gù.

-“Thế còn được!”

Quay lại với câu hỏi của thầy hiệu trưởng, sau khi cố gắng nén cười, Anh Tuyền hắng giọng giới thiệu.

-“Đây là anh trai của em ạ!”

-“Sao?” Loạt người đồng thanh thắc mắc.

-“Anh Tuyền, cô mà cũng có anh trai sao? Hay là...”

Một người trong số tam đại “mỹ nữ” ngày hôm qua gây sự với Anh Tuyền lên tiếng.

-“Chuyện nhà tôi, khi nào đến lượt cậu quản!?”

Anh Tuyền cũng không chịu thua kém, tính về đầu võ mồm cô tự nhận mình chắc chỉ thua Lục Thiên chỉ 1 chút thôi!

-“Không biết bên các vị muốn như thế nào?” Rất rõ ràng, Lục Thiên không muốn ở đây tốn thời gian, chuyện gì cũng phải giải quyết thật nhanh gọn.

-“Cô ta đánh con gái chúng tôi thành ra thế này, tôi nhất định sẽ kiện ra tòa!” Hiệu trưởng nghe tới ra tòa cảm thấy đồ mồ hôi lạnh vội vàng khuyên ngăn.

-“Chuyện này các bên gia đình có thể thương lượng mà...”

Lục Thiên nhìn quay đầu nhìn vào mắt Anh Tuyền. Anh nhìn thấy được trong đôi mắt to tròn của cô có một tia kiên định rõ ràng. Đôi mắt đó có có chấp đối mặt cũng như rất trong suốt khẳng định cô không làm gì e thẹn với lòng. Ánh mắt anh sau đó lướt qua ba cô học sinh đang ngồi ở ghế sofa.

-“Theo tôi được biết, nơi diễn ra cũng ở khu vực dân cư, chắc là cũng có người nhìn thấy, chỉ bằng các vị tìm thêm nhân chứng để hầu tòa!?”

-“Trẻ nhỏ phạm lỗi là chuyện thường tình. Làm sai mà biết sửa là tốt! Nhưng nếu các vị ở đây thật sự muốn kiện ra tòa, Lục Thiên tôi nhất định sẽ không phụ lòng mà bồi tội cùng!” Lời nói của anh dứt khoát, ai cũng có thể cảm nhận được sự cảnh cáo của anh.

Anh Tuyền chỉ biết cảm thán Lục Thiên thật có bản lĩnh! Ba câu nói liền khắc chế được đôi phượng. Anh Tuyền khâm khục sát đất rồi!

-“Lục Thiên thật sự cảm ơn anh! Cũng xin lỗi anh về chuyện lúc trước.” Anh Tuyền là người biết thức thời.

Cô biết cảm ơn người đã giúp đỡ mình cũng như xin lỗi khi cô làm sai.

-“Tôi biết mình không nên giận cá chém thớt, dù không thích mẹ anh là kẻ thứ ba phá hoại gia đình tôi cũng không thể vì vậy mà đổ hết tội lỗi lên đầu của anh! Vì anh thật sự là người tốt!”

Anh Tuyền vì thế quá tính bỏ chạy ngay... Cô không biết nãy giờ mắt của anh vẫn đặt lên cái chân đang bị thương của cô.

-“Sắp tan học rồi, tôi đưa cô về.” Giọng nói của anh lúc này không còn lạnh lẽo như trước nữa.

-“Được, anh trai Lục chờ em chút!” Anh Tuyền vội vàng chạy về lớp lấy cặp rồi theo Lục Thiên về nhà.

Từ đó về sau, Anh Tuyền chỉ cần thấy Lục Thiên đều một hai anh trai Lục khiến cho Dương Minh Hạo cùng Lục Kiều Ân sững sờ. Lục Thiên đương nhiên là không quen với việc có cô em gái bất ngờ này.

Một người từ nhỏ đã sống một mình bây giờ lại có thêm một em gái, người bình thường chưa chắc đã chấp nhận được chứ đừng nói là Lục Thiên anh! Nhưng lúc đó anh không biết, từ lúc chấp nhận cô em gái mà anh gọi là từ trên trời rơi xuống này, thì cô bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho trái tim anh liên tục thất lại không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bởi Vì Em Tin Anh!

Em như một ngọn lửa

Sưởi ấm trái tim lạnh giá của anh.

Em nhẹ nhàng như con gió

Bước vào cuộc đời anh rồi lặng lẽ vụt qua...

-“Áy, Lục Thiên à, chỉ cho em câu này đi, em làm hoài không ra.” Dương Minh Anh Tuyền bấu môi.

Hơn bốn tháng nay, mỗi lúc rảnh rỗi Lục Thiên đều không nghỉ ngơi mà ngồi làm gia sư không công cho cô gái nhỏ Anh Tuyền. Bây giờ nơi làm việc của anh không phải ở trong phòng nữa mà chuyển sang phòng khách nhỏ ở tầng hai.

Chỉ vì một câu nói: ‘Em không thích ngồi trong thư phòng!’ Đối với cô em gái này, anh thật không biết làm sao cho phải, chỉ biết dùng hai từ “sùng ái” mà đối đãi với cô. Nhưng anh lại không biết rằng sự cưng chiều này đã vượt quá giới hạn cho một người em gái.

-“Wow!! Lục Thiên, anh thật giỏi! Chẳng trách mười bảy tuổi đã có thể học xong đại học rồi nha!” Hồi xưa Dương Minh Anh Tuyền ghét Lục Thiên bao nhiêu thì bây giờ cô lại khâm phục anh bấy nhiêu. Thật ra Anh Tuyền không biết, Lục Thiên mỗi đêm đều dành một chút thời gian xem nghiên cứu giáo trình học phổ thông ở Trung Quốc. Vì anh từ nhỏ đã học theo giáo trình bên Mỹ, căn bản vẫn phải xem lại thì mới có thể chỉ cho cô.

-“Lục Thiên à, anh chia sẻ cho em một phần nào được không?”

-“Ừ!” Lục Thiên dùng giọng mũi đáp lại tay vẫn gõ tách tách trên bàn phím.

Nghe Lục Thiên đồng ý, Anh Tuyền tới kéo tay áo anh.

-“Nhanh đi đến bệnh viện nhờ bác sĩ cắt não anh ra!”

-“...”

-“Anh Tuyền đạo này trọng sắc khinh bạn quá!” Hàn Tử Anh ai oán nói.

-“Sắc cái đầu nhà cậu. Lục Thiên là anh trai, là ANH TRAI vàng của tớ đây!”

-“Anh trai?” Lăng Trạch Vũ từ đâu xuất hiện chen chân vào cuộc hội thoại.

-“Cậu từ đâu chui ra vậy?” Hàn Từ Anh giật mình ôm tim nói.

Cách đây ba tháng trước, Lăng Trạch Vũ đã xin qua học cùng lớp của Anh Tuyền và Từ Anh. Ban đầu cậu rất muốn ngồi với Anh Tuyền và xin đổi chỗ với cô bạn cùng bạn của cô. Nhưng mà cô bạn này không đồng ý, nên cô chủ nhiệm phân cậu ngồi với Từ Anh.

Hàn Từ Anh đương nhiên không thích, từ khi đi học đến giờ cô luôn chỉ muốn ngồi một mình, nên luôn xin cô thêm một cái bàn trống lẻ loi ngồi phía sau. Nhưng vì lớp quá đông nên không thể thêm một cái bàn nữa, vậy nên có một tiêu quỷ tới ngồi, ngày ngày phá hoại giấc ngủ của Từ Anh.

-“Anh Tuyền à, theo mình biết nhà cậu đâu có anh trai?”

-“Trạch Vũ, cậu điều tra hộ khẩu nhà tôi sao?” Anh Tuyền cười cười đáp.

-“Lục Thiên là con trai mẹ kế của cậu ấy. Đương nhiên là cũng là anh trai của Anh Tuyền rồi.” Từ Anh nói với giọng sùng bái. Cô thực ngưỡng mộ Anh Tuyền, tuy cô cũng có anh trai, hơn nữa anh trai Từ Anh cũng rất thương em gái mình nhưng vì không ở chung nên không thường xuyên chăm sóc như Lục Thiên đối với Anh Tuyền được.

-“Nghĩa là cậu với anh ấy không có quan hệ huyết thống sao?” Lăng Trạch Vũ nhún mày.

Cậu thích Anh Tuyền là sự thật, có lẽ ngay từ lần gặp đầu tiên đã thích, cũng đã nhận định trong lòng cô là bạn gái của mình mà bảo vệ. Cậu không muốn có bất kì người khác phái nào lãng vãng bên cô.

Một câu nói làm cả ba phải suy nghĩ. Anh Tuyền im lặng. Cô biết được, trong bốn tháng qua, từ ngày hôm ấy, Lục Thiên đối xử rất tốt với cô. Cô cũng càng ngày y lại vào anh như một đứa trẻ, ngày ngày như một cô em gái mà bám theo anh... Anh Tuyền không biết nên vẫn ngây thơ cho rằng anh đối với cô là một người anh trai.

-“Trạch Ngư, cậu nghĩ điên gì vậy?” Từ Anh hoàn hồn đầu tiên.

-“Đã bảo không được gọi là Trạch Ngư! Tôi là LĂNG TRẠCH VŨ!”

-“Không Trạch Ngư thì là cá Trạch là cá Trạch, cái đồ nào cá.”

-“Nào cá cái đầu cậu!”

.....

Anh Tuyền bịt kín lỗ tai nhanh nhanh chuồn khỏi hiện trường. Hai con người này như nước với lửa chỉ cần ở gần nhau là có thể dạo ra hiệu ứng nổ thùng mìn nhĩ.

Thành phố B hiện giờ đang bắt đầu vào mùa đông, không khí đang dần lạnh lên không còn cảnh sắc tươi đẹp như mùa hạ. Chỉ còn lại màu sắc lạnh nhạt pha một chút bình yên...

Mùa đông có vẻ rất hợp với Lục Thiên. Anh Tuyền đang ngơ ngác nghĩ nhìn cảnh sắc thì nghe tiếng còi xe phía sau. Cô quay đầu nhìn thấy chiếc Audi trắng đen quen thuộc.

-“Lên xe đi!”

-“Em không lạnh sao? Đứng ngơ ngác trước cổng làm gì?” Anh Tuyền cảm thấy cho dù trời lạnh như thế này nhưng nghe thấy giọng nam trầm ấm này thì trái tim cô luôn cảm thấy ấm áp.

-“Không lạnh, em là chờ anh.” Anh Tuyền nhẹ nhàng nói. Lục Thiên bất ngờ nhìn sang Anh Tuyền đang nở nụ cười với anh không khỏi ngây người. Anh cảm thấy nụ cười của Anh Tuyền vẫn là đẹp nhất!

Nó chứa sự ngây thơ trong sáng của tuổi mới lớn. Khuôn mặt trắng nõn thanh tú, cô có một đôi mắt cười xinh đẹp. Nó giống với đôi mắt mà anh không thể nào quên.

Vào ngày đầu tiên anh đặt chân đến thành phố B đã nhìn thấy cô. Lúc đó cô đang cùng bạn bè chơi đùa ở một khu đất trống rộng rãi. Khi quả bóng lăn đến chân anh, chính Anh Tuyền đã chạy đến trước mặt anh. Cô cũng cười hồn nhiên như vậy mà nói lời cảm ơn anh.

-“Lỡ như anh không tới?”

-“Sẽ không có lỡ như.” Bởi vì anh sẽ tới, bởi vì em tin anh!

-“Nếu anh không tới, em đừng đợi quá lâu.” Lục Thiên chân thành nói với cô.

-“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Mùi Vị Tình Yêu

Dương Minh Anh Tuyền có thói xấu là rất lâu tỉnh ngủ. Sáng nào bước xuống cầu thang cũng suýt nữa hụt chân, Lục Thiên sống ở đây đã lâu cũng biết, có hôm cô chút nữa ngã cầu thang làm anh không khỏi lo lắng. Nếu như anh quay trở về Mỹ thì ai sẽ chăm sóc cô những lúc như vậy!?

Anh Tuyền ngáp ngáp dài đến bàn ăn nhìn thấy một tô mì trường thọ ở trên bàn.

-“Ủa? Mì trường thọ! Sinh nhật ai sao?”

-“Công ty sáng nay có buổi họp sáng sớm. Con đi trước.” Lục Thiên không nhìn tô mì ở trên bàn liền quay lưng đi.

-“Lục Thiên... ăn đã rồi đi.” Lục Kiều Ân gọi anh, nhưng anh không ngoảnh đầu lại.

Dương Minh Anh Tuyền lúc này mới tỉnh hẳn, ngó ra hôm nay là sinh nhật anh! Trời ơi thế mà cô lại quên mất, anh sinh 24/11 còn cô sinh 24/12!! Cô nhìn về mặt buồn rầu của bà Lục.

-“Lục Thiên chưa bao giờ ăn mì trường thọ.”

-“Giữ chứ?” Anh Tuyền rất sửng sốt, cô không tin nổi vào tai mình. Nhìn bát mì chưa ai động vào ở trên bàn cô cảm thấy trong lòng hơi đau. Tại sao anh lại không ăn mì trường thọ... vì anh không thích hay là không quen ăn...

-“Bát mì đó, dì tự xử đi!” Cô nhất định sẽ bắt Lục Thiên nếm thử mùi vị của bát mì Trường thọ! Nhưng là do cô nấu.

Lục Thiên dường như tâm trạng cũng không được tốt, liên tục đắm đầu vào làm việc bỏ luôn cả giờ ăn sáng và ăn trưa. Anh cũng không hiểu mình tức giận vì bát mì trường thọ hay là vì ai đó không nhớ ngày sinh nhật của anh, à mà không, có lẽ là cũng không biết. Thư kí của Lục Thiên thấy giám đốc của mình tức giận cũng tránh xa không dám nhìn.

Hôm nay không biết anh đã nổi nóng với bao nhiêu người lên báo cáo công việc rồi. Ngày thường Lục Thiên cũng rất hay bắt bẻ người khác trong công việc, làm việc không được sai sót, nhưng lúc đó anh rất bình tĩnh không có dễ nổi giận giống như hôm nay.

-“Tổng giám đốc, Dương tiểu thư điện tìm anh.” Thư ký e ngại nói qua điện thoại. Hôm nay tổng giám đốc phát hỏa nhiều rồi, chỉ thiếu mình cô chưa chịu tội thôi.

-“Kết nối”

-“Alo! Lục Thiên, anh ăn chưa?” Lục Thiên nghe thấy giọng nói qua điện thoại cảm thấy mọi bức tức trong lòng vui đi đâu hết.

-“Chưa. Còn em...”

-“A vậy thì tốt, chờ em!”

“Tút... tut...”

“...” Lục Thiên đứng là dở khóc dở cười. Anh thật không hiểu nổi mục đích của cuộc điện thoại này. Chỉ để hỏi anh ăn hay chưa?

Chưa đầy hai mươi phút sau, Anh Tuyền đã có mặt ở trước tòa cao ốc tập đoàn DT. Nhanh chóng vào thang máy bấm lên tầng phòng tổng giám đốc.

“Cốc... cốc...”

-“Vào đi!”

-“Ngạc nhiên chưa!” Thật ra anh đã sớm biết là cô gõ cửa. Thật ra tiếng gõ cửa của Anh Tuyền khá đặc biệt, cô gõ cửa theo nhịp, gồm 3 tiếng, tiếng đầu nặng hai tiếng sau liền nhẹ lại.

Lục Thiên nhìn vào bình giữ nhiệt vừa phải ở trên tay của Anh Tuyền.

-“Là mì trường thọ.” Anh Tuyền đưa cho Lục Thiên một đôi đũa.

-“Em biết anh chưa ăn mì trường thọ bao giờ. Mì này là do em vừa nấu, anh nhanh ăn đi!”

Anh Tuyền vẫn thấy Lục Thiên ngồi im nhìn vào tô mì trước mắt không cảm lấy đôi đũa trên tay cô. Bàn tay nhỏ bé của cô kéo bàn tay to thô ráp của anh sang, đặt đôi đũa gọn gàng trên tay anh giọng điệu oán trách.

-“Em vừa lết về đến nhà đã phải chui vào bếp nấu rồi, anh tính không nhận tấm lòng của em sao? Mặc dù là lần đầu tiên em nấu, nhưng là mùi vị sẽ không tệ đâu...”

-“Mì này... là em nấu? Còn là nấu lần đầu tiên?” Anh Tuyền không nghĩ là anh xúc động, cứ ngỡ là anh không tin đặt hai bàn tay lên so sánh.

-“Anh xem, tay của anh vừa to vừa thô. Còn tay của em vừa nhỏ lại trắng trẻo đẹp đẽ thế này, có giống đã từng làm việc nặng không? Anh không tin cứ hỏi Dương thiếu nhà em đi, em còn chưa bao giờ nấu mì trường thọ cho ông ấy... ừm... vì hồi đó có mẹ Bùi rồi. Còn nữa trên tay em còn bột mì rửa chưa sạch nè, nếu em không là tự cán mì thì làm sao có vết mì này trên tay chứ.”

-“Ách, Lục Thiên, mì trường thọ không thể để bị đứt.” Anh Tuyền lắc đầu nhìn anh. Chỉ cho anh cách ăn mì trường thọ. Bây giờ cô mới thật sự tin Lục Thiên lần đầu tiên.

-“Sao hả? Ngon không?” Đối với ánh mắt mong chờ của Anh Tuyền, Lục Thiên lắc đầu, chưa kịp nói thì đã nghe tiếng kêu của cô.

-“Làm sao có thể? ” Mì trường thọ cô là học trộm bí quyết của mẹ Bùi, đương nhiên khi làm cho Lục Thiên thì làm sao có thể ăn thử được chứ. Dù sao cả tô mì cũng chỉ có một sợi dài ngoằng thôi.

Lục Thiên nhìn thấy vẻ sắp khóc của Anh Tuyền lời định nói ra cũng nghẹn cả cổ. Anh cũng chỉ định trêu chọc cô một chút thôi. Lục Thiên ôm cô vào lòng vỗ nhẹ vào lưng cô.

-“Ý anh là bát mì này là rất ngon! Là bát mì ngon nhất mà anh từng được ăn.”

Anh Tuyền vẫn không tin.

-“Vậy sao anh lại lắc đầu?”

-“Rất ngon tại sao lại giống với ngon bình thường được.” Âm trầm của Lục Thiên giờ rất tốt, không biết là vì được ăn bát mì trường thọ do Anh Tuyền nấu hay là đang được ôm người đẹp trong lòng!!

-“À còn cái này nữa, tặng anh.” Cô đưa cho Lục Thiên một chiếc hộp nhỏ.

Bên trong chứa một chiếc cà vạt màu xanh đậm.

-“Em biết anh có nhiều cà vạt, nhưng nó không phải là cà vạt bình thường.” Bàn tay Lục Thiên khẽ xoa chiếc cà vạt trong tay, mỉm cười. Anh Tuyền cũng vì nụ cười của anh mà ngỡ ngàng. Lục Thiên thì ra anh biết cười, lại còn cười đẹp đến như vậy...

-“Tuyền, em thất cho anh đi.”

-“Cơ mà em không biết thất...”

-“Không sao anh có thể chỉ em.”

Lục Thiên nhìn thấy dáng vẻ chăm chú của cô khi thất cà vạt cho anh trong lòng cảm thấy có một dòng nước ấm chảy ngang. Anh không chỉ cần đầu tiên ăn mì trường thọ, mà cũng chính là lần đầu tiên nhận được món quà sinh nhật ý nghĩa như thế này.

Gặp được em, anh mới cảm thấy hai mươi sáu năm trước đó thật vô vị.

Gặp được em, anh mới được trải qua một ngày sinh nhật đúng nghĩa.

Cũng là gặp được em, anh mới biết được mùi vị của tình yêu...

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thư Kí Bên Mỹ

-“Thiên, anh thật tính không trở về? Chủ tịch và toàn thể nhân viên tập đoàn LUX đang đợi anh!” Giọng nói chất vấn của người phụ nữ vang lên trong quán cà phê.

Lục Thiên ngồi đối diện cô, không có biểu cảm thì chỉ từ từ nhám nháp ly cà phê trên tay. Lê Tường tức giận nhìn vào anh. Cô thật không hiểu tập đoàn

DT có gì tốt để anh bỏ cả sự nghiệp tốt đẹp bên Mỹ để về thành phố này.

-“Thiên, tập đoàn cần anh, hãy trở về.”

-“Lê Tường, tôi nghĩ cô chỉ là thư ký của tôi thôi!”

Cô chỉ là thư kí của tôi thôi, việc của tôi không cần cô quản!

Lê Tường nghe bỗng cảm thấy chua xót. Đứng vậy trong mắt anh cô chỉ là thư ký, cô theo anh sáu năm nhưng anh thậm chí cũng chưa bao giờ nói xem cô như là một người bạn. Cô vì anh mà từ bỏ thừa kế sự nghiệp của bố cô, nộp đơn vào tập đoàn LUX làm thư ký. Làm thư ký của anh không phải dễ, anh là người rất khiêm khắc, chỉ cần một lỗi phạm nhỏ cô cũng có thể bị anh đuổi việc, chỉ ít là ở bên Mỹ là vậy!

Lê Tường thua Lục Thiên hai tuổi. Năm đó, Lê Tường mười tám tuổi, từ Việt Nam sang Mỹ du học tình cờ gặp Lục Thiên ở trường đại học.

Cô vẫn còn nhớ ngày hôm đó, cô vì muộn học nên cúi mặt chạy thật nhanh không may đụng phải Lục Thiên. Chồng sách vở ở tay anh và tay Lê Tường cùng rớt xuống đất. Cô nhìn người trước mặt đến ngẩn ngơ. Anh có một khuôn mặt hơi lai, một đôi mắt sâu màu xanh, sống mũi cao, lúc này đôi mày anh đang nhíu lại lộ ra một vẻ nam tính đến kì lạ. Lục Thiên cũng nhận ra cô đang nhìn anh, hắng giọng.

-“Cô không tính nhặt lại sách?” Đừng tưởng Lục Thiên nhìn nam tính thì anh sẽ ga lăng nhé! Ai sai thì người đó chịu trách nhiệm thôi. Anh không có rảnh nhặt đồ cho người khác.

-“Tôi xin lỗi!” Lê Tường có chút xấu hổ nhặt sách lại cho Lục Thiên. Không biết mà xui quýt khiến gì khiến cô lấy trộm một quyển sách của anh bỏ vào chồng sách của mình.

Lục Thiên cũng không để ý, anh cầm lấy sách rồi một mạch đi thẳng. Lê Tường mãi nhìn bóng như của anh đến khi khuất dạng mới nhận ra, cô đã bị trễ ba mươi phút.

Lê Tường hồi tưởng lại chuyện cũ thì người đối diện đã sớm rời khỏi. Thấy anh lái xe rời khỏi cô cũng đi theo.

Lục Thiên cũng khá vội, vì sao ư? Chỉ còn năm phút là Anh Tuyền được nghỉ học rồi, anh đến muộn thì cô sẽ tội không phải sao? Anh không nỡ

Lê Tường kinh ngạc thì thấy xe của Lục Thiên dừng lại trước cửa một trường trung học. Thấy anh mở cửa đi ra dựa cả người vào xe như đang chờ đợi. Rồi khoảng mấy giây sau có một cô bé tầm mười sáu mười bảy tuổi đứng trước cổng trường vẫy vẫy tay với anh, Lục Thiên nở nụ cười. Nụ cười đó khiến Lê Tường cảm thấy chua xót. Anh chưa bao giờ cho cô một nụ cười. Chưa bao giờ! Thế nhưng với cô bé ấy... Lê Tường nhận ra Lục Thiên chính là có tình cảm với cô bé kia!

Lúc này Anh Tuyền chạy về phía Lục Thiên, mái tóc cô tung đưa trong gió, gương mặt đang cười lộ ra nụm đồng tiền khiến cô trở nên rất đáng yêu. Lê Tường nhìn cô bé cũng cảm thấy đôi phần ghen tị. Cô bé này còn nhỏ nên đường nét vẫn chưa hoàn thiện, sau này chắc chắn sẽ là mỹ nhân.

-“Lục Thiên dạo này anh rất đúng giờ!”

Lục Thiên không nói gì, chỉ nhếch miệng cười rồi mở cửa cho Anh Tuyền.

Trên đường đi về nhà, lúc nào cũng là Anh Tuyền kể chuyện trên trường cho Lục Thiên nghe.

-“Hôm nay em có kiểm tra đấy, đề có mấy bài gần giống với ngày bữa anh chỉ em luôn. Haha”

-“Lục Thiên, nếu em được 10 điểm anh nhất định phải khao em ăn một bữa hải sản thật ngon.”

-“Được!” Lục Thiên đáp ngắn gọn nhưng ánh mắt nhìn Anh Tuyền rất dịu dàng. Anh Tuyền bị anh nhìn như vậy cảm thấy mặt mình hây hây đỏ, hắng giọng nhìn ra ngoài cửa. Thấy cô gái nhỏ ngượng ngùng như vậy anh cũng cười một cái rồi tập trung lái xe về...

24/12 giờ khắc Noel sắp tới, ở thành phố B cũng rất náo nhiệt, mọi người cùng nhau mua sắm trang trí cho đêm Noel ấm cúng trong gia đình. Mọi năm Anh Tuyền đều cùng mẹ đi mua đồ trang trí rồi chọn quà sinh nhật, cô thật nhớ những đêm 24 cô cùng cả nhà cùng bên nhau vừa hát đón Giáng sinh vừa hát chúc mừng sinh nhật.

Thật ra khoảnh khắc cô sinh ra cũng rất là kì diệu. Đêm 24/12 năm ấy, mẹ cô mang thai cô muốn ăn bánh sinh nhật nên bố cô phải lặn lội mưa tuyết để đến cửa hàng mua cho mẹ. Mẹ ăn rất nhiều cho nên lúc 9 giờ cảm thấy đau bụng vô cùng, bố cô cũng hốt hoảng mang mẹ đi bệnh viện.

Mẹ Bùi nói với cô lúc đó bố cô còn khóc bảo biết thế không để mẹ ăn bánh, còn thế san bằng tiệm bánh nếu mẹ cô có chuyện gì xảy ra. Bố mỗi lúc nghe mẹ nhắc đến chuyện này cũng ngượng ngùng không cho mẹ nhắc tới, nhưng mà biết sao được, Anh Tuyền nghe cũng đã nghe rồi, cười cũng cười cho rưng cả răng. Mẹ Bùi sinh Anh Tuyền cũng mất hơn 2 tiếng và lúc cô sinh ra là 11 giờ 55' đêm 24. Bố đứng ngoài phòng sinh nghe tiếng hét của mẹ cũng khiếp lắm, thế lần sau không để mẹ mang bầu nữa, chỉ cần đưa con gái này thôi. Thế là gia đình chỉ sống một nhà ba người...

Sinh nhật cô mẹ cô cũng về nước, dạo này mẹ sang Mỹ để học thiết kế, mặc dù tuổi mẹ bây giờ cũng không trẻ để học thiết kế nữa nhưng mẹ rất có năng khiếu được tập đoàn Lăng Thị chiêu mộ về làm nhà thiết kế. Mẹ dành cho cô một buổi sáng để đi chơi hết nơi này đến nơi khác trong thành phố B.

Cũng mấy tháng rồi không nhìn thấy mẹ, mẹ cô vẫn trẻ đẹp như thế, nhưng đôi mắt mẹ vẫn còn đượm buồn. Cô biết mẹ vẫn chưa quên được bố cô Dương Minh Hạo.

Anh Tuyền từ sớm đã ra ngoài, đến chiều chia tay mẹ đi chơi cùng với bạn, bạn của Anh Tuyền ít lắm, bình thường chỉ có mỗi Từ Anh. Bây giờ có thêm một người nữa là Lăng Trạch Vũ!

Ấy ya, chuyện này cũng không có gì là lạ, Lăng Trạch Vũ tuy ở bên nước ngoài lâu nhưng vẫn sành chuyện đi phượt ở thành phố B lắm. Trạch Vũ tặng cho anh Tuyền một kẹp tóc hiệu Channel. Đồ xịn đó nhé! Hàn Từ Anh thì biết điều rồi, tặng cho Anh Tuyền một cái chuông gió. Lăng Trạch Vũ chỉ chuông gió cười cười.

-“Hàn Từ Anh cậu thật thiếu thành ý, tặng cái gì mà tặng chuông gió!” Anh Tuyền bật cười, Từ Anh nhắm mắt đánh vào đầu Trạch Vũ một cái.

-“Ngu ngốc, Anh Tuyền thích sưu tầm chuông gió, ở trong phòng cậu ấy treo một loạt chuông gió! Không biết gì thì đừng ba hoa.” Trạch Vũ bị Từ Anh đánh cho cũng mùi mẫn, nhưng cũng không cảm thấy tức giận là bao, coi như biết thêm một sở thích của Anh Tuyền nha!

-“Nè cậu làm gì vậy Trạch Vũ?” Thấy Lăng Trạch Vũ cứ lấy tay lôi kéo mình, Anh Tuyền vừa tức vừa cười.

-“Đi, đi mua chuông gió!”

-“Cậu tặng tớ cái kẹp này đẹp rồi mà không cần đâu.” Anh Tuyền xua xua tay. Nhưng anh Trạch Ngư đâu có nghe vẫn cứ lôi Anh Tuyền vào quán bán đồ trang trí, mua cho Anh Tuyền một cái chuông gió có hình nàng tiên cá.

-“Cái đó là quà Noel bây giờ là quà sinh nhật!”

Ba người đi chơi đã đòi, mãi đến 6 giờ tối mới quay về. Lăng Trạch Vũ rất ga lăng đưa hai bạn gái về nhà vì lý do “sợ người xấu”

-“Gớm muốn biết nhà tớ thì nói cho rồi, còn bày đặt!” Hàn Từ Anh che miệng cười cười.

-“Ờ, có muốn biết nhà thì cũng là nhà Anh Tuyền chứ thềm vào biết nhà của cậu đấy!”

-“Hừ!” Đẩy đẩy lại rồi đẩy, hai cái đũa này cứ như oan gia với nhau, gặp nhau là cãi nhau như chưa từng được cãi luôn.

Vì tiện đường nên Từ Anh về nhà trước còn Lăng Trạch Vũ và Từ Anh về sau

-“Cảm ơn cậu đã đưa tớ về.”

-“Anh Tuyền, tớ có chuyện muốn nói!” Giọng nói của Lăng Trạch Vũ bỗng dưng nghiêm túc lạ thường.

-“Ừm?”

-“Anh Tuyền, cậu làm bạn gái mình đi!” Trạch Ngư trân trọng tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hiểu Lắm.

-“Lục Thiên anh trở về Mỹ đi! Em ở thành phố B không cần anh nữa!”

-“Được!”

-“Anh Tuyền, cậu làm bạn gái mình đi!” Trạch Ngư trân trọng tuyên bố.

-“Hả? Cái gì?” Anh Tuyền tròn tròn mắt.

-“Anh Tuyền cậu biết mà, lâu nay ngày nào tớ cũng nói với cậu rồi còn gì, tớ thích cậu, thích từ lần đầu tiên gặp cậu rồi.”

-“Tớ ... tớ...” Anh Tuyền bây giờ cũng không biết nói sao. Cô thật sự quý mến Lăng Trạch Vũ nhưng là không biết làm thế nào cho phải. Anh Tuyền thờ dãi.

-“Tớ cũng thích cậu Lăng Trạch Vũ.” Cô không biết có một người ở phía sau cổng đã nghe hết tất cả, Lục Thiên cười khổ rồi thất vọng quay vào nhà

nên đã không nghe được sự thật.

-“Nhưng là... nhưng là chỉ với một người bạn. Tớ không hề có tình cảm nam nữ với cậu. Tớ chỉ là thích chơi với cậu, không hề thích cậu như cậu thích tớ.”

-“Nhưng là chỉ cần cậu không ghét tớ thì tớ vẫn sẽ có cơ hội phải không?”

Trạch Vũ cho là mình vẫn có hy vọng, chỉ cần có hy vọng là cậu sẽ không từ bỏ.

-“Không thể Trạch Vũ, tớ đã có người mình thương!” Anh Tuyền bất chợt nhớ đến người đó, người mang đến cho cô cảm giác ấm áp, người luôn quan tâm cô trong mấy tháng khó khăn này.

-“Người đó có phải là người hay đưa đón cậu?” Trạch Vũ rất nhanh đoán ra được.

-“Sao... sao cậu lại biết?”

-“Vì tớ cũng thích cậu như vậy.” Anh Tuyền cứ tưởng câu nói này có nghĩa là Trạch Vũ thích cô cũng giống như cô thích Lục Thiên. Nhưng rất lâu sau này cô mới biết, là Lục Thiên và Lăng Trạch Vũ cũng thích cô...

-“Vậy chúng ta vẫn có thể là bạn chứ?”

Lăng Trạch Vũ rất buồn nhưng là làm bạn với Anh Tuyền có gì không tốt?

-“Ok luôn, nhưng là bạn thân luôn nhé!”

-“Được!”

Tạm biệt Lăng Trạch Vũ, Anh Tuyền xoay người vào trong nhà.

-“Chào bố, chào di Lục, chào anh Lục Thiên.”

-“Ừ ngoan, hôm nay có vẻ vui nhỉ?” Dương Minh Hạo cười cười xoa đầu cô con gái.

-“Đương nhiên rồi, đương nhiên là rất vui haha.”

Lục Thiên lần đầu đón sinh nhật với Anh Tuyền đương nhiên không biết Anh Tuyền vui nhất là khi đón sinh nhật. Cứ tưởng cô vui là vì nhận được lời tỏ tình từ người mình thích.

-“Quà của con đây!”

-“Con cảm ơn ạ!” Nhận quà từ ba xong cô mò mặt qua đòi quà Lục Thiên.

-“Quà của em đâu?”

-“Không có!” Lục Thiên mặt tỉnh bơ, bố Dương thì ngồi cười cười.

-“Gi chứ?” Dương Minh Anh Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lục Thiên thấy cô gái nhỏ tức giận đáng yêu đưa tay vỗ vỗ đầu cô, đưa cho cô một hộp quà.

-“Ôa là chuông gió hình thần Cupid, đẹp quá, cảm ơn anh!”

Chỉ cần em thích là được.

Lục Thiên trở về phòng, ánh mắt nhìn chiếc hộp nhỏ ở trên bàn. Anh mở ra, trong đó có chứa một chiếc lắc chân. Tựa như là một chiếc lắc bình thường nhưng nó được làm rất tinh xảo, xung quanh có đính vài hạt kim cương vừa phải. Anh khẽ cầm lên, vuốt ve.

-“Có phải đã muộn rồi phải không em?” Sau đó anh cất lại chiếc lắc vào hộp tủ.

-“Xin hỏi có phải chị muốn gặp em?” Wow, một người phụ nữ xinh đẹp! Anh Tuyền trầm trầm tỏ khen ngợi.

-“Chào em chị tên Lê Tường. Chị mạo muội muốn nhờ em một việc không biết em có sẵn lòng hay không giúp chị?”

-“Chúng ta không quen không biết... không biết em có thể giúp gì cho chị?”

-“Chúng ta đúng là không quen nhưng cùng là biết Lục Thiên. Chị muốn nhờ em khuyên Lục Thiên về Mỹ.”

-“Tại sao? Anh ấy muốn về thì sẽ về thôi.” Anh Tuyền nhủ mảy mảy thắc mắc. Người phụ nữ trước mặt cười cười.

-“Thật ra em không biết, chị là bạn gái của Lục Thiên cũng là thư ký của anh ấy ở bên Mỹ. mấy tháng trước bọn chị cãi nhau thế là anh ấy bỏ về thành phố B, lần này chị tới thành phố B là để làm hòa cùng anh ấy. Chị biết anh ấy rất quan tâm đến chị, nhưng vẫn vờ như hờn dỗi mãi không chịu quay về.” Anh Tuyền bất ngờ, anh ấy đã có bạn gái ?

-“Em biết tính Lục Thiên rồi đấy, cũng biết Lục Thiên là nhân tài của tập đoàn LUX phải không?” Thấy Anh Tuyền gật đầu cô ả Lê Tường được đà tiến tới.

-“Sự nghiệp của anh ấy hiện đang như điều gặp gió vậy, hẳn là em rất quan tâm Lục Thiên phải không?”

Đừng để sự nghiệp của Lục Thiên đổ vỡ vì cô, cô bé ạ!

Anh Tuyền không thể không nghe ra ý nghĩa của câu nói này chứ. Cô buồn bã rời đi, còn Lê Tường thì nhìn bóng lưng của Anh Tuyền cười thỏa mãn.

Anh Tuyền cứ như người mất hồn quay về nhà, đi ngang qua phòng của Lục Thiên thì thấy sau cánh cửa đang hé hé là bóng dáng anh đang nghe điện thoại. Vì cửa không đóng nên cô có nghe loáng thoáng anh nói chuyện với ai đó về việc quay về Mỹ.

-“Lục Thiên, anh phải về Mỹ?” Lục Thiên bây giờ mới phát hiện Anh Tuyền ở cửa.

-“Không sao, lúc nào về cũng được.”

-“Ồ đây em đã từ anh với Lăng Trạch Vũ rồi. Vậy nên...”

-“Lục Thiên anh trở về Mỹ đi! Em ở thành phố B không cần anh nữa!”

-“Được!” Anh không hỏi tại vì sao? Anh chỉ trả lời như không có chuyện gì.

Anh Tuyền trở về phòng, ‘Được’ không phải là câu trả lời cô muốn nghe sao? Tại sao lại đau lòng như vậy? Cô lấy tay giữ chặt không cho phép mình có bất kì tiếng khóc nào, nhưng tay cô lại không thể nào ngăn cho nước mắt rơi xuống.

Còn Lục Thiên ở phía bên này ngoài mặt vẫn lạnh nhạt gọi trợ lý đặt vé máy bay đi Los Angeles sau một tuần nữa. Nhưng trong trái tim lại âm ỉ đau.

Lục Thiên cho dù thông minh đến như thế nào, thì anh vẫn chỉ là người có kinh nghiệm tình cảm bằng không. Anh cứ nghĩ mình có thể quên đi cô gái ấy khi quay trở về nơi ban đầu, nhưng sau này anh mới biết mấy năm dài vẫn không thể quên cô thậm chí là ngày càng khao khát ở bên cô...

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Quay Trở Về Mỹ

Đã từng nghĩ rằng đẩy anh ra xa thì chỉ có mỗi mình cô đau khổ.

Đã từng nghĩ rằng rời bỏ nơi đây thì có thể quên được cô.

Đề rồi khi mỗi người một ngã, mới nhận ra chính bản thân lại không thể quên được đối phương.

-“Con không ăn đâu, con đi trước đây!” Giọng Anh Tuyền vội vã

Mấy ngày nay đều là như vậy. Anh Tuyền tận lực lần tránh Lục Thiên. Từ sau ngày hôm đó, cô không còn dũng khí đối mặt với anh, cô chỉ biết chạy trốn. Cô sợ khi nhìn thấy anh thì chính mình lại không thể vững lòng, sợ chính mình bị lung lay. Cô không thể ích kỉ vì bản thân mà hi sinh sự nghiệp của anh, bởi vì cô nghĩ rằng, với đàn ông sự nghiệp là tất cả và Lục Thiên sẽ quay lại thế giới của anh.

Cô biết chỉ cần mấy ngày ngắn ngủi nữa thôi, thì anh sẽ lập tức biến mất khỏi thế giới của cô. Có lẽ sẽ không bao giờ xuất hiện nữa!?

-“Ngày mai tôi đi rồi, chẳng lẽ em vẫn cứ như vậy không nhìn mặt tôi?”

Lục Thiên đứng trước cửa phòng cô nhẹ giọng nói. Anh nghĩ, có lẽ Anh Tuyền bây giờ đã có bạn trai là Lăng Trạch Vũ... vì vậy cô không còn cần anh nữa. Nhưng anh vẫn cảm thấy tức giận, chẳng lẽ anh lại đáng ghét đến như vậy? Ghét đến nỗi mấy ngày qua cô không hề nhìn anh lấy một cái, ghét đến nỗi ngồi ăn cơm chung cũng thấy nuốt không trôi!? Dương Minh Anh Tuyền trái tim em quả thật sắt đá!

Nhưng anh đâu biết rằng, sự ra đi của anh đã để lại cho cô một vết thương khó quên đến như vậy, rằng việc anh quay về Mỹ là do một tay thư kí của anh tạo nên. Anh đâu biết rằng đằng sau lớp cửa kia là một cô gái đang ngồi ôm lại mình nghẹn ngào khóc.

Cô tự bảo mình không yêu thích Lục Thiên, thậm chí bởi vì mẹ anh đã phá hoại gia đình cô, cô đáng lẽ phải ghét anh. Nhưng mà, liệu con tim có cho cô điều khiển? Đau thì vẫn cứ âm ỉ đau, đau đến bao nhiêu năm sau nghe thấy giọng nói của anh cô vẫn rơi nước mắt.

Bạn sẽ như thế nào khi trái tim muốn giữ người đó ở bên cạnh mình nhưng lý trí lại bảo mình phải buông tay

Sáng hôm sau, khi Anh Tuyền đến trường Lục Thiên cũng lặng lẽ ra sân bay quay về Los Angeles.

Bây giờ chắc anh ấy cũng đã lên máy bay rồi...

Dương Minh Anh Tuyền thần thờ suy nghĩ, cô nhìn về phía bầu trời xa xa ở kia...

-“ Anh Tuyền, đứng đây phát âm từ này cho tôi xem?”

-“ Anh Tuyền!... Dương Minh Anh Tuyền!” Giọng nói của cô giáo mất kiên nhẫn phát ra làm cô giật mình tỉnh trong suy nghĩ.

-“ Vâng... em xin lỗi... em sẽ đọc ngay.”

Bây giờ hiện đang là tiết thứ bốn, trên trời đầy mây đen, sấm chớp đang gào thét như xé tan cả bầu trời. Đang ngồi học Anh Tuyền bỗng dưng rung mình. Thời tiết cũng thật quá bất thường! Cô cảm thấy trong người không được thoải mái. Nói chính xác hơn là đang vô cùng bất an. Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Giờ ra chơi.

‘Standing in the hall of fame

And the world's gonna know your name...’

Tiếng chuông điện thoại của cô reo lên. Nhưng...

Điện thoại của dì Lục? Bỗng dưng cô lại cảm thấy hồi hộp...

-“ Anh Tuyền xin nghe...”

-“ Anh Tuyền à, con... con... đến bệnh viện... bố con bị đột quỵ rồi... huhu”

‘Xoảng’ tiếng điện thoại rớt xuống đất bẽ tan tành.

Anh Tuyền hốt hoảng xin nghỉ tiết cuối cùng chạy đến bệnh viện. Lãng Trạch Vũ và Hàn Tử Anh thấy vậy cũng đi cùng cô. Khi cô đến thì tiếng bác sĩ làm cho cô cứng đờ.

-“ Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Gia đình nên chuẩn bị hậu sự là vừa.”

Trạch Vũ và Tử Anh nghe vậy cũng bàng hoàng không thôi, Anh Tuyền suýt chút nữa ngã xuống nhưng đã được Trạch Vũ đỡ lại.

-“ Tại sao... tại sao lại như vậy? Đang tốt đẹp tại sao lại như vậy?” Anh Tuyền vừa nói vừa lắc đầu, làm sao cô có thể tin được.

Dạo gần đây cô đã thấy sắc mặt bố không được tốt, nhưng bố lại bảo không sao. Không sao! Bố bảo là không sao mà? Tại sao bây giờ lại như vậy?

Anh Tuyền một ngày mất đi hai người quan trọng nhất cuộc đời. Cô không tưởng tượng được... cũng không dám tin chuyện này là sự thật!

-“ Dì Lục, dì nói gì đi chứ? Dì giải thích gì đi chứ?” Anh Tuyền gần như mất bình tĩnh xông lại nắm tay áo của Lục Kiều Ân lay lay.

-“ Anh Tuyền à, bình tĩnh đã!” Hàn Tử Anh vội vàng ôm Anh Tuyền lại, sợ cô quá bị kích động.

-“ Anh Tuyền à... thật ra bố con... bố con đã bị bệnh lâu rồi... vì ông ấy biết mình không còn sống được bao lâu nữa nên mới ly hôn với mẹ con... ta chỉ là giúp ông ấy diễn lại vở kịch này thôi.”

Dương Minh Anh Tuyền ngẩng mặt lên nhìn trần nhà cười to. Thì ra bố cô lừa cô! Thì ra đây chỉ là một vở kịch do bố dựng nên. Nhưng bố ơi, bố có từng nghĩ khi vở kịch này kết thúc thì gây ra tổn thương cho bao nhiêu người không!? Một trong số nạn nhân đó có mẹ cô... còn có cả cô.

Cô không thêm để ý đến những lời lầm nhảm của bác sĩ bên cạnh nữa mà lao thẳng vào phòng bệnh. Mùi thuốc sát trùng nồng nặc xông thẳng vào mũi cô. Nhìn thấy gương mặt quen thuộc, người mà dù làm gì cũng là người cô thương yêu, khuôn mặt trắng bệch nằm trên giường không chịu nhúc nhích.

-“ Bố ơi, có phải Anh Tuyền hư nên bố mới đùa như vậy. Đùa như vậy không hay chút nào đâu... bố tỉnh dậy đi được không?” Anh Tuyền nắm lấy tay

Dương Minh Hạo nắn nỉ. Cô xoa lấy bàn tay còn hơi ẩm, xoa những vết chai sạn do làm việc vất vả bố cô để lại, ngen ngào không thành lời.

Bố cô là người tốt, người vĩ đại như vậy, có sao ông trời lại đối xử với bố như vậy?

Anh Tuyền cứ như vậy ngồi bên cạnh bố cô cho đến khi người ta đem bố cô đi hỏa táng cô cũng chỉ ngồi yên lặng như vậy. Lăng Trạch Vũ nhìn tới Anh Tuyền mà xót xa. Một người xinh đẹp lại đáng yêu như vậy tại sao lại đem đến cho cô nhiều đau khổ như vậy. Ngày xưa, cậu nghĩ mình là ngoài là con trai của một tài phiệt ra, cậu có gì hơn người ta? Nhưng bây giờ cậu mới biết, dù bố mẹ cậu ly hôn, nhưng cậu vẫn là có mẹ lại còn bố. Còn Anh Tuyền bây giờ bố không còn...

Dương Minh Hạo không có con trai, nên mọi tang sự đều do cô con gái tiếp khách. Mẹ cô đương nhiên cũng đến. Bùi Ánh Tuyền không khỏi đau lòng, còn giận bản thân vì đã hiểu lầm Dương Minh Hạo, giận vì không một chút tin tưởng ông...

–“Mẹ, không phải lỗi của mẹ. Mẹ đừng buồn.” Bùi Ánh Tuyền ôm lấy Anh Tuyền vào lòng. Anh Tuyền xứng đáng một cuộc sống vui vẻ hơn thế này.

Lục Kiều Ân tiến đến gần hai mẹ con đáng thương ở kia. Bà cũng cảm thấy vô cùng đau lòng. Năm xưa, Dương Minh Hạo giúp mẹ con bà trong một lần sang Mỹ công tác, hai mẹ con họ đã nợ ông một ân huệ. Không ngờ vở kịch này là cách mà bà trả ơn Dương Minh Hạo.

Anh Tuyền nhìn thấy Lục Kiều Ân đưa cho mình một phong thư.

–“Đây là của bố con viết trước lúc mất. Tôi không mong sự tha thứ của cô cùng Anh Tuyền tôi chỉ muốn xin lỗi hai người. Thật sự chân thành xin lỗi.” Lục Kiều Ân khóc, bà khóc vì tình yêu của gia đình này. Tuy Dương Minh Hạo đã mất, nhưng tình yêu của ông với người phụ nữ tên Bùi Ánh Tuyền này quả thật không gì trên đời này có thể sánh bằng.

–“Cảm ơn dì, Anh Tuyền cũng xin lỗi dì. Xin lỗi vì đã hiểu lầm dì.” Anh Tuyền cầm lấy tay Lục Kiều Ân rồi ôm chầm lấy bà. Bà cũng chỉ biết âm thầm cảm động. Anh Tuyền thậm chí không ghét bà còn cảm ơn bà. Quả là một đứa trẻ đáng thương cũng đáng quý.

Hai người phụ nữ cùng nhau trên sân thượng của nhà tang lễ.

–“Cô Bùi thật ra tôi rất ngưỡng mộ cô.” Lục Kiều Ân trong phải là yêu Dương Minh Hạo, bà chỉ là cảm thấy vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ với tình yêu của Dương Minh Hạo dành cho Bùi Ánh Tuyền. Bản thân mà cũng là một người phụ nữ, bà cũng là một trong những người khao khát được yêu! Chỉ tiếc rằng ông trời lại ban cho bà cái số phận này.

Nhưng bà cũng thật thắc mắc, phải là người phụ nữ như thế nào có thể làm cho người đàn ông tài giỏi này khi nhắc đến vợ của mình thì đôi mắt luôn sáng, miệng thì luôn mỉm cười.

Bùi Ánh Tuyền im lặng nhìn Lục Kiều Ân. Đúng vậy cô là người hạnh phúc nhất. Tuy Dương Minh Hạo hơn cô rất nhiều tuổi, nhưng tình yêu không phân biệt tuổi tác. Minh Hạo đưa đến cho cô niềm vui, hạnh phúc, và cô tặng cho Dương Minh Hạo toàn bộ thanh xuân của mình.

Về chuyện Dương Minh Hạo mất, Anh Tuyền bảo Lục Kiều Ân không cần thông báo cho Lục Thiên biết. Cô không muốn cho anh biết về hoàn cảnh của mình, ít nhất là hiện tại. Mặc dù Lục Kiều Ân đã cố gắng thuyết phục nhưng bà không thể từ chối đề nghị của Anh Tuyền. Bà không thể khẳng định là Lục Thiên có yêu Anh Tuyền không bởi vì anh là con người sống rất kín kín khó nhìn thấu tâm tư, nhưng trực giác của người làm mẹ cho bà biết, đứa con trai này của bà cũng có tình cảm với Anh Tuyền là điều không thể phủ nhận.

Hoàn chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bức Thư Của Bố

“Anh Tuyền!

Khi con đọc bức thư này thì chắc là bố không còn ở trên đời này nữa. Đừng buồn con nhé, cũng đừng giận bố khi đã không nói với con về bệnh tình, đã lừa con cùng mẹ con.

Bố biết con từ nhỏ là đứa trẻ ngoan và thông minh, cũng biết con không thích học kinh doanh. Nên bố không ép con phải tiếp quản DT, sau này DT sẽ do anh họ Dương Tư Hàm của con quản lý. Anh con vừa tốt nghiệp nhưng kinh nghiệm cũng rất phong phú, nên con đừng lo lắng, cứ hãy làm những việc con yêu thích.

Thật ra, bố cũng biết ước mơ lâu này của con là làm nghệ sĩ dương cầm. Bố biết con gái bố có thể làm một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng, chỉ tiếc là khi đó bố không thể ở bên con, mua từng chiếc vé vào nghe buổi biểu diễn của con. Nhưng ở trên trời cao, bố vẫn sẽ luôn dõi theo con, cầu nguyện cho con

luôn bình an.

Bố yêu con, Anh Tuyền.

Cũng yêu mẹ con rất nhiều...”

Chữ “ư” còn chưa viết hết thì đã ngưng lại. Bức thư này được bố viết rất vội vã. Anh Tuyền đau lòng ôm lấy bức thư rồi cô cảm thấy trời bỗng tối sầm lại.

Bốn năm sau, tại đại học California- Los Angeles

-“Elsa, cậu đi chậm chậm thôi, để mình đỡ cậu.” Cô gái tên là Annie vội đuổi theo Anh Tuyền ở phía trước.

-“Annie, mình không sao, mắt mình ổn mà.”

Khi Anh Tuyền tỉnh lại sau giấc mơ dài bốn năm trước cô phát hiện ra mình không thể nhìn thấy được, bác sĩ nói cô tạm thời bị mù do tiếp xúc trực tiếp với ánh sáng mạnh. Tuy nhiên cô vẫn cố gắng hết mình để thực hiện ước mơ của mình nhờ bức thư mà người bố của cô để lại. Tuy chưa khôi phục hoàn toàn nhưng cô đã có thể nhìn thấy được sau nửa năm và hiện cô vẫn đang là sinh viên năm ba tại trường đại học California (UCLA) chuyên ngành nghệ thuật âm nhạc lấy tên tiếng anh là Elsa.

Anh Tuyền cũng không hiểu vì sao lúc đó bản thân lại chọn Los Angeles để theo học. Nhưng cô cảm thấy bản thân rất yêu thành phố này, hơn cả thành phố B...

-“Nhưng mà Elsa à, cậu vừa mới bị ngất vì choáng mà. Thôi mà để mình đỡ cậu đi.” Nghe Annie nói vậy Anh Tuyền cũng không biết phải làm như thế nào, đành miễn cưỡng gật đầu.

Tính ra ở trường học thì Annie là bạn thân nhất của Anh Tuyền. Hai người cũng vừa quen nhau một tháng trong một khóa học chung. Phát hiện ra Annie cũng nói được tiếng Việt nên rất dễ nói chuyện. Tính tình của Annie rất lương thiện lại thêm Anh Tuyền khá hoạt bát và hòa đồng, hai người vừa gặp đã quên thân như chị em mấy năm. Cô biết Annie là con của một gia đình giàu có nhưng ngàn vạn lần lại không thể ngờ rằng, Annie là con gái của chủ tịch tập đoàn LUX.

Sau khi đỡ Anh Tuyền đến xe buýt, Annie quay lại trường.

Tên đầy đủ của Annie là Annie Trương. Bố cô là người Trung Quốc, mẹ cô là người Pháp.

Annie nghe phía sau cô có tiếng còi xe. Cô quay đầu lại nhìn thấy chiếc Audi màu trắng đang đỗ phía bên cạnh mình sừng sốt một hồi lâu. Nhưng sau khi kính xe được kéo xuống...

-“Rei, tại sao anh lại lấy xe của anh Lục Thiên đi hả?” Làm cô hết cả hồn. Tưởng đại thần giá đạo tới đón thì Annie đứng nuốt không trôi.

-“Xe bị hư rồi.” Rei Trương làm mặt vô tội nhìn Annie.

-“Bố cho anh đi theo học hỏi anh Lục Thiên, sao em chẳng thấy anh tiến bộ chút nào nhỉ?” Annie vừa lên xe vừa nhủ mảy may trêu đùa nói. Đồi lại là cái mặt đen như cái đất nồi của Rei.

-“Lục Thiên anh bị không kịp nha.”

Lục Thiên đối với anh em nhà họ Trương như đại thần vậy. Đôi lúc họ cảm thấy anh như một ông cụ, suốt ngày làm mặt than nghiêm khắc dạy dỗ.

-“Anh nói xem, Lục Thiên sao mãi không có bạn gái vậy? Cũng 30 tuổi đầu rồi.”

-“Còn không biết do cái mặt than của anh ấy à. Làm người ta có cảm giác như mặt nóng dán vào mông lạnh.” Rei hừ nhẹ. Annie cũng làm ra vẻ đồng ý gật gù thêm mấy cái.

-“Dục, chưa tìm thấy sao?... Ừm đã biết!” Lục Thiên thất vọng cúp điện thoại dựa người vào ghế nhắm mắt lại an tĩnh.

Bốn năm trước khi anh quay về Mỹ, để cố vứt bỏ những chuyện ở thành phố B ra khỏi đầu, ngày ngày lao đầu vào công việc. Anh gần như ăn ngủ ở công ty. Cho đến một ngày cuối cùng anh cũng thoát khỏi công việc thì biết được tin chủ tịch Dương Minh Hạo của tập đoàn DT bên Việt Nam mắc bệnh ung thư qua đời thì không kích động muốn quay về thành phố B lập tức.

Trong đầu anh lúc đó, chỉ nghĩ đến Anh Tuyền, Dương Minh Hạo đi rồi vậy thì Anh Tuyền phải làm sao? Anh đã quay trở về thành phố B nhưng lại không thấy bóng dáng Dương Minh Anh Tuyền đâu nữa. Lục Kiều Ân nói rằng bà không biết Anh Tuyền ở đâu, nhưng anh biết là bà đang giấu diếm anh. Anh đã tự tìm kiếm, Đức, Pháp, Ý, Anh,... Bốn năm qua không có chỗ nào là anh không đi tìm. Anh không hề bỏ cuộc cho đến hiện tại. Nhưng lại sót một nơi anh không ngờ tới. Đó chính là Los Angeles.

Hàn Từ Dục sau khi cúp máy, thờ dài quay đầu nhìn cô em gái bên cạnh.

-“Sao em lại không cho anh nói. Cậu ta tìm người đã bốn năm rồi.”

-“Không sao đâu! Phải mất mới biết quý trọng, cứ để cho anh ấy tìm thêm mấy năm nữa cũng không sao.” Hàn Từ Anh miệng vừa ăn bánh vừa nói.

Có thể người trong cuộc luôn u mê, còn người ngoài cuộc luôn sáng như ban ngày, Từ Anh không thể không nhận ra tình cảm của Anh Tuyền dành cho vị “anh trai” này. Hơn nữa sự kiên trì tìm kiếm Anh Tuyền mấy năm nay của Lục Thiên cũng cho cô thấy được, Anh Tuyền rất quan trọng với anh!

Bên này Anh Tuyền vừa tới công ty Lăng Trí.

Mấy năm trước sau khi Bùi Ánh Tuyền ly hôn với Dương Minh Hạo đã sang Mỹ học thiết kế. Tuy Ánh Tuyền đã khá lớn tuổi để học thiết kế nhưng với tài năng thiên bẩm, cô đã được cùng Lăng Trí kí hợp đồng làm nhà thiết kế dài hạn. Lăng Trí vốn là tập đoàn chuyên buôn bán trang sức đá quý, cũng như thời trang lớn nhất nhì Việt Nam lại vươn rộng ra thế giới. Sau này chuyển trụ sở chính sang Los Angeles.

-“Mẹ ơi con tới rồi.”

-“Ừ, mẹ xuống ngay đây.”

Dương Minh Anh Tuyền chờ ở dưới đại sảnh thì thấy bóng dáng của Lăng Trạch Vũ đi tới phía mình.

-“Chắc chắc, phó tổng giám đốc Lăng, mặc vest lịch sử bánh trai nhò.” Anh Tuyền tặc tặc lưỡi.

Lăng Trạch Vũ bày ra vẻ play boy chính hiệu, vừa nói rồi vuốt tóc phụ họa.

-“Cô em có muốn cùng anh đi chơi không?”

-“Này thì đi chơi... đi chơi!! Tôi đánh cho cậu chết.” Hàn Từ Anh từ đâu xuất hiện cầm lấy túi xách đánh một cái thật hăng ở sau lưng Lăng Trạch Vũ.

-“Á, tha cho anh đi Từ Anh.”

“Xì” Anh Tuyền cười một cái. Sau đó đánh hắng chống nạnh nói:

-“Trạch Vũ, cậu đúng là kẻ sợ vợ. Haha.” Hàn Từ Anh và Lăng Trạch Vũ là oan gia, gặp đâu đánh chỗ đó. Bây giờ lại thành người yêu của nhau. Người ta nói ghét của nào trời cho của ấy mà.

Hàn Từ Anh nhất quyết không chịu tha cho Lăng Trạch Vũ.

-“Sợ á, sợ mà dám không đứng đắn trước mặt mình à!” Rồi cô tiếp tục vung túi xách đánh Lăng Trạch Vũ. Cho đến khi Lăng Trạch Vũ nắm tay được tay Từ Anh kéo cô vào lòng.

Bùi Ánh Tuyền vừa lúc đi ra thấy cảnh này không khỏi sững sốt. Bọn trẻ bây giờ cũng táo bạo thật! Đang ngay giữa đại sảnh công ty mà. Thấy cô Bùi, hai bạn trẻ cũng đỏ mặt, Từ Anh nhanh chóng đẩy Trạch Vũ ra chính chu lại áo quần. Anh Tuyền đứng một bên che mặt người cứ run run.

-“Ôm tiếp đi, tôi đâu có nhìn...” Không nói thì thôi vừa nói xong thì liền bị hai đôi mắt trừng cho ghen ghen.

Thấy một mình không thể chịu nổi hai quả bom này, Anh Tuyền chạy đến ôm lấy tay mẹ Bùi.

-“Mẹ đi ăn cơm thôi, mình đừng làm bóng đèn nữa.” Sau đó làm mặt xấu cùng mẹ Bùi chạy trốn trước để lại hai bạn trẻ mặt đầy ba vạch.

-“Anh Tuyền mắt con đã đỡ hơn chưa.” Mẹ Bùi nắm tay con gái ân cần nói.

-“Con không sao mà mẹ.” Bùi Ánh Tuyền thờ dài. Mấy năm trước khi Anh Tuyền không nhìn thấy được, cô rất đau lòng nhưng không có phép khóc trước mặt con gái. Anh Tuyền rất kiên cường, có mấy ai biết mình không thể nhìn thấy được mà bình tĩnh được. May mà trời cao thương xót, cho con bé khôi phục, nhưng vẫn chưa hoàn toàn khỏi bệnh. Mẹ Bùi biết Anh Tuyền phải sử dụng kính áp tròng, rằng cô hay bị choáng do đôi lúc không thể nhìn thấy rõ. Nhưng con gái không hề nói cho cô biết, sợ cô lo lắng.

-“Mẹ, mẹ ngồi đây, con đi nhà vệ sinh một chút.”

Anh Tuyền rời khỏi lại đứng lúc có ba người một nữ hai nam tiến vào ngồi bàn bên cạnh.

-“Lục Thiên, Rei gọi món đi em đãi.” Annie vỗ ngực trịnh trọng nói.

-“Áy, đừng vỗ nữa, anh sợ đòi trọc.” Rei bĩ ối nói làm Annie tức tím mặt.

-“Anh... chút nữa tự trả tiền đi. Hừ!”

-“Tôi không phải ra đây nghe mấy đứa cãi nhau.” Mặt than Lục Thiên vừa nói xong thì hai người đối diện im bất không dám hó hé. Annie cãi nhau xong không có việc gì làm thì đảo mắt nhìn xung quanh.

-“A!” Bùi Ánh Tuyền dường như thấy có ánh mắt đang nhìn mình cũng xoay người lại nhìn.

Annie biết mình đã thất lễ vội nói:

-“Sorry to bother you.”

-“No problem” Mẹ Bùi cũng không quá để ý.

Lục Thiên này giờ cũng kinh ngạc không thể phủ nhận một điều.

Người phụ nữ này rất giống với Anh Tuyền... chẳng lẽ là...

-“Giống quá...” Annie lẩm bẩm. Rei hỏi lại:

-“Giống ai?”

-“Giống bạn em, nhìn cứ như hai chị em” Annie nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ.

-“Hai đứa gọi món đi, tôi đi rửa tay.”

Lục Thiên đi dọc hành lang thì nhìn thấy người vừa đứng vừa cúi đầu tìm kiếm cái gì đó. Ánh mắt thâm thúy của anh dừng lại ở bóng lưng cô. Tuy không phải là cô gái có mái tóc ngắn tính nghịch nhưng lại chính là dáng người nhỏ nhắn mà hằng đêm anh mong nhớ, không tài nào quên được...

Hoàn chương 17.

Lời tác giả: Mình ra chương hơi chậm, vì lịch học của mình, mong các bạn thông cảm nha =D

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Gặp Lại

Tuy cô gái này có mái tóc dài màu nâu đỏ, nhưng gương mặt này...

Quả nhiên là cô!

Lục Thiên vẫn bình tĩnh bước về phía Anh Tuyền nhưng trong lòng đã sớm hơn hờ. Thầm mắng tên Hàn Tử Dục hàng vạn lần. Anh thật không tin với bản lĩnh của cậu ta lại không thể tìm Anh Tuyền trên mảnh đất Los Angeles này!

Anh Tuyền đang loay hoay tìm cái điện thoại. Nhưng thật sự cô không nhìn thấy gì cả.

Lúc này cô vào nhà vệ sinh rửa mặt, ai ngờ đánh rơi kính áp tròng. Đánh rơi một cái thì thôi đi, rơi luôn tận hai cái. Đi ra ngoài cửa vừa móc điện thoại ra gọi cho mẹ thì bị người ta xô vào, tuột tay rơi luôn tấm tích phượng nào không hải. Thật là bi thảm.

Bỗng có một người tiến đến trước mặt, cô neho mắt lại cố nhìn. Tuy cô không thể nhìn thấy rõ lắm, cũng không dám chắc định là nam hay là nữ, nhưng bóng dáng lờ mờ này chắc chắn là người!

Bộ dạng ngó ngàng, híp híp con mắt của Anh Tuyền làm Lục Thiên vừa tức vừa buồn cười. Con bé này nhìn vẫn dễ thương như vậy có điều thái độ này...

Chẳng lẽ mới bốn năm mà đã quên sạch sẽ như vậy?

Hai người đứng nhìn một hồi lâu, Anh Tuyền liền đảo mắt đi chỗ khác. Không thấy thì không thấy vậy, nhìn người ta hoài cũng kì cục.

-“Excuse me! Can you help me find my phone?”

Được thôi, muốn giả vờ thì tôi chiều em.

Lục Thiên rời mắt nhìn chiếc điện thoại ở dưới đất, cúi người nhặt lên bỏ vào tay cô. Anh Tuyền sững sờ. Bàn tay người này thật lạnh.

-“Thank... thank you!”

Nói xong lời cảm ơn, cô cũng không biết làm gì, cảm giác rất ngượng ngùng. Người trước mặt cô vẫn chưa rời đi, cô thì càng không nhìn thấy đường mà đi! Hai người cứ vậy mà nhìn nhau cho đến khi điện thoại trong lòng bàn tay cô reo lên.

-“Alo!”

-“Con đánh rơi kính áp tròng rồi, con không nhìn thấy gì cả.”

-“Dạ!” Cô cúp máy thở phào nhẹ nhõm.

-“Em cận thị?”

Anh Tuyền đứng cả buổi trời mới biết là người ta đang nói chuyện với mình hơn nữa lại còn dùng Tiếng Việt. Cô gật đầu thay vì đáp. Cô không khỏi thắc mắc, giọng nói này rất quen tai cho đến khi Lục Thiên tiếp tục hỏi.

-“Cận bao nhiêu độ?” Giọng nói này, cái kiểu hay hỏi vặn vẹo người ta thế này, còn không phải Lục Thiên thì ai?

-“Anh... anh... Lục Thiên!” Anh Tuyền mở to mắt kinh ngạc, bỗng thấy cay cay sống mũi, trong lòng lại dấy nên một cảm giác chua xót.

Cô không nhìn rõ biểu cảm trên mặt Lục Thiên, nhưng cảm xúc thật che dấu trong đôi mắt cô được anh thu vào hết. Trong đó có vui mừng, tủi thân còn có... đau lòng.

-“Ừm, em còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

-“Em... em cũng không nhớ rõ nữa, chỉ biết không có kính thì chẳng nhìn thấy gì...”

Tuy hỏi đó cô thích anh Lục Thiên, nhưng anh đâu có biết nhỉ? Tại sao cô lại phải bày cái trò ngượng ngùng này ra cơ chứ!

-“ Bao lâu rồi?”

-“Ai ya Lục Thiên, lâu không gặp đừng hỏi vặn em hoài vậy chứ.”

Lục Thiên nghe vậy cười nhếch miệng.

-“Nếu em không trốn kĩ như vậy, tôi cũng không cần hỏi.”

-“Tuyền, cũng gần 4 năm rồi, tôi có rất nhiều chuyện cần hỏi em...” Hỏi một ngày cũng không hết.

Rằng em có khỏe không? Có hay bị trật chân khi chơi thể thao nữa không? Có ăn uống đầy đủ, ngủ đúng giờ không?

Hay là... tại sao năm đó lại lừa anh? Trốn anh?

Bốn năm qua hàng vạn câu hỏi về cô luôn được đặt ra trong đầu anh mỗi ngày. Nhưng thứ anh biết được chỉ có số không. Tỉ như bây giờ cô đang bị cận, anh cũng không biết!

Anh Tuyền nghe vậy cũng há hốc miệng.

Cô đúng là một chút trốn tránh anh, cứ ngỡ mấy năm rồi không gặp lại sẽ nhẹ nhàng một chút, ai ngờ trái tim nghe thấy giọng nói của anh vẫn như bốn năm trước đập loạn nhịp.

Anh Tuyền hiện giờ khá lúng túng không biết trả lời Lục Thiên như thế nào thì loáng thoáng nghe tiếng mẹ đang gọi cô.

-“Anh Lục Thiên, mẹ gọi em rồi, em đi trước... hẹn gặp lại anh sau...”

Nói xong cô liền tức tốc biến đi.

Mắt thì nhìn thấy lờ mờ, thế mà vội vàng nên suýt đo đường. Cánh tay cứng rần ôm trọn vòng eo của Anh Tuyền, khuôn ngực rộng làm điểm tựa cô tránh khỏi té ngã.

Má ơi, đã lúng túng rồi, bây giờ còn rối loạn hơn. Lục Thiên đang ôm cô!

Tuy bây giờ không có gương soi nhưng cô biết mặt cô bây giờ đỏ như gấc. Cô nghe thấy tiếng cười khê của người sau lưng.

Ngại ngùng, thật quá ngại ngùng. TT

-“ Chẳng lớn thêm chút nào cả.” Nói xong, anh đưa tay búng lên đầu cô rồi đỡ cô đứng ngay ngắn lại.

-“ Cảm ơn ... anh.”

Nhìn bộ dạng thấy mình thì chỉ muốn bỏ chạy của Anh Tuyền, Lục Thiên không biết nên khóc hay nên cười.

Tuyền, bây giờ em trốn được, nhưng sau này muốn trốn cũng không thoát khỏi tôi!

Hoàn chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mẫu Chuyện Cũ

Tại lớp học tự chọn.

-“ Elsa, Elsa... Đây Elsa!”

-“ O? À...”

-“ Cậu làm cái gì mà ngờ người vậy? Mấy ngày nay không thấy cậu chuyên tâm học đàn. Có phải lười học rồi không?”

Annie Trương chẳng hiểu tại sao, dạo gần đây, Anh Tuyền cứ như người mất hồn, ngồi học thì không tập trung, ngồi ăn thì ngẩn ngơ,...

-“ Có gì đâu...” Cũng như lúc này Anh Tuyền luôn ấp a ấp úng trả lời cho qua chuyện.

-“ Elsa, mình còn chẳng biết cậu nữa sao? Có vấn đề gì khai ra nhanh lên!”

Dưới sự áp chế của Annie cuối cùng Anh Tuyền cũng chịu khai báo.

-“ Cô A chắc là cậu, còn anh B chắc là người cậu yêu phải không?”

Anh Tuyền trở mắt ngạc nhiên, thật là thần thông quảng đại, cô đã có tình giấu tên rồi mà Annie vẫn biết sao?

-“ Cái đồ ngốc nhà cậu bị gạt rồi, cái cô C mà cậu kể 100% là tiểu tam tới phá đám!” Annie Trương vỗ tay phán.

-“ Làm sao có thể, người ta bảo là bạn gái mà...” Anh Tuyền thờ dãi.

-“ No no, nếu chị ta là bạn gái anh B thật thì phải tự tin về bản thân mình chứ, sao lại chơi trò sau lưng vậy được. Một là chị ta không phải bạn gái của anh ấy, hai là không tin tưởng anh ấy. Dù có như thế nào cũng chẳng tốt!”

-“ Ai ya, mình không biết, mình không biết...”

Không hổ danh là “thành phố thiên sứ”.

Los Angeles là thành phố lớn nhất tiểu bang California, lớn nhất miền tây nước Mỹ, là thành phố lớn thứ hai ở Hoa Kỳ và là kinh đô ánh sáng, thắng cảnh đẹp và thời tiết mát mẻ.

Ba năm sống ở đây, An Tuyền cũng tận lực đi chơi đây đó, vì cô cảm thấy một thành phố đẹp như Los Angeles tới mà chỉ để học thì thật là uổng phí! Nhưng đi chơi nhiều nơi như vậy, không hiểu sao cô vẫn cố chấp chỉ thích một chỗ. Cũng giống như tình cảm của Anh Tuyền...

Xe của bọn cô dừng tại công viên Disneyland.

-“ Anh Tuyền ơi là Anh Tuyền...” Tiếng la oai oái của Hàn Tử Anh và Lăng Trạch Vũ vang lên.

-“ Cát! Mình thích nơi này.”

-“ Bà cố của tôi ơi, cậu đặt chân đến nơi này bao nhiêu lần rồi?” Los Angeles đâu phải thiếu chỗ đi đâu! ...

Anh Tuyền quả thật rất thích Disneyland. Bởi vì lúc nhỏ, năm nào có dịp nghỉ lễ bố cô thường dẫn cô đi ra nước ngoài chơi.

Lần đầu tiên cô tới Disneyland ở Los Angeles năm cô tám tuổi, Dương Minh Hạo đi công tác nhân tiện dẫn theo Anh Tuyền đi chơi trong kì nghỉ hè. Lúc đó tuổi còn nhỏ, rất ham chơi, lúc bố đang nghe điện thoại, cô lên đi chỗ khác không cẩn thận bị lạc mà không biết. Tình cờ, cô nhìn thấy một anh trai ngồi thờ người ở trên ghế. Anh ấy trông có vẻ mệt mỏi, một tay đỡ trán cúi mặt xuống.

Lúc đó cô ngây thơ nghĩ, chắc anh trai đó bị lạc, mà không nghĩ người bị lạc là chính cô.

Cô thoải mái ngồi xuống, anh trai đó có vẻ hơi giật mình. Cô nhìn anh trai đó muốn nói gì đó nhưng bỗng nhiên cô phát hiện ra.

Ôi mẹ ơi! Anh Tuyền bất lực ngôn ngữ!!!!

Chính là cô không biết nói tiếng anh!!!

Với lượng tiếng anh ít ỏi, cô gắng gượng:

-“Hello!”

Có lẽ nhìn mặt cô lúc đó khôi hài quá nên anh trai phụt cười. Anh Tuyền lúc đó thật ngượng ngùng xấu hổ. Không biết tiếng anh mà còn đòi bắt chuyện, quá nhục quá nhục! Đây cũng chính là một phần động lực khi những năm sau này cô luôn đứng đầu trường về học tiếng anh.

Trong lúc cô đang cúi đầu trách móc bản thân, Anh Tuyền nghe thấy anh trai hỏi mình.

-“Where are you from?”

Ở đâu à, ở đâu à?

-“...Vietnam” Xin lỗi nhé anh trai, tiếng anh của một đứa như em nó nghèo nàn đến đáng sợ lắm.

-“Em bị lạc hả?”

Anh trai thấy dáng vẻ ngây người của cô, lại tiếp tục cười, vỗ vỗ vai cô.

-“Làm sao vậy? Anh biết tiếng việt mà!”

Ờ... cô biết chứ. Mặc dù phát âm chưa chuẩn lắm nhưng cô nghe ra anh đang nói tiếng việt mà. Nhưng mà... Anh Tuyền nhẹ nhõm thở dài.

-“Sao anh không nói trước?”

-“Em cũng đâu có hỏi. Lúc đầu là ai dùng tiếng anh bắt chuyện với anh nào?”

Được anh thắng!

-“Em còn nhớ như vậy, phụ huynh của em đâu?”

Lúc này cô cũng sức nhớ ra, quay đầu tìm bóng hình của ba nhưng mà không thấy.

Cô hơi hoảng, mếu máo nói:

-“Em hình như bị lạc thật rồi... huhu” Nói xong liền nước mắt nước mũi tèm lem.

Cô nghe được giọng nói gấp gáp của anh trai.

-“Em... em đừng khóc. Anh đưa em tới bảo vệ tìm bố mẹ nhé!”

Cô gật đầu, anh trai nắm tay Anh Tuyền dẫn cô đi. Tay anh hơi lạnh, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy an toàn...

-“Anh nói với bảo vệ rồi, em ở đây chờ bố mẹ tới đón nhé, anh phải về rồi.”

Cô hơi níu tay anh trai.

-“Mai em gặp anh ở tại ghế đá nhé?”

Anh ấy mỉm cười, sau đó gật gật.

Cờ mười lăm phút sau, bố cô đến đón cô, còn mắng xối xả, thấy vành mắt bố hơi đỏ hoe, cô biết mình làm sai rồi, nhận lỗi với bố.

Nhưng ngay ngày hôm đó cô phải trở về Việt Nam, vì bố cô có việc đột xuất. Vì vậy Anh Tuyền liền không gặp lại anh trai ấy nữa...

Mỗi lần đến Disneyland, cô đều đi ngang qua chỗ đó đứng chờ ba mươi phút rồi mới rời đi. Có lẽ Anh Tuyền cảm thấy có lỗi, vì không giữ lời hẹn với anh trai đó, mong muốn gặp lại nói một lời xin lỗi còn cảm ơn.

Nhưng lần này thì khác, cô đứng ở đó như trời trồng là bởi vì cô nhìn thấy Lục Thiên ngồi ở trên chiếc ghế đá đó.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thói Quen

Người ta nói, con người rồi cũng sẽ có lúc đổi thay.

Nhưng tại sao con tim vẫn luôn hướng về anh/em ấy?

Trái tim không còn ở chỗ anh nữa rồi... Em có biết không?

Trong tiệm cà phê.

Dương Minh Anh Tuyền tay trái cầm lấy ly, tay phải cầm chiếc muỗng khuấy đều. Cô hơi cúi mặt xuống để che giấu sự lúng túng trong lòng. Trong khi Lục Thiên thì vẫn nhàn nhạ, chậm rãi uống ly cà phê trên tay. Ánh mắt thì vẫn không ngừng nhìn Anh Tuyền. Anh Tuyền vừa nuốt nước bọt vừa chậm rãi nói.

-“À... Lục Thiên, anh dạo này có khỏe không?”

-“Vẫn rất tốt, còn em?”

-“À ờ... tốt lắm! Haha.”

Thái độ của cô đương nhiên không qua khỏi con mắt anh.

-“Tuyền, em có biết khi em chột dạ thường ‘À’ trước khi nói không?”

Khụ Khó khăn lắm mới giấu được, ai ngờ vẫn bị móc ra. Anh Tuyền khần trương nên bị sặc nước, ho khan liên tục.

Một bàn tay đặt lên lưng cô nhẹ nhàng vỗ. Anh Tuyền sau khi hết ho, điều hòa lại được hơi thở thì mới phát hiện Lục Thiên từ đối diện thành ngồi bên cạnh cô khi nào không hay.

-“Em mới không có. Hừ!”

-“Tôi chỉ đùa thôi, em không cần khần trương như vậy.”

-“Anh còn biết đùa á!”

Lục Thiên chỉ nhẹ nhàng cười không nói gì, vỗ đầu cô hai cái. Cô biết khi anh có tâm trạng tốt đều vỗ đầu cô như vỗ con cún vậy. Mặc dù có chút không tình nguyện nhưng từ bốn năm trước dường như nó đã thành một thói quen đối với cả anh và cô.

Lục Thiên vẫn không trở về chỗ ngồi của mình mà vẫn ngồi bên cạnh cô. Cô hơi nghiêng đầu nhìn anh uống cà phê. Tuy anh vẫn thường xuyên xuất hiện trên các tạp chí của Mỹ, nhưng nhìn trực tiếp cảm thấy Lục Thiên đẹp trai hơn?

-“Ngắm tôi là phải trả phí đây.”

-“Phi... anh ngày càng ra dáng gian thương đó.” Anh Tuyền giả bộ khinh bỉ cười. Lục Thiên đương nhiên không thèm chấp nhặt cô, lại tiếp tục vỗ đầu cô.

-“Tôi phải quay về công ty. Đi thôi, tôi đưa em về.”

-“Nhưng mà... em không muốn về nhà.” Cô thật chơi chưa đã mà. Lâu lắm mới có một ngày nghỉ.

Nếu là lúc thường, Lục Thiên nhất định sẽ bảo cô đừng bướng rồi đưa cô về. Nhưng bây giờ điều anh hi vọng là cô có thể luôn vui vẻ ở bên cạnh anh.

-“Được. Vậy em gọi Từ Anh đi.”

Cho đến khi chiếc xe chở Anh Tuyền đi khỏi, cà phê trong cốc đã nhìn thấy đáy, Lục Thiên mới rời khỏi quán.

Bốn năm vô vị, cuối cùng gặp cô lại rực rỡ.

-“Tổng giám đốc, đây là báo cáo cuộc họp vừa rồi.”

Tường Na đặt bản báo cáo lên bàn làm việc rồi thăm liếc tấm hình trên bàn Lục Thiên. Bốn năm qua, vị trí của nó vẫn không di chuyển cũng giống như địa vị của Tuyền trong lòng anh. Nó vẫn luôn nằm bên cạnh máy tính làm việc của Lục Thiên. Điều đó làm cho Tường Na đố kỵ đến mù mắt. Tường Na biết Lục Thiên vẫn luôn nhờ Hàn Từ Dục tìm Dương Minh Anh Tuyền, nhưng ả không cam tâm. Tại sao? ả có cái gì không bằng con bé đó chứ! ả là Đại Tiểu Thư của Tường gia, tại sao lại thua một đứa con gái chưa trưởng thành chứ. Tường Na không tin!

Tường Na che giấu rất tốt, tuy không nhìn rõ hận ý trong mắt cô nhưng Lục Thiên vẫn cảm thấy thái độ khác lạ của cô ả với bức ảnh trên bàn anh.

-“ Cô ra ngoài được rồi.”

-“ Vâng, tổng giám đốc.”

Lục Thiên không biết cái sự kiện đẩy anh về Mỹ năm xưa có sự góp phần của Tường Na. Nếu không, với tính khí của anh nhất định sẽ không giữ một quả bom nổ chậm như cô ả ở bên cạnh mình.

Lục Thiên tiếp tục xử lý công việc cho đến khi Hàn Từ Dục đến.

-“ Con chào chú ạ!” Một cậu bé để tóc đầu nấm vòng từ sau lưng Hàn Từ Dục chạy đến ôm chầm vào người Lục Thiên.

-“ Ừm, ngoan.”

-“ Thế nào, gặp được người đẹp mà vẫn không buông tha cho công việc à?” Hàn Từ Dục không đứng đắn nói móc Lục Thiên. Lục Thiên cười nhếch miệng.

-“ Tôi vẫn còn chưa xử lý cậu đấy.”

-“ Xử lý gì ạ? Có phải bố con lại hư không?” Hàn Phương ngây thơ không biết bản thân đang âm thầm phản bội lại bố mình.

Quả nhiên là mặt Hàn Từ Dục đen lại như cái đất nồi, còn Lục Thiên cười ha hả.

-“ Ừm, vậy nên chút nữa chỉ hai chúng ta đi ăn thôi, còn mặc kệ bố cháu.”

Cậu bé Hàn Phương đưa mắt nhìn bố mình một chút, rồi nhìn Lục Thiên, gãi gãi đầu.

-“... Nhưng như vậy thì tội bố lắm, bố không ăn thì con cũng không ăn đâu ạ.”

Nụ cười trên mặt Lục Thiên đông cứng còn mặt Hàn Từ Dục lại rạng rỡ như mùa xuân.

-“ Haha, Lục Thiên, cậu đã thấy chưa. Cái này gọi là máu mủ ruột rà. Nếu ghen tị thì tự mình sinh một đứa đi.” Hàn Từ Dục ẳm con lên chạy trốn trước khi Lục Thiên chém thót.

-“ Hàn Từ Dục, cậu được lắm!” Chóng mắt lên mà xem.

Sáng ngày hôm sau, Anh Tuyền lại như thường lệ bắt xe buýt đến trường. Đang chờ đợi xe buýt tiếp theo thì chiếc Audi trắng xuất hiện trước mặt cô.

Lục Thiên hạ cửa kính xuống nhìn cô.

-“ Lên xe đi!”

Anh Tuyền sau khi lên xe thắt chặt dây an toàn mới quay đầu hỏi anh:

-“ Sao anh lại ở đây?”

-“ Tình cờ đi ngang qua thôi.” Lục Thiên nói káo không thèm chớp mắt, giọng điệu còn như là một điều đương nhiên.

Anh Tuyền cũng tưởng thật, nhưng sau một tháng liên tục ‘tình cờ’ của anh đã làm thay đổi suy nghĩ của cô.

Anh Tuyền bĩu môi, có quý mới tin anh!

Lục Thiên quả thật tình cờ đi ngang qua, nhưng cũng bởi vì anh biết cô thường bắt trạm xe buýt ở đây để tới trường nên cố tình mua một căn hộ ở gần đây. Coi như anh không nói dối nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đả Kích Tình Địch

Để chuẩn bị cho buổi hòa nhạc sắp tới khiến cho Anh Tuyền bận đến tối tăm mặt mũi. Suốt ba năm học piano, đây là lần đầu tiên cô được tham gia vào hòa tấu trình diễn âm nhạc trước một đám đông như vậy.

Không như những buổi biểu diễn ở trước trường, lần này là một cơ hội tốt để cô có thể vươn xa hơn, vì vậy Anh Tuyền không tránh khỏi khẩn trương trong lòng.

Để chuẩn bị cho thật tốt, Anh Tuyền sáng sớm mỗi ngày đều tập luyện. Cô dốc toàn bộ sức lực để có thể biểu diễn một cách tốt nhất, có thể phát huy hết khả năng của cô. Thức khuya dậy sớm không tránh cho cô cảm thấy mệt mỏi. Ngồi trên xe, Anh Tuyền không ngừng xoay bả vai. Lục Thiên đưa qua cho cô một bình sữa:

-“Vai em bị sao vậy? Ngủ trái thế sao?”

Anh Tuyền tay nhận sữa, tay lấy tay che miệng ngáp.

-“Ngồi lâu nên mỏi vai thôi.” Cô quay lại nhìn lấy Lục Thiên một cái thì thấy mặt anh lù lù tiến gần cô một chút.

-“Anh... anh làm cái gì vậy...?” Tay cô luống cuống chống trước ngực anh. Lục Thiên không để ý tay của cô, nụ cười anh hơi kì quái rồi càng tiến sát mặt cô hơn.

-“Không có gì, chỉ là muốn nhìn em kĩ một chút.”

Nhìn cái đầu anh ấy!

-“Đừng thức khuya nhiều quá.”

Lục Thiên dịu dàng sửa lại mái tóc của cô một chút rồi bắt đầu khởi động xe, nhưng vì Anh Tuyền thì bị anh dọa cho ngượng ngùng đến mặt đỏ bừng qua cà chua rồi.

Không biết vì thời tiết, cô cảm thấy trong người hơi nóng...

-“Đừng mở cửa, sáng sớm thời tiết hơi lạnh, sẽ bị cảm lạnh.”

Anh Tuyền bĩu môi nhìn ra cửa kính. Từ khi nào anh lại nói nhiều như vậy?

Tay không ngừng nắm chặt vô lăng.

Tại sao không khí ảm áp như vậy, sự quan tâm của Lục Thiên lại chưa bao giờ dành cho ả?

Tường Na mắt vẫn vô thức nhìn theo bóng xe Audi đã biến mất dạng trên phố.

Đến sau? Không! ả không thể nào là người đến sau.

Nhưng rốt cuộc là sai ở đâu? Bao nhiêu năm ả ở bên Lục Thiên như vậy, từ bỏ tranh giành tài sản ở gia tộc, chỉ để ở bên anh làm một cô thư kí bé nhỏ. Sáng gấp, chiều gấp chỉ có tối chia ly, nhưng lại chẳng bằng mấy tháng sống chung nhà?

Thật quá bất công!

Buổi biểu diễn đã được ấn định vào thứ 4. Còn 3 ngày nữa...

Anh Tuyền khẽ cắn cắn môi. Lục Thiên đã sớm đi công tác rồi, thứ 5 mới có thể trở về.

Hân Từ Anh đang xoa bóp vai cho cô thì nhìn thấy sắc mặt của Anh Tuyền không được vui cho lắm.

-“Sao vậy?”

-“Có sao đâu...” Anh Tuyền lắc qua lắc lại nhõng nhẽo với Từ Anh.

-“Thôi đi... cái tính trẻ con mãi không chịu bỏ.” Vì Anh Tuyền không chịu giữ tư thế nên Từ Anh đánh mạnh vào vai cô một cái.

-“Á! Cậu đánh đau mình. Lỡ bị lệch vai cậu phải chịu trách nhiệm đấy.”

-“Xi! Mình kêu anh Lục Thiên tới chịu trách nhiệm cho nhé!”

-“Cậu... đứng lại đó Hàn Từ Anh! Mình quyết lần này sẽ bắt cậu ra thành trăm mảnh.”

-“Come on! Còn xanh và non lắm cô em ạ.”

Cuộc truy đuổi trong nhà đến hơn nửa giờ sau mới có hồi kết.

Anh Tuyền và Từ Anh nằm hõn hển trên thảm nhà. Cô gối trên bụng Từ Anh.

-“Từ Anh, làm sao năm đó cậu có thể xác định cậu yêu Trạch Ngư?” Hai người suốt ngày chí chóe với nhau. Nhưng khi họ đứng cùng với nhau, cho dù là cãi nhau thì cũng rất đẹp đôi.

-“Ừm, yêu một người thật ra rất kì diệu. Mình hay cãi nhau với cậu ấy, cũng là để cậu ấy chú ý đến mình một chút.”

Mỗi người có một cách biểu đạt tình cảm khác nhau. Có người thì suốt ngày gây sự để đối phương chú ý đến mình, có người thì dịu dàng chu đáo với người mình thích, nhưng cũng có người thì chỉ lặng lẽ đứng một bên bảo vệ người trong lòng.

-“Khi cậu gặp được người cậu yêu, cậu sẽ tự nhiên thấy những đàn ông khác tầm thường thôi. Tim cậu sẽ đập nhanh, mặt sẽ đỏ khi người ấy tiến gần mình. Sẽ lo lắng và buồn vu vơ khi cậu không được gặp người ấy. Có khi cậu còn rất hạnh phúc khi nhìn thấy bóng dáng người cậu thương nhớ trên đường. Cậu sẽ vì đối phương cười mà vui vẻ, khóc vì đối phương đau khổ.”

Anh Tuyền như trầm tư vào lời nói của Từ Anh. Chẳng lẽ tình cảm của cô đối với Lục Thiên đã từ thích chuyển sang yêu sao?

Nếu đã yêu tại sao còn ngại thổ lộ? Anh Tuyền thầm quyết định.

Lúc cô rời khỏi nhà Từ Anh thì có một chiếc xe Audi đỏ dừng sát chân cô. Nhìn qua kính cô có thể nhận ra người lái xe.

Tường Na!

-“Lên xe đi, chúng ta cần nói chuyện.”

Anh Tuyền cũng có chuyện với Tường Na nên cũng theo lên xe cô ả.

Nếu cô nhớ không nhầm thì lúc trước Tường Na nói cô ả là thư ký của Lục Thiên, chắc bây giờ vẫn còn.

-“Không biết chị tìm tôi có chuyện gì?”

Tường Na cười mĩa mai.

-“Duang Minh Anh Tuyền, cô quả đã lớn thêm, xinh đẹp thêm, khí chất cũng càng ngày khiến người ta e ngại.”

-“Tôi sẽ xem đó là lời khen.” Anh Tuyền nhún nhún vai, tỏ ra không có chuyện gì.

Tường Na nói đúng cô đã lớn thêm, cho nên sẽ không dễ bị khí thế của người trưởng thành như cô ả áp đảo.

-“Cô không còn là thiếu nữ ngây ngô như trước, bây giờ lại học đòi người ta làm tiểu tam? Bốn năm trước vì cô còn là trẻ con nên tôi không chấp nhận cô bám theo Thiên, bây giờ cô đã hai mốt tuổi rồi, còn bày chuyện phá hoại tình cảm của người khác sao?”

-“Tôi có phá hoại tình cảm của người khác? Cho hỏi là của ai vậy? Chị với Lục Thiên? Lục Thiên có tình cảm với chị sao?” Anh Tuyền hừ lạnh trong lòng. Vẫn tưởng cô là con ngốc ả.

Tường Na ghen hờn, tức giận nhìn Anh Tuyền. Thì ra cô đã sớm biết, năm đó là Tường Na lấy chuyện bạn gái lừa gạt.

-“Sẽ sớm thôi Thiên sẽ...”

-“Sớm sao? Chị ở bên cạnh Lục Thiên bao nhiêu năm rồi. Nếu anh ấy yêu chị, thì đã sớm yêu từ lâu.” Không đợi cho Tường Na phản bác, Anh Tuyền đã sớm đứng dậy cầm lấy balo.

-“ Một tiếng chị, tôi kính trọng gọi lần cuối. Tạm biệt!”

Anh Tuyền sau khi bước ra khỏi quán cà phê thì thở phò một cái. Không biết cô đã phải lấy bao nhiêu dũng khí để dă kích Tường Na. Từ Anh cũng khăn mũ bịt kính ra theo cô.

-“ Làm tốt lắm, cuối cùng cũng ra dáng phụ nữ đánh ghen rồi đấy!”

-“ Bién!!”

-“ Haha.”

Hoàn chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Anh Vẫn Đến!

Anh Tuyền mất hẳn một buổi sáng để chuẩn bị trang phục và kiểm tra đàn cho buổi diễn chiều nay. Mặc dù cô rất vui nhưng trong lòng vẫn len lỏi một chút buồn. Bởi vì Lục Thiên không tới được.

Anh Tuyền sống hơn 21 năm trên đời, ngoài ba mẹ đây lần đầu tiên cô mong ngóng một người đến như vậy. Buổi biểu diễn chính thức đầu tiên trong đời cô thật muốn mọi người, những người cô thương yêu nhất bao gồm cả anh đến xem cô biểu diễn.

Cô âm thầm thở dài, cho dù anh không thấy thì cô vẫn phải cố gắng làm hết sức mình!

Cô ngồi vào vị trí của mình, liếc về phía khán giả ở phía dưới. Cô nhìn thấy mẹ cô đang âm thầm lau nước mắt, Từ Anh và Lăng Trạch Vũ đang ở dưới ra hiệu cổ vũ cho cô còn có cả Annie.

-“ Minh Hạo, anh có nhìn thấy không? Con gái chúng ta đã lớn rồi. Anh ở trên trời hãy luôn bảo vệ nó.”

Tiếng nhạc đệm nhẹ nhàng bắt đầu cất lên, tất cả mọi người như hòa vào nhịp điệu của nó. Sâu lắng, bay bổng...

Ai cũng trầm luận vào bản nhạc cả người biểu diễn cho tới người nghe, cho đến khi nó kết thúc được một lúc một người mới sực tỉnh.

Đây có lẽ thành tựu lớn nhất từ lúc cô bắt đầu trưởng thành cho tới bây giờ! Anh Tuyền mỉm cười mãn nguyện. Nhưng không có gì mãn nguyện hơn, là khi cô nhìn xuống khán đài, cho dù rất xa, Anh Tuyền không nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh, nhưng bóng dáng đó là Lục Thiên.

Cảm giác vui mừng đan xen ngạc nhiên trong lòng Anh Tuyền.

Lục Thiên ngay từ lúc tiếng nhạc bắt đầu anh đã có mặt ở hội trường. Vừa bước vào anh đã bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của cô. Trong lúc biểu diễn cô không tránh được căng thẳng, nhưng cô vẫn có thể làm tốt! Sau khi kết thúc, anh nhìn thấy cô mỉm cười, nụ cười đó, cũng giống như bốn năm trước, chỉ là một cái cười nhẹ, cũng thể làm cho lòng anh rung động. Tình yêu vốn là một thứ thật kì diệu!

-“ Anh Tuyền cậu làm rất tốt a~” Hàn Từ Anh sau khi nhìn thấy cô thì liền bay đến ôm lấy cô đến chóng mặt.

-“ Con gái mẹ cũng thật sự rất xinh đẹp.” Mẹ Bùi cũng tiến tới ôm cô một chút.

-“ Còn đây là quà, hoa của cậu nhé! Chúc mừng cậu!” Lăng Trạch Vũ cũng góp vui.

-“ Cảm ơn mẹ, cảm ơn hai cậu!” Anh Tuyền cũng sắp bị cảm động mà rớt nước mắt đấy rồi này.

-“ Được rồi, đi ăn mừng thôi!” Hàn Từ Anh đưa ra đề xuất.

-“ Nhưng nhìn còn ở lại chào mọi người một chút, hai cậu đưa mẹ chọn địa điểm, có gì nhắn tin rồi mình tới sau nhé!”

Lúc Anh Tuyền sắp xoay đi thì có một lực kéo tay cô lại.

Lục Thiên xuất hiện với một bó hoa trên tay.

-“ Chúc mừng em!”

Xem ra té bào lãng mạn của anh vẫn chưa về 0 hoàn toàn. Ít ra vẫn biết tặng hoa hồng cho con gái!

Lần đầu tiên trong đời Lục Thiên cảm thấy mình cư xử hơi cứng nhắc. Lúc đưa hoa đến tay Anh Tuyền chỉ có mình anh mới biết tay anh hơi run. Suy cho cùng thì đây cũng là lần đầu tiên anh tự tay tặng hoa cho người khác, lại còn người khác phái. So với tặng quà còn khó khăn hơn.

Về phần Anh Tuyền đương nhiên là rất vui, được người mình thích tặng hoa đương nhiên mừng đến nhảy cẫng lên ấy!

-“ Cảm ơn anh! Em cứ tưởng là anh sẽ không đến được.”

Lục Thiên đương nhiên sẽ không cho cô biết, anh cấp tốc xử lý công việc để trở về đúng giờ. Vừa đáp đất Los Angeles, anh liền đến đây ngay. Nếu lúc đó ai nhìn thấy có thể thấy quần áo anh hơi xộc xạch.

Tuyền, nơi nào có em thì sẽ có anh ở đó.

Mấy ngày sau vẫn không có gì thay đổi, sáng sớm vẫn là anh “tiện đường” chở cô đi học, rồi cũng tiện luôn đưa cô về. Nhưng lần đi về này có chút thay đổi nhỏ. Lục Thiên không trực tiếp đưa cô về nhà, mà dẫn cô đến thăm một bạn nhỏ.

Mùi sát trùng ở bệnh viện có chút khó thích ứng cũng lâu rồi Anh Tuyền không tới bệnh viện.

Cô và Lục Thiên vừa định tiến vào cửa thì đã nghe thấy tiếng la oai oái của cậu bé.

-“ Cháu không tiêm, không tiêm mà.”

Nữ bác sĩ ở đây cũng rất đau đầu. Không thể ép cậu tiêm được.

Cậu bé vừa nhìn thấy Lục Thiên thì nhảy tới ôm chân anh nín nọt.

-“ Chú Lục Thiên, cháu không muốn tiêm.”

Lục Thiên cũng không biết làm thế nào, ngược lên nhìn Hàn Từ Dục ở đối diện đang tức giận.

-“ Hàn Phuong, cháu không tiêm thì không thể khỏi bệnh, cháu muốn ở trong bệnh viện mãi sao?”

-“ Không biết, dù sao cháu cũng không muốn tiêm.” Cậu nhóc tên là Hàn Phuong vẫn quyết không chịu buông tay chạy qua cầu cứu Anh Tuyền.

-“ Cô xinh đẹp, cháu không muốn tiêm.”

Anh Tuyền không biết làm sao đứng lặng nhìn đứa trẻ kéo kéo tay cô.

Đứa trẻ này thật đáng yêu làm sao! Đối với sự công kích mãnh liệt cậu nhóc, cô nhìn Lục Thiên trân trối.

-“ Ừm chuyện này...”

-“ Ở đây không ai hiểu tấm lòng của con, huhu.”

Cậu nhóc Hàn Phuong có lẽ ở Mỹ lâu quá nên tiếng việt sử dụng cũng hơi lộn xộn, cái gì gọi là tấm lòng ở đây chứ?

Cô cũng không biết làm sao thì thấy Hàn Từ Dục nói với bác sĩ.

-“ Không cần nói nhiều, trực tiếp đề nó ra tiêm là được rồi.”

Hàn Phuong nghe được cũng im bất lập tức trốn sau lưng Anh Tuyền. Hết nhìn Lục Thiên đến Hàn Từ Dục. Bây giờ cậu nhóc xem Anh Tuyền là người cùng hội cùng thuyền còn ông chú và ba nó là hải tặc.

Bác sĩ nhìn thấy tình hình thế cũng lắc đầu.

-“ Xin lỗi ngài, chúng tôi không thể làm như vậy.” Có một y tá vào thì thầm chút gì đó vào nữ bác sĩ. Nữ bác sĩ đó liền cười rạng rỡ.

-“ Thưa ngài, năm phút nữa sẽ có bác sĩ khác phụ trách tiêm cho thiếu gia.”

Hàn Từ Dục không mấy may quan tâm, bao nhiêu người đến rồi bao nhiêu người, có ai tiêm được cho tiểu quỷ này đâu chứ!

Hàn Phuong leo lên giường chui rúc bất động.

Hoàn chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đình Gia Hân

Chương 23:

Một lát sau có một bác sĩ nữ tiến vào thoát nhìn trẻ tuổi, là con lai, bộ dạng khá xinh đẹp, sự kết hợp của phương tây và phương đông.

-“ Xin chào, tôi là bác sĩ, đến đây để khám cho Hàn Phuong.”

Hàn Từ Dục nhíu mày nhìn vị bác sĩ này, giọng điệu thoáng qua một chút châm chọc.

-“ Cô là người thứ 13 bước vào căn phòng này.”

Đình Gia Hân hướng tới Hàn Từ Dục cười nhẹ.

-“ Tôi biết, và cũng sẽ là người cuối cùng.”

Cô gái này rất tự tin! Hàn Từ Dục âm thầm đánh giá. Sau đó tay hướng đến phía đầu giường.

-“ Nó ở...” ở giường...

Hàn Phuong vốn muốn trốn trong chăn mãi, dù sao chỉ cần nhóc không chịu ra thì chẳng ai làm gì được. Nhưng không... cậu bé khi lên mớ chút chăn ra thì nhìn thấy Lưu Gia Hân, liền nhanh nhẩu xuống giường.

-“ Dì xinh đẹp, dì có nhớ con không?”

Hàn Từ Dục: ... -.-

Lục Thiên:

Anh Tuyền: ... o.O Thật giỏi...

Đình Gia Hân đương nhiên cũng ngạc nhiên không kém, đây là nhóc con mà cô cứu được trên đường đây mà!

-“ Ừm, nhớ chứ! Dù sao cũng mới có ba ngày.” Đúng rồi, ba ngày mà hai lần gặp. Cũng có duyên phết!

-“ Ân, dì ơi tiêm đi ạ.”

Hàn Từ Dục:

Lục Thiên:

Anh Tuyền: Đây, có phải quá đơn giản hay không?

Đình Gia Hân mỉm cười nhẹ: -“ Được rồi, sẽ không đau như con nghĩ đâu!”

Động tác của Gia Hân rất thành thạo, chẳng mấy chốc đã tiêm xong cho cậu nhóc Hàn Phuong.

Đình Gia Hân: -“ Nhớ ăn và uống thuốc đúng giờ, trong ngày có thể xuất viện được rồi.”

-“ Dì đi sao?” Hàn Phuong nhíu nhíu cái mày nhỏ lại hệt ông cụ non.

Gia Hân :-“ Ừ, thế chẳng lẽ đi ở đây chơi với con? Dì sẽ bị đuổi việc mất.”

Hàn Phuong: -“ Không sao, cùng lắm con nuôi dì.”

Đình Gia Hân không nhịn được cười: -“ Xi, được được, sau này hăng tính ha!”

Gia Hân sau khi đóng cửa phòng bệnh trên môi vẫn lưu lại nụ cười. Vốn dĩ tâm trạng cô không tốt, sáng sớm đã bị bố mẹ bắt nghỉ làm để đi xem mắt, suốt ngày cầu nhàu cô đã lớn rồi mà một móng bạn trai cũng không có. Bộ hai bảy tuổi già lắm sao?

Đối tượng xem mắt của cô diện mạo bên ngoài rất tốt, gia cảnh đương nhiên cũng tốt, mỗi tội tính khí nóng nảy lại gia trưởng khiến cô phát điên! Sau đó Gia Hân liền lấy lý do vào nhà vệ sinh rồi một đi không hề trở lại.

Nhìn chiếc điện thoại đang rung trên tay, là mẹ già gọi. Cô không khỏi thở dài.

Làm ơn buông tha cho cô đi!!! Đinh Gia Hân toan tính ném điện thoại vào phía ghế sofa thì tiếng gõ cửa làm cô khựng ngay động tác.

-“ Mời vào!”

-“ Xin chào, tôi là bố của Hàn Phuong.”

-“ Vâng, mời anh ngồi.” Đinh Gia Hân đứng dậy đưa tay hướng tới ghế sofa.

-“ Bác sĩ Đinh xin mạo muội hỏi, không biết cô quen con trai tôi như thế nào?”

Hàn Từ Dục vốn dĩ không định tìm đến Đinh Gia Hân, ấn tượng của anh với cô là một người kiêu ngạo, nhưng sự chuyên nghiệp của cô gái trẻ khiến anh khá hứng thú.

-“ À, cũng không có gì, tôi tình cờ gặp được cậu bé trên đường. Sau đó dẫn bé đến chỗ ông bảo vệ của trường, sau đó rời đi.” Cô không nói là mình đã cứu Hàn Phuong thoát chết.

-“ Chỉ như thế?” Chỉ như thế mà khiến thằng nhóc Hàn Phuong có thái độ quẫn quít không buông sao?

Đinh Gia Hân gật đầu: -“ Chỉ có vậy thôi.”

Sau đó cô còn nói thêm.

-“ Tôi muốn khuyên ngài cùng phu nhân chú ý đến cậu bé một chút. Tôi thấy sức khỏe của Hàn Phuong không được tốt, thành dạ dày khá mỏng, không nên ăn những thứ không hợp vệ sinh...”

Đinh Gia Hân nói rất nhiều nhưng Hàn Từ Dục dường như không lọt được chữ nào vào đầu cho đến khi bước ra khỏi phòng anh vẫn thần thờ.

Hành động của cô gái đó...

Tay trái đeo một chuỗi ngọc, tay phải thì miết nhẹ xoay chiếc vòng ngược chiều kim đồng hồ.

Khi nói có xu hướng hơi nghiêng đầu một bên.

Là thói quen của Phuong Linh!

Anh cảm thấy hình như mình bị choáng váng nặng rồi nên mới có thể nghĩ Gia Hân là cô ấy.

Cũng chỉ là người giống người thôi.

Tâm trạng anh bây giờ đang rất xúc động, khó kìm nén, nó giống như lúc anh nắm lấy bàn tay lạnh buốt của cô ấy.

Phuong Linh năm đó đã mất, cho dù anh không tin tưởng nhưng sự thật đã bày ra trước mắt khiến anh không thể không tin.

Sau khi Hàn Từ Dục trở lại phòng bệnh với tâm trạng kì quái, Anh Tuyền và Lục Thiên chào tạm biệt cậu bé Hàn Phuong để ra về.

-“ Hàn Phuong thật đáng yêu, chỉ tiếc là mẹ cậu nhóc...” Anh Tuyền không khỏi thở dài. Tuy đây là lần đầu tiên cô gặp cậu nhóc Hàn Phuong nhưng chị dâu của Từ Anh cô cũng đã từng tiếp xúc một vài lần khi đi chơi với Từ Anh, cô ấy là một người phụ nữ hiền hậu.

Cuộc hôn nhân của họ vốn dĩ không phải xuất phát từ tình yêu nên mới diễn ra nhiều bi kịch như vậy. Nó đã định trước là không có hạnh phúc ... một người thì mất, một người thì ôm nỗi hối hận suốt cả đời. Thật đáng tiếc.

-“ Mọi chuyện cũng đã ổn rồi.” Lục Thiên khẽ an ủi Anh Tuyền.

-“ Em chọn mất chút, lát đến nơi gọi em dậy nhé!”

Xe dừng trước chung cư của Anh Tuyền được một hồi lâu nhưng Lục Thiên không hề muốn gọi cô dậy. Anh Tuyền ngủ rất ngon không có một chút dấu hiệu của việc sẽ tỉnh. Lục Thiên tham lam vuốt nhẹ mái tóc của cô, đặt lên trán cô một nụ hôn khẽ thì thầm.

-“ Anh sẽ không đánh mất em, sẽ không!”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cách Mạng Thành Công Một Nửa

Buổi biểu diễn của đoàn nhạc có sự tham gia của Anh Tuyền đã gây được tiếng vang lớn đương nhiên cô cũng rất vui vẻ nhưng bây giờ thì sao đây...

Rõ ràng Hàn Tử Anh hẹn cô đi ăn tối, còn nói sẽ đãi cô một suất thịt nướng to thì bây giờ lại bắt cô đứng chờ trước cổng trường hơn hai tiếng? Mặc dù đây không phải là lần đầu nhưng có ai bị cho leo cây mà vui vẻ đâu chứ!!!

Anh Tuyền mắt vừa đảo xung quanh tìm Tử Anh tay thò vào túi xách lấy điện thoại bấm định gọi cho Tử Anh chết tiệt thì vừa hay điện thoại cô reo lên.

-“Này Hàn Tử Anh! Cậu có thể có chữ tín một chút được không hả? Mình đợi cậu lâu lắm rồi đấy!”

-“Ồi Anh Tuyền bé bỏng! Thật là oan uổng cho mình quá, bây giờ mình thật sự có việc gấp được nghỉ giải lao là gọi cho cậu liền nè, xin lỗi nhé hôm sau mình nhất định sẽ tới nhận tội. . .”

-“Hừ, rồi rồi, cậu làm tiếp đi, cố lên nhé!”

-“Ừ moa moa, yêu cậu nhất!” Cô thờ dài tắt máy.

Anh Tuyền mặc dù bất bình thì bất bình thật đấy, nhưng người ta là có việc bận mà đành chịu thôi.

Cô đến trạm xe buýt đứng xếp hàng thì có tiếng còi xe quen thuộc. Cửa kính hạ xuống hiện lên gương mặt tuần tú của Lục Thiên. Anh Tuyền phì cười lon ton chạy qua phía bên cửa lái phụ.

Cô mở cửa thắt dây an toàn xong xuôi mới hỏi Lục Thiên.

-“Không phải hôm nay anh bận sao?”

Bây giờ đáng lẽ Lục Thiên phải đi gặp khách hàng, tiện đường đi qua trạm xe buýt theo thói quen thì tìm kiếm bóng dáng cô một chút, không ngờ lại bắt gặp cái ảnh cô bĩu môi buồn buồn xếp hàng chờ thì cảm thấy không đành lòng nên hủy buổi hẹn. Dù sao cũng không quan trọng, khách hàng thì gặp hôm nay mà chẳng được.

-“Hoàn thành xong trước dự kiến. Em đã ăn gì chưa?” Lục Thiên nhẹ nhàng hỏi trúng nỗi đau của cô. Anh Tuyền lập tức xì mặt ra.

-“Vốn dĩ tưởng được ăn ngon, ai ngờ bị cho leo cây!”

Lục Thiên thân nhiên cười, hèn gì cái mặt lại đau khổ như thế kia.

-“Vậy chúng ta đi ăn, anh không tin là không đãi em một bữa ngon đấy.”

Anh Tuyền vui như vớ được cục vàng. Hai cánh tay mảnh khảnh của cô ôm lấy cái cay to lớn của anh reo lên.

-“Có anh trai thật tốt! Haha.”

Anh Tuyền thân nhiên hát hò vui vẻ, không biết rằng hai chữ ‘anh trai’ như mũi dao cắm thẳng vào tim Lục Thiên khiến anh đau như rì rầm.

Thật ra Anh Tuyền chỉ là vô ý nói ra thôi. Trước kia có lẽ cô xem anh như anh trai thật, nhưng sau khi xác định tình cảm của mình rồi nào còn chứ!

Bữa ăn coi như mỹ mãn, hoàn toàn rất hợp khẩu vị của Anh Tuyền nhưng cũng khiến cô suy nghĩ.

Cô có nên nói với Lục Thiên là cô thích anh không nhỉ?

Người ta nói hãy biết nắm bắt thời cơ rồi ra tay, nhưng Anh Tuyền không biết như thế nào là thời cơ cả thì làm sao mà biết nắm bắt chứ.

Ngồi trên xe suy nghĩ một hồi lâu vẫn chẳng nghĩ ra cái gì thì đã xe đã dừng trước nhà cô.

Thôi thì đành để lần sau vậy.

-“Lục Thiên, em lên nhà đây! Bye bye!”

Lục Thiên không phản ứng gì nhiều chỉ ừ một cái. Sao cô cứ thấy cả tối anh là lạ thế nào ấy. Anh ăn rất ít, chỉ động đũa gấp cho cô.

Cô tính xuống xe thì một bàn tay nắm lấy bả vai cô xoay người cô lại khiến cô hơi choáng.

-“Khoan đã.”

-“Hơ...” Anh Tuyền sững sờ nhìn Lục Thiên. Hai người nhìn nhau một hồi lâu cuối cùng anh cũng chịu mở miệng.

-“ Anh Tuyền, hãy nhìn anh nghe kĩ lời anh nói.” Lục Thiên lúc này kiên định nói. Anh cũng không biết mình bị sao, dường như anh bị hai chữ anh trai hồi chiều kích động.

-“ Vâng em đang nghe đây.”

-“ Anh muốn làm gia đình của em, nhưng chưa bao giờ muốn làm anh trai em cả.”

-“ Ha... Há?”

-“ Anh muốn bước vào trái tim em, nhưng không muốn dùng thân phận anh trai.”

-“ Hơ... Hớ?” Làm ơn có ai nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không?

-“ Vậy nên, Anh Tuyền anh thích em, em làm bạn gái anh nhé?” Làm một việc mình không chắc chắn có ai mà không căng thẳng. Lục Thiên nhắm mắt lại như đang chịu đựng một cái gì đó sau đó lại mở mắt ra nhìn người con gái đối diện. Chỉ thấy cô cúi đầu, mái tóc xõa che đi khuôn mặt cô nên anh không thấy được biểu cảm của Anh Tuyền.

Thấy cô không phản ứng chỉ cúi đầu bỗng dưng anh cảm thấy mình thật thất bại. Lục Thiên cười khổ, anh khẽ vuốt mái tóc của cô.

-“ Em không...” Vừa nói thì anh thấy đôi vai của cô rung rung, cảm thấy hốt hoảng. Chẳng lẽ anh tỏ tình đáng sợ lắm sao? Sao lại thành khóc rồi?

Anh Tuyền cố gắng không cười nghiêm túc ngẩng đầu lên hỏi Lục Thiên:

-“ Lời vừa rồi anh nói là thật ư?” Lục Thiên hơi ngơ ngác trước phản ứng của cô gật đầu.

Thấy anh gật đầu, Anh Tuyền mừng rỡ như điên. Chủ động ôm cổ anh hôn chụt một cái lên má Lục Thiên rồi mở cửa xe thoát ra ngoài. Trước khi đóng cửa còn không quên nhắc anh.

-“ Ngày mai, bạn trai nhớ đón bạn gái đi học nhé! Bye Bye!”

Tiếng cửa đóng xe đóng lại cái bụp khiến Lục Thiên như bưng tỉnh. Miệng nhắm nhăm lại câu nói trước khi về của cô tay sờ lên má nơi độ ấm của làn môi còn sót lại. Anh nhìn theo bóng dáng vui vẻ của cô chạy lên căn hộ mà cười như đồ ngốc.

Cách mạng thành công được một nửa rồi!

Anh Tuyền về nhà với một tinh thần phơi phới khiến mẹ Bùi cũng thấy lạ.

-“ Có chuyện vui hả con?”

Cô bây giờ đang rất vui chỉ muốn ngủ một giấc đợi sáng mai bạn trai tới đón thôi.

-“ Vâng mẹ, sau này con sẽ kể cho mẹ.”

Anh Tuyền vào trong phòng thả mình xuống giường nhìn lên trần nhà thần thò rồi ôm con gấu bông thân yêu lăn lộn vài vòng. Một như thế này chắc không phải là mơ rồi hahahaha

Hoàn chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Sáng ngày hôm sau, Lục Thiên không đợi được mà đến trước cửa nhà cô sớm hơn 30 phút. Ai kia cũng vậy, cả đêm vật qua vật lại không tài nào ngủ được nên sáng ra ôm cái mắt gấu trúc dậy sớm, khiến cho cô Bùi cũng phải ngạc nhiên đến bật cười.

-“ Con không ăn đâu con đi trước nhé” – Anh Tuyền phóng như bay ra khỏi cửa chính bỏ đi đằng sau tiếng gọi của mẹ cô.

Lục Thiên ngay giây phút nhìn thấy cô bước ra khỏi cổng nhà vẫn chưa thoát khỏi suy nghĩ mình.

Anh thật sự là bạn trai của cô? Không phải anh trai của cô nữa.

Anh Tuyền đứng trước mặt Lục Thiên chớp chớp mắt vài cái rồi khụy tay trước mặt anh.

-“Nè Lục Thiên, anh ngần ngại gì vậy?”

Lục Thiên thấy cô bẽn lẽn nhìn mình liền bật kì, con bé này vẫn đáng yêu như vậy liền xoa đầu cô bảo:

-“Hôm nay em dậy sớm vậy? Lên xe đi.”

-“Chẳng phải vì nhớ anh mới dậy sớm hay sao? Anh cũng vì nhớ em mới tới sớm vậy mà đúng chứ?”

Lục Thiên hơi sững sờ trước câu hỏi của cô, anh cũng biết Anh Tuyền bản tính vốn mạnh dạn nghĩ gì nói đó, cơ mà vẫn không thể lường được cô lại thẳng thắn như vậy. Anh vẫn đáp lại, song chỉ có anh biết rõ, lời đó có bao nhiêu ngại ngùng:

-“Ừ, anh cũng rất nhớ em.”

Sao lại không ngại được chứ, dù sao cũng là lần đầu anh nói nhưng nhớ với người ta! Về phía Anh Tuyền nghe được câu trả lời vô cùng hài lòng mà mỉm cười leo ngay lên xe.

Hai người đi ăn sáng rồi mới sang trường. Thoáng cái xe đã dừng trước cổng, Anh Tuyền thật muốn bỏ quách buổi học này. Cơ mà thế không được, anh còn phải đi làm, cô cũng phải đi học. Không chỉ riêng Anh Tuyền, mà Lục Thiên trên đường cũng đã cố gắng cho xe chạy chậm, cảm thấy con đường này cũng thật quá ngắn ngủi.

Khi Anh Tuyền sắp sửa xuống xe, Lục Thiên giữ tay cô:

-“Chiều nay em có bận không?”

Ting, chính xác, chiều nay cô không bận.

-“Chiều nay em được nghỉ học nè.”

-“Vậy trưa nay anh qua trường đón em. Đi học vui về!” – Lục Thiên hài lòng gật đầu.

-“Bye bye!”

Lục Thiên nhìn thấy cô chạy khuất dần vào đám người tập nập thì mới đánh lái rời đi. Có trời mới biết khi Anh Tuyền nhìn thấy ánh mặt dịu dàng như nước của anh, cô chỉ thấy tim muốn rơi ra rồi. Trong lòng cũng rất phấn khởi, nhanh như vậy mà đã được hẹn hò rồi nha!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Em Vẫn Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.